

คำวินิจฉัยของ นายอุระ หวังอ้อมกลาง ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๖๔/๒๕๔๘

วันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘

เรื่อง ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘ (กรณีพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๕๐/๑๗) วรรคสอง มีปัญหาเกี่ยวกับ ความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ)

กรณีสืบเนื่องจากนายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร บริษัทอุตสาหกรรมปิโตรเคมีกัลไทย จำกัด (มหาชน) ได้ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อประธานคณะกรรมการการคลัง การธนาคาร และสถาบันการเงิน วุฒิสภา เนื่องจากศาลล้มละลายกลางได้มีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของบริษัท อุตสาหกรรมปิโตรเคมีกัลไทย จำกัด (มหาชน) ตามคำร้องขอของเจ้าหนี้รายใหญ่ ๕ ราย และได้มีคำสั่งตั้งบริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส จำกัด ซึ่งได้รับการเสนอโดยฝ่ายเจ้าหนี้ให้เป็นผู้ทำแผน ตามมาตรา ๕๐/๑๗ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ ซึ่งบริษัท ฯ โดยนายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ เห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๗ และมาตรา ๕๐/๕๑ ประกอบมาตรา ๕๐/๒๕ มาตรา ๕๐/๔๖ มาตรา ๕๐/๕๘ และมาตรา ๕๐/๕๙ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ ประกอบมาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐

คณะกรรมการ ฯ พิจารณาแล้ว เห็นว่า มาตรา ๕๐/๑๗ และมาตรา ๕๐/๔๖ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ น่าจะขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ จึงขอให้ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา (ผู้ร้อง) เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘

ผู้ร้องพิจารณาเรื่องที่คณะกรรมการ ฯ เสนอมาแล้วเห็นว่า ในประเด็นที่ว่า มาตรา ๕๐/๔๖ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยไว้แล้ว คือ คำวินิจฉัยที่ ๓๕ - ๓๖/๒๕๔๔ และคำวินิจฉัยที่ ๓๗ - ๓๘/๒๕๔๔ ว่า มาตรา ๕๐/๔๖ และมาตรา ๕๐/๕๘ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ ผู้ร้องจึงไม่มีอำนาจพิจารณาในประเด็นดังกล่าวซ้ำอีก

สำหรับในประเด็นมาตรา ๕๐/๑๗ มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ผู้ร้องมีความเห็นว่า มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ขัดหรือแย้งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๒๕ ดังนี้

พิจารณาถึงเหตุผลที่ต้องปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มีเหตุผลอยู่ ๓ ประการ คือ

(๑) ให้โอกาสลูกหนี้ที่เป็นนิติบุคคลซึ่งประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินให้ได้รับความช่วยเหลือในการฟื้นฟูกิจการ เพื่อมิให้ตกเป็นบุคคลล้มละลาย

(๒) เมื่อกิจการของลูกหนี้ได้รับการฟื้นฟูยอมทำให้เจ้าหนี้ มีโอกาสได้รับชำระหนี้หากปล่อยให้ลูกหนี้ต้องล้มละลายจะทำให้ไม่เกิดผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศ

(๓) การแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ เพื่อให้เจ้าหนี้ที่ให้การช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้โดยรู้อยู่แล้วว่าลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัวให้มีสิทธิที่จะขอรับชำระหนี้ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่เจ้าหนี้ จึงเป็นกฎหมายที่มุ่งแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจ และส่งเสริมให้ธุรกิจการค้าของประเทศให้ดำเนินการต่อไปได้

ตามหลักการและเจตนารมณ์ดังกล่าว ประกอบกับบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๕ (๑) ซึ่งบัญญัติว่า “...จะยื่นคำร้องขอให้มีการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ไม่ได้ในกรณีดังต่อไปนี้ (๑) ศาลได้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด” แสดงให้เห็นว่า การที่จะยื่นคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการได้ ลูกหนี้จะต้องไม่ถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ลูกหนี้จึงยังมีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน และมีอำนาจจัดการทรัพย์สินของตน ตามมาตรา ๑๓๓๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘

ในการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการพิจารณาเลือกและตั้งบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถ มีประสบการณ์ และมีความเข้าใจในการบริหารธุรกิจการค้าของลูกหนี้เป็นอย่างดี และต้องเป็นบุคคลที่ลูกหนี้ให้การยอมรับที่จะให้เป็นตัวแทนของลูกหนี้ ในการใช้สิทธิความเป็นเจ้าของในทรัพย์สินของลูกหนี้แทนลูกหนี้ ดังนั้น สิ่งสำคัญในการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ มีข้อต้องพิจารณา ๓ ประการ คือ

๑. กระบวนการตั้งผู้ทำแผน การพิจารณาตั้งผู้ทำแผนตามมาตรา ๕๐/๑๗ เป็นเพียงการพิจารณาผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา ๕๐/๑๖ โดยศาลจะมีคำสั่งตั้งบุคคลที่ผู้ร้องขอเสนอเป็นผู้ทำแผนก็ได้ถ้าศาลเห็นว่าบุคคลที่ผู้ร้องขอเสนอไม่สมควรเป็นผู้ทำแผนก็ดี หรือลูกหนี้ เจ้าหนี้ ผู้คัดค้านเสนอบุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผนด้วยก็ดี ให้ศาลมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เรียกประชุมเจ้าหนี้ทั้งหลายโดยเร็วที่สุด เพื่อพิจารณาเลือกว่าบุคคลใดสมควรเป็นผู้ทำแผน ในกรณีที่ลูกหนี้มิได้เสนอบุคคลผู้ทำแผน มติเลือกผู้ทำแผนต้องเป็นมติของเจ้าหนี้ ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ข้างมาก ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้น แต่ในกรณีที่ลูกหนี้

เสนอผู้ทำแผนด้วยให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน และเป็นผู้ที่ที่ประชุมเจ้าหนี้ได้มีมติเห็นชอบด้วยให้เป็นผู้ทำแผนนั้นซึ่งหากที่ประชุมเจ้าหนี้ไม่อาจมีมติเลือกผู้ทำแผนได้ ก็ให้ศาลมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งฟื้นฟูกิจการ ซึ่งเป็นผลให้ลูกหนี้ต้องล้มละลายนั้น ซึ่งกระบวนการดังกล่าวมิได้ให้โอกาสแก่ลูกหนี้อย่างเพียงพอในการที่จะได้มาซึ่งผู้ทำแผนที่มาจากการเสนอของฝ่ายลูกหนี้ และในทางปฏิบัติโอกาสที่ลูกหนี้จะได้ทำแผนที่ตนเสนอนั้นย่อมจะเป็นไปไม่ได้เลย ลูกหนี้จึงไม่มีโอกาสที่จะให้ผู้ทำแผนซึ่งตนเสนอได้มีโอกาสเสนอแผนฟื้นฟูให้เจ้าหนี้ได้พิจารณาเสียก่อน กล่าวคือ กระบวนการเลือกผู้ทำแผนตามมาตรา ๕๐/๑๗ นั้น เจ้าหนี้นิยมมุ่งไปที่การตั้งผู้ทำแผนที่อาจจัดทำแผนในทางเอื้อประโยชน์แก่เจ้าหนี้ฝ่ายจำนวนหนี้ข้างมากเป็นสำคัญ โดยอาจไม่ให้ความสำคัญกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้อยู่รอดต่อไปได้ หรืออาจเป็นช่องทางให้เจ้าหนี้จำนวนหนี้ข้างมากใช้กระบวนการตามมาตรา ๕๐/๑๗ นี้ ยุติการเริ่มกระบวนการฟื้นฟูได้

๒. แผนฟื้นฟูกิจการ การฟื้นฟูจะบรรลุผล แผนฟื้นฟูต้องมีความเป็นไปได้ เจ้าหนี้ต้องพอใจและมีความเชื่อมั่น และต้องไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อลูกหนี้ที่จะได้รับการฟื้นฟู ซึ่งการจะมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการควรเป็นเรื่องที่พิจารณาจากแผนฟื้นฟูกิจการว่าไม่สามารถทำให้การฟื้นฟูกิจการสำเร็จได้ มิใช่พิจารณาจากการตั้งผู้ทำแผน ซึ่งลูกหนี้ไม่มีโอกาสเท่าเทียมกับฝ่ายเจ้าหนี้ ในการเลือกผู้ทำแผนเป็นผลให้ทางปฏิบัติลูกหนี้ไม่มีโอกาสเสนอแผนของลูกหนี้ให้เจ้าหนี้และศาลได้พิจารณา

๓. ผู้บริหารแผน ต้องเป็นบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถ มีประสบการณ์ และมีความเข้าใจในการบริหารธุรกิจการค้าของลูกหนี้เป็นอย่างดี หากผู้ทำแผนและบริหารแผนฟื้นฟูกิจการเป็นผู้ที่มีได้บริหารแผนโดยคำนึงถึงประโยชน์ของลูกหนี้เป็นสำคัญแล้ว โอกาสฟื้นฟูกิจการกลับคืนสู่สถานะเดิมน่าจะเป็นไปได้ยาก ประกอบกับการเสนอแผนของลูกหนี้ไม่ได้รับการพิจารณาตามกระบวนการในข้อ ๑ และการจัดทำแผนของลูกหนี้ไม่มีโอกาสได้รับเป็นแผนที่จะนำไปปฏิบัติตามข้อ ๒ จึงเป็นการที่ลูกหนี้ถูกจำกัดโอกาสในการบริหารกิจการและทรัพย์สินทั้งที่กฎหมายยังมีได้ตัดสิทธิ

ตามเหตุผลทั้งสามข้อดังกล่าว บทบัญญัติของพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ มาตรา ๕๐/๑๗ จึงก้าวล่วงไปกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพที่มีอยู่ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ อันเป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ รวมทั้งมาตรา ๑๓๓๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ลูกหนี้มิได้เสนอผู้ทำแผนมติเลือกผู้ทำแผนต้องเป็นมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ข้างมากซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้น แต่ในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วย ให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน ในการลงมติตามมาตรา นี้ ให้เจ้าหนี้มีประกันออกเสียงได้เต็มตามจำนวนหนี้” และในวรรคสาม บัญญัติว่า “ในการประชุมเจ้าหนี้เพื่อพิจารณาเลือกผู้ทำแผน ถ้าที่ประชุมมีมติเลือกผู้ทำแผนได้ และศาลเห็นชอบด้วย ให้ศาลตั้งบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ทำแผน หากศาลไม่เห็นชอบด้วย ให้ศาลมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เรียกประชุมเจ้าหนี้อีกครั้งหนึ่ง เพื่อเลือกบุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่งเจ้าหนี้หรือลูกหนี้เสนอชื่อเป็นผู้ทำแผน” เห็นว่าเมื่อศาลได้มีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ ตามนัยมาตรา ๕๐/๑๐ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ แล้ว ในกรณีที่ทั้งลูกหนี้และเจ้าหนี้ต่างได้เสนอผู้ทำแผนของตนด้วยนั้น สิทธิในการพิจารณาเลือกผู้ทำแผนย่อมตกแก่ฝ่ายเจ้าหนี้ และโดยปกติย่อมเป็นไปได้อย่างแน่นอนว่าเจ้าหนี้จะออกเสียงลงคะแนนหรือพิจารณาเลือกบุคคลที่ลูกหนี้เสนอมานั้นเป็นผู้ทำแผน ทั้ง ๆ ที่เจ้าหนี้ได้เสนอผู้ทำแผนฝ่ายตนด้วย ในทางปฏิบัติจึงเป็นที่ค่อนข้างแน่นอนว่า ผู้ทำแผนจะต้องเป็นบุคคลที่เจ้าหนี้เสนอมาสวม มิฉะนั้นศาลจะต้องมีคำสั่งให้ยกเลิกคำสั่งฟื้นฟูกิจการ ซึ่งผู้ร้องจะได้กล่าวต่อไป ส่วนกรณีที่ให้อำนาจแก่ศาลในอันที่จะตรวจสอบอีกชั้นหนึ่งว่าจะให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบด้วยนั้น จะเห็นได้ว่าแม้ศาลจะไม่ให้ความเห็นชอบด้วย แต่เจ้าหนี้ก็ยังมีสิทธิที่จะพิจารณาเลือกบุคคลที่ตนเป็นฝ่ายเสนอมາให้เป็นผู้ทำแผนได้อีกครั้งหนึ่ง โดยในชั้นนี้ กฎหมายมิได้บัญญัติให้อำนาจศาลในการใช้ดุลพินิจพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบดังที่เจ้าหนี้ได้ลงมติเลือกในครั้งแรก

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคห้า แสดงให้เห็นว่า ก่อนที่จะมีคำสั่งตั้งผู้ทำแผนตามที่เจ้าหนี้ได้มีมติเลือกนั้น แม้ศาลจะมีอำนาจตรวจสอบ แต่ต้องเป็นกรณีที่ศาลเห็นว่า มีเหตุผลมากพอสมควรว่า บุคคลดังกล่าวไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้ทำแผน แต่ไม่มีอำนาจพิจารณาว่าบุคคลที่ลูกหนี้เสนอสมควรจะเป็นผู้ทำแผนหรือไม่ เพราะหากศาลพิจารณาว่าบุคคลที่เจ้าหนี้เสนอมานี้ไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้ทำแผน ศาลต้องมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการสถานเดียว บุคคลที่ลูกหนี้เสนอให้เป็นผู้ทำแผนจึงไม่มีโอกาสที่จะได้รับการพิจารณาให้เป็นผู้ทำแผนอย่างแน่นอน ผลของการที่ศาลมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการอาจเป็นผลให้ลูกหนี้ตกเป็นบุคคลล้มละลาย ดังนั้น เมื่อผู้ทำแผนเป็นบุคคลที่ลูกหนี้มิได้

ให้การยอมรับและยินยอมให้จัดการทรัพย์สินของตน การเข้าไปจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ ของผู้ทำแผน ภายหลังที่ศาลได้มีคำสั่งตั้งแล้ว ตามนัยมาตรา ๕๐/๒๕ นั้น ย่อมเป็นการกระทบกระเทือน ต่อสิทธิในความเป็นเจ้าของทรัพย์สินของลูกหนี้ และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพ ของลูกหนี้โดยตรงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐

ผู้ร้อง เห็นว่า เมื่อเจตนารมณ์ของการให้มีบทบัญญัติว่าด้วยการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้เป็นไป ดังที่ผู้ร้องได้กล่าวแล้ว และลูกหนี้นี้ยังมิได้ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ลูกหนี้จึงควรมีสิทธิจัดการทรัพย์สิน และประกอบกิจการของตนได้ต่อไป ดังนั้น บทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๗ อันเป็นบทบัญญัติที่มาของ การจำกัดสิทธิของลูกหนี้ โดยกำหนดให้ศาลต้องมีคำสั่งตั้งบุคคลที่เจ้าหนี้เสนอมาเป็นผู้ทำแผนมีเช่นนั้น ศาลต้องมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งฟื้นฟูกิจการตั้งที่กล่าวมาแล้ว นั้น จึงเป็นการลดทอนสิทธิและเสรีภาพ ในทางทรัพย์สิน และการประกอบกิจการใด ๆ ของลูกหนี้ นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่า ในการลงมติคัดเลือก บุคคลเพื่อเสนอให้เป็นผู้ทำแผนนั้น บทบัญญัติมาตราดังกล่าวได้ให้สิทธิเจ้าหนี้ดำเนินการได้โดยอาศัย เสียงเจ้าหนี้ที่มีจำนวนหนึ่งเพียงสองในสามของจำนวนหนึ่งทั้งหมดของเจ้าหนี้เท่านั้น ทั้งที่เป็นกิจการที่สำคัญ ซึ่งโดยหลักการของกฎหมายว่าด้วยล้มละลายแล้ว เจ้าหนี้จะดำเนินการในกิจการสำคัญได้ต้องอาศัยมติพิเศษ (มติพิเศษ หมายความว่า มติของเจ้าหนี้ฝ่ายข้างมากและมีจำนวนหนึ่งเท่ากับสามในสี่แห่งจำนวนหนึ่งทั้งหมด ของเจ้าหนี้ซึ่งได้เข้าประชุมด้วยตนเอง หรือมอบฉันทะให้ผู้อื่นเข้าประชุมแทนในที่ประชุมเจ้าหนี้ และ ได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้น ตามมาตรา ๖)

จากข้อพิจารณาและความเห็นดังกล่าว ผู้ร้องจึงเห็นว่า การให้สิทธิแก่เจ้าหนี้ในการพิจารณา เลือกผู้ทำแผนเพื่อเสนอให้ศาลมีคำสั่งตั้ง ทั้งที่ลูกหนี้ก็ได้เสนอผู้ทำแผนของตน อันเป็นการแสดงให้เห็นว่า ลูกหนี้มีความประสงค์ที่จะจัดการทรัพย์สินและประกอบกิจการด้วยตนเอง แต่เจ้าหนี้ที่มีจำนวนหนึ่ง ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนึ่งทั้งหมดของเจ้าหนี้อาจออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้ บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผนนั้น เป็นการจำกัดสิทธิของลูกหนี้ โดยที่ผู้ทำแผนและบริหารแผนโดยไม่เป็นธรรม และเป็นการกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพในทรัพย์สินและการประกอบกิจการ ของลูกหนี้ จึงมีปัญหากับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ประกอบ มาตรา ๒๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้ว มีคำสั่งให้รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย แจ้งผู้ตรวจการแผ่นดิน ของรัฐสภาทราบ และมีคำสั่งให้ผู้ที่เกี่ยวข้องชี้แจง

นายประสิทธิ์ ปทุมรักษ์ รองประธานคณะกรรมการการคลัง การธนาคาร และสถาบันการเงิน วุฒิสภา คนที่ ๓ ซึ่งแจ้งว่า เรื่องนี้เดิมมีอยู่ว่า ทางบริษัทอุตสาหกรรมปิโตรเคมีกัลไทย จำกัด (มหาชน) โดยนายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ ได้ทำหนังสือร้องเรียนมาที่คณะกรรมการการคลัง การธนาคาร และสถาบันการเงิน วุฒิสภาว่า ทางบริษัทซึ่งตนเองเป็นประธานกรรมการเจ้าหน้าที่มีปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินกิจการธุรกิจที่ดำเนินการอยู่ แล้วคิดว่าปัญหาดังกล่าวนั้นไม่ได้รับความเป็นธรรมอีกทั้งได้พิจารณาในแง่ข้อกฎหมายเห็นว่า กฎหมายที่ใช้กับบริษัท TPI ในขณะนั้นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการฟื้นฟูกิจการนั้นน่าจะไม่ใช่ด้วยรัฐธรรมนูญ จึงทำหนังสือร้องเรียนมายังคณะกรรมการดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการได้รับเรื่องที่ร้องเรียนดังกล่าวมาพิจารณาและได้มีการตั้งคณะกรรมการให้พิจารณาในรูปแบบของคณะกรรมการในช่วงต้นก่อนเมื่อพิจารณาแล้วนำเข้าไปประชุมของคณะกรรมการการคลัง การธนาคาร และสถาบันการเงินพิจารณา ซึ่งที่ประชุมของคณะกรรมการการคลัง การธนาคาร และสถาบันการเงินของวุฒิสภา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีเกี่ยวกับคำร้องที่นายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ ได้ร้องมานั้นน่าจะมีความเกี่ยวกับเรื่องการขาดสิทธิของบุคคลที่รัฐธรรมนูญให้สิทธิรองรับไว้ตามรัฐธรรมนูญแล้วซึ่งรัฐธรรมนูญก็มีบัญญัติอยู่ในมาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ ประเด็นที่เป็นปัญหาที่ทางบริษัท TPI ร้องเรียนเข้ามานั้นเกี่ยวกับกรณีเรื่องการตั้งผู้ทำแผนส่วนหนึ่ง ซึ่งร้องมาหลายกรณีแล้วทางกรรมการได้พิจารณาแล้วมีหนังสือแจ้งไปยังผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเพราะเห็นว่า เป็นช่องทางที่สามารถจะดำเนินการได้ตามขั้นตอนของรัฐธรรมนูญและกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญโดยนายสุชน ชาลีเครือ ซึ่งขณะนั้นเป็นประธานคณะกรรมการเป็นผู้ลงนามในหนังสือแจ้งไป ต่อมาได้รับทราบจากผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นหลายประเด็นที่คณะกรรมการมีหนังสือแจ้งไปนั้น ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาพิจารณาเหลือเพียงประเด็นเดียวคือกรณีว่า จะชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่ ในกรณีของมาตรา ๕๐/๑๗ ของพระราชบัญญัติล้มละลาย เป็นมาตราเกี่ยวกับการตั้งผู้ทำแผนว่ากรณีที่มีการตั้งผู้ทำแผนซึ่งแยกเป็น ๒ ส่วน ในวรรคสองในส่วนแรกเป็นกรณีถ้าทางลูกหนี้ซึ่งก็คือทางบริษัท TPI ไม่ได้เสนอผู้ทำแผนเข้าไปมติดินการเลือกนั้นต้องเป็นมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ข้างมาก ซึ่งตรงนี้จะไม่เป็นปัญหาแล้วมีต่อไปว่า ถ้าลูกหนี้ได้เสนอผู้ทำแผนเข้าไปด้วยนั้นตรงนั้นก็ให้ใช้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เป็นผู้เสนอ ซึ่งทางคณะกรรมการก็เห็นด้วยแต่มาติดใจส่วนต่อไปที่มีการบัญญัติเพิ่มเติมต่อไปว่า เว้นแต่กรณีที่เจ้าหนี้ได้มีการเสนอผู้ทำแผนเข้าไปด้วยตรงนั้น จะต้องมีการพิจารณาด้วยเช่นเดียวกันว่าการจะพิจารณาให้ใครเป็นผู้ทำแผน เมื่อพิจารณา

พระราชบัญญัติล้มละลาย มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ซึ่งในวรรคสอง ที่ว่าเว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนน ในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน ในการลงมติตามมาตรานี้ให้เจ้าหนี้มีประกันออกเสียงได้ เต็มตามจำนวนหนี้หมายความว่าถ้าเป็นกรณีอย่างในส่วนต้นคงจะไม่เกิดประโยชน์ เนื่องจากว่าทาง คณะกรรมการร่วมกันพิจารณาแล้วเห็นว่าตรงนี้ถ้าหากว่าเปิดช่องให้ทำได้ในลักษณะนี้เจตนารมณ์ ของการออกพระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๔ ของพระราชบัญญัติล้มละลาย คงจะไม่มีโอกาส ได้นำมาใช้แล้วจะไม่เปิดโอกาสให้ลูกหนี้ได้มีโอกาสได้ฟื้นฟูเนื่องจากว่าทางเจ้าหนี้ที่เสนอชื่อผู้ที่จะเป็น ผู้ทำแผนเข้ามาด้วยจะได้รับการพิจารณาโดยที่หากว่าเจ้าหนี้ซึ่งมีจำนวนหนี้ข้างมากเกินกว่าสองในสาม มีสิทธิที่จะออกเสียงในลักษณะนี้ที่จะเลือกได้ก็เท่ากับเป็นการตัดลูกหนี้ไม่ให้เสนอผู้ทำแผนถึงแม้เสนอมา ก็คงจะไม่มีประโยชน์เนื่องจากว่าเมื่อเสนอมาแล้วถ้าหากว่าทางกลุ่มเจ้าหนี้ที่มีจำนวนหนี้มากเสนอเข้ามาด้วย ทางกลุ่มเจ้าหนี้ก็จะได้รับเลือกได้เป็นฝ่ายได้รับการเสนอให้ตั้งผู้ทำแผน ฉะนั้นตรงนี้คณะกรรมการได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า เจตนารมณ์ของการออกกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องการฟื้นฟูกิจการก็เพื่อที่จะเปิดโอกาสให้กับลูกหนี้ ได้มีโอกาสได้สามารถระดมทุนหรือว่าหาแหล่งเงินไม่ว่าจะทางภาคสถาบันการเงินหรือทางเอกชนให้เข้ามา ช่วยเหลือในกรณีที่ทางฝ่ายลูกหนี้ประสบปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินกิจการเกี่ยวกับเรื่องเงินเป็นการชั่วคราว เพราะฉะนั้นถ้าหากว่ากฎหมายได้แก้ไขนั้นก็เปิดโอกาสให้ผู้ประสงค์หรือว่าผู้ที่พร้อมจะให้ความช่วยเหลือ ลูกหนี้ได้สามารถนำเงินนำทุนเข้ามาช่วยเหลือได้โดยสามารถที่จะได้รับการเฉลี่ยหนี้ในโอกาสต่อไปด้วย เนื่องจากว่ามีกฎหมายรองรับเพราะว่าในอดีตนั้นในกรณีที่ทางสถาบันการเงิน หรือว่าเอกชน หรือว่า ผู้ที่ประสงค์จะเข้ามาช่วยนั้นถ้าหากว่ารู้อยู่แล้วว่าทางลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัวหรืออยู่ในสภาพที่ถูกฟ้อง ก็อาจจะเท่ากับเป็นการรู้ เมื่อรู้แล้ว ยังให้เงินไปช่วยเหลือก็จะไม่ได้รับการเฉลี่ยชำระหนี้ ฉะนั้นจึงได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายโดยเจตนาที่จะช่วยเหลือให้ลูกหนี้ที่ประสบปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเงินชั่วคราว ได้มีโอกาสได้ฟื้นฟูกิจการ พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญได้บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องสิทธิและหน้าที่ ตามมาตรา ๓๐ มาตรา ๓๐ บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองในกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่าง ในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจ หรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรมหรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติ แห่งรัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้ และในมาตรา ๒๕ เกี่ยวกับเรื่องการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล

ที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจแห่งบทบัญญัติของกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้นและจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้ ส่วนในกรณีของมาตรา ๔๘ เกี่ยวกับเรื่องสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน ว่าสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครอง ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นนี้ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติสำหรับพรรคแรก ซึ่งทางคณะกรรมการได้พิจารณาแล้วกรณีนี้แม้ว่าทางบริษัท TPI จะเป็นนิติบุคคล แต่ส่วนหนึ่งก็มีส่วนที่เป็นผู้ถือหุ้นที่เป็นบุคคลธรรมดาด้วย และแม้ว่าจะจะเป็นนิติบุคคลถ้านุโลมใช้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในส่วนที่เกี่ยวข้องเรื่องของสภาพบุคคลที่เป็นบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลจะมีการอนุโลมให้นำมาใช้ได้ในกรณีถ้าหากว่านิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๖ ที่ให้นำมาใช้ได้โดยอนุโลม เพราะฉะนั้นในส่วนนี้คงจะเป็นการจำกัดเฉพาะในส่วนที่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสภาพบุคคลธรรมดาจริง ๆ ตรงนั้นก็คงจะไม่สามารถนำมาใช้ แต่ว่าในส่วนทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับเรื่องการจำกัดสิทธิต่าง ๆ เพราะว่ามีนิติบุคคลนั้นยังมีส่วนที่จะต้องรับรู้ข้อมูลข่าวสารหรือว่ามีส่วนในการรับผิดชอบต่อบุคคลอื่น ๆ ด้วยเช่นเดียวกัน ได้มีการพิจารณาแล้วว่า ตรงนี้น่าจะเป็นการกระทบถึงสิทธิของลูกหนี้ในการที่จะได้มีโอกาสเข้าไปดูแลทรัพย์สินซึ่งตนเองนั้นได้เริ่มก่อร่างสร้างตัวมาแล้ว บางสิ่งบางอย่างอาจจะมีส่วนที่ต้องรักษาไว้เป็นความลับในทางธุรกิจการค้าอาจจะมีความผิดได้ด้วย เช่นเดียวกันตามพระราชบัญญัติความลับทางการค้าซึ่งได้มีการบัญญัติในภายหลัง เพราะฉะนั้นพิจารณาแล้ว เห็นว่าตรงนี้น่าจะเป็นการที่พระราชบัญญัติล้มละลาย ในส่วนมาตรา ๕๐/๑๖ วรรคสอง ในช่วงท้ายที่น่าจะเป็นการบัญญัติขึ้นมาโดยไม่ชอบเนื่องจากว่าเป็นการกระทบกระเทือนถึงสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพ

นายไกรสร บารมีอวยชัย อธิบดีกรมบังคับคดี ชี้แจงด้วยวาจาว่า กรมบังคับคดีมีการเจ้าหน้าที่ในการดำเนินการบังคับคดีทั้งคดีแพ่ง คดีล้มละลาย ซึ่งคดีล้มละลายก็จะรวมถึงคดีฟื้นฟูกิจการซึ่งเป็นปัญหาที่มีการร้องเข้ามาในศาลรัฐธรรมนูญนี้ด้วย นอกจากบังคับคดีแพ่ง คดีล้มละลายแล้ว ก็มีหน้าที่ในการรับวางทรัพย์กับประชาชน กรอบของการบังคับคดีฟื้นฟูกิจการซึ่งจะเกี่ยวกับประเด็นโดยตรงเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ในการบังคับคดีฟื้นฟูกิจการทางกรมบังคับคดีซึ่งเจ้าพนักงานในกรมบังคับคดีมีตำแหน่งเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ซึ่งเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์นี้จะมีหน้าที่ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีล้มละลาย ซึ่งรวมถึงคดีฟื้นฟูกิจการด้วย หลังจากที่ศาลได้มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใด เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะทำงานในรูปแบบของตุลาการศาล เป็นต้นว่า ในการจัดประชุมเจ้าหนี้เพื่อให้เจ้าหนี้ลงมติในกิจการหนึ่ง

กิจการใด หรือว่าทำรายงานชี้แจงข้อเท็จจริงต่าง ๆ ให้ศาลทราบเพื่อประกอบการพิจารณาคดีของศาล นอกจากนี้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ก็ยังมีหน้าที่ในการพิจารณาเกี่ยวกับคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ที่ยื่นเข้ามา ที่ว่าจะให้เจ้าหนี้รับชำระหนี้เพียงใดหรือไม่ ตลอดจนการสั่งให้เจ้าหนี้ออกเสียงการประชุมเจ้าหนี้ว่าจะให้ออกเสียงในจำนวนหนี้เท่าใด สำหรับประเด็นที่เกี่ยวกับการยื่นคำร้องตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสองว่าจะมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่นั้น ในการพิจารณาตั้งผู้ทำแผน ถ้าลูกหนี้หรือเจ้าหนี้ผู้คัดค้านไม่ได้เสนอชื่อบุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผนด้วยเมื่อศาลสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ ศาลจะมีคำสั่งตั้งบุคคลที่ผู้ร้องขอเสนอเป็นผู้ทำแผนก็ได้ ถ้าศาลเห็นว่าบุคคลที่ผู้ร้องขอเสนอไม่สมควรเป็นผู้ทำแผนก็ดี หรือลูกหนี้ เจ้าหนี้ ผู้คัดค้านเสนอบุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผนด้วยก็ดี ให้ศาลมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เรียกประชุมเจ้าหนี้ทั้งหลายโดยเร็วที่สุด เพื่อพิจารณาเลือกบุคคลใดสมควรเป็นผู้ทำแผน วรรคสอง ในกรณีที่ลูกหนี้ไม่ได้เป็นผู้เสนอผู้ทำแผน มติเลือกผู้ทำแผนต้องเป็นมติของเจ้าหนี้ที่มีจำนวนหนี้ข้างมากซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้น แต่ในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วย ให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสาม ของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน ในการลงมติตามมาตรานี้ให้เจ้าหนี้มีประกันออกเสียงได้เต็มตามจำนวนหนี้ ประเด็นที่มีการร้องเข้ามา ก็คงจะอยู่ในวรรคสองในข้อความที่ว่า กรณีที่ให้ที่ประชุมเจ้าหนี้ลงมติดอกเสียงเลือกผู้ทำแผนในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วย ว่าถ้าหากเจ้าหนี้เขาลงมติกั้นเป็นจำนวนที่ไม่น้อยกว่าสองในสาม ก็ให้บุคคลที่เจ้าหนี้เลือกนั้นเป็นผู้ทำแผนได้ บทบัญญัติในมาตรา ๕๐/๑๗ ความจริงแล้วก็ไม่ใช่เป็นบทบัญญัติที่จะต้องเป็นไปตามมติของเจ้าหนี้เสมอไป โดยเฉพาะในวรรคสอง เป็นเรื่องการประชุมเจ้าหนี้เพื่อเลือกบุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นผู้ทำแผนขึ้นมาเท่านั้นเอง ซึ่งผลที่สุดแล้วเมื่อเลือกได้แล้ว ผลของการที่จะได้รับเป็นผู้ทำแผนหรือไม่จะขึ้นอยู่กับศาล ศาลจะมีดุลพินิจในการที่จะตั้งหรือไม่ตั้งก็ได้ เพราะฉะนั้นบุคคลที่ที่ประชุมเจ้าหนี้แม้ว่าจะลงมติเลือกเข้ามาแล้วโดยไม่เลือกตัวลูกหนี้ คือ มติสองในสามของจำนวนหนี้ ผลที่สุดยังขึ้นอยู่กับศาลอีก ในวรรคสามในการประชุมเจ้าหนี้เพื่อเลือกผู้ทำแผน ถ้าที่ประชุมมีมติเลือกผู้ทำแผนได้และศาลเห็นชอบด้วย ให้ศาลตั้งบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ทำแผน หากศาลไม่เห็นชอบด้วยให้ศาลมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เรียกประชุมเจ้าหนี้อีกครั้งหนึ่งเพื่อเลือกบุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่งเจ้าหนี้หรือลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน ซึ่งในวรรคสามนี้เองก็แสดงให้เห็นชัดเจนว่า ถ้าฟังการเลือกผู้ทำแผนไม่ใช่ว่าจะจะเป็นสิทธิของเจ้าหนี้เสียงข้างมากหรือเสียงสองในสาม ที่จะได้รับ

การแต่งตั้งเป็นผู้ทำแผนโดยอัตโนมัติหรือโดยทันที กฎหมายยังให้ศาลเข้ามาดูแลอีกชั้นหนึ่งว่าบุคคลที่ได้รับการเลือกเข้ามานั้นสมควรเป็นผู้ทำแผนหรือไม่ ซึ่งถ้าหากศาลไม่เห็นสมควรก็จะสั่งให้เลือกกันใหม่ และถ้าเลือกไม่ได้จริงๆ ผลที่สุดกฎหมายก็บัญญัติในวรรคต่อ ๆ ไปว่าให้ศาลมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ การเลือกผู้ทำแผนของที่ประชุมเจ้าหนี้ไม่ใช่เด็ดขาด ที่ว่าเลือกแล้วบุคคลที่เจ้าหนี้เลือกนั้นจะต้องเป็นผู้ทำแผนเสมอไป ผลที่สุดแล้วก็ให้ศาลเป็นผู้พิจารณา ในประการต่อไปที่ผู้ร้องรื้อว่า การที่กฎหมายของเราให้เจ้าหนี้มีสิทธิเสนอผู้ทำแผนด้วย โดยไม่ได้ให้สิทธิแก่ลูกหนี้เช่นเดียวกับกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ทั้ง ๆ ที่กฎหมายของเราก็ได้แม่แบบมาจากกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ก็คือ Chapter eleven ใน Bankruptcy Code นั้น ความจริงแล้วกฎหมายนี้เราไม่ได้เอามาจากของอเมริกา โดยทั้งหมด แล้วก็ในบทบัญญัติเกี่ยวกับการเลือกผู้ทำแผนไม่ได้เอามาแม่แบบมาจากของอเมริกา เพราะของอเมริกาหลักเกณฑ์ในการจะขอฟื้นฟูได้ จะมีเงื่อนไขว่ากรณีลูกหนี้ขาดสภาพคล่องก็สามารถที่จะขอให้มีการฟื้นฟูกิจการได้แม้ว่าลูกหนี้ยังไม่ถึงกับมีหนี้สินล้นพ้นตัว กล่าวคือ ลูกหนี้ไม่มีเงินสดที่จะชำระหนี้กับเจ้าหนี้ได้เมื่อหนี้ถึงกำหนด พุดง่าย ๆ คือขาด Cash Flow ไม่มีเงินสดก็มีสิทธิที่จะขอฟื้นฟูได้ โดยวัตถุประสงค์ของกฎหมายของอเมริกาคือต้องการไม่ให้ลูกหนี้จะต้องเข้าสู่กระบวนการในการถูกบังคับคดี ลูกหนี้อาจจะประกอบกิจการมีสินทรัพย์อยู่ในรูปของสินค้า อยู่ในรูปของทรัพย์สินอื่นที่ไม่ใช่เงินสด เมื่อลูกหนี้ประกอบกิจการมาแล้วปรากฏว่ามีหนี้ ซึ่งเจ้าหนี้เขาถึงกำหนดแล้วเขามาเรียกร้องให้ชำระ ลูกหนี้ไม่มีเงินสดจะไปจ่าย ถ้าหากไม่มีกฎหมายฟื้นฟูขึ้นมาเจ้าหนี้ก็สามารถฟ้องเป็นคดีแพ่ง พอฟ้องเป็นคดีแพ่งก็สามารถมายึดทรัพย์สิน ยึดเครื่องจักร ยึดโรงงาน ก็จะเป็นเหตุให้โรงงานนั้นต้องหยุดกิจการ หรือว่าเลิกกันไป เพื่อเอามาขายทอดตลาด เขาจึงสร้างกระบวนการนี้ให้มีการขอฟื้นฟูโดยลูกหนี้ก็ขอเองได้ และเมื่อภาวะอย่างนี้ลูกหนี้ยังไม่ถึงกับมีหนี้สินล้นพ้นตัว ทรัพย์สินต่าง ๆ ก็ยังเป็นของลูกหนี้อยู่ ด้วยเหตุนี้เขาก็เลยให้ลูกหนี้เป็นผู้ทำแผน ผู้บริหารแผน แต่ของเราใช้เงื่อนไขว่าลูกหนี้ต้องหนี้สินล้นพ้นตัว เมื่อลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัวแล้วทรัพย์สินต่าง ๆ ไม่ใช่ของลูกหนี้แล้ว เพราะลูกหนี้ไม่มีทรัพย์สินเพียงพอที่จะชำระหนี้ได้ ฉะนั้น ทรัพย์สินต่าง ๆ ก็เป็นทรัพย์สินที่จะต้องเอาไปชำระหนี้กับเจ้าหนี้ทั้งหมด พุดง่าย ๆ ก็คือลูกหนี้แทบจะไม่มีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่เหลืออยู่เลย และด้วยเหตุนี้เราก็เลยให้โอกาสเจ้าหนี้เป็นผู้ทำแผน ผู้บริหารแผน มีโอกาสเสนอผู้ทำแผน ผู้บริหารแผน นี้ คือเหตุผลประการแรกที่ว่า ทำไมกฎหมายเราเป็นอย่างนี้ด้วยเหตุว่าเงื่อนไขไม่เหมือนกัน ประการต่อไปที่ให้สิทธิกับเจ้าหนี้ในการเสนอผู้ทำแผนได้ ก็คือเนื่องจากเราเห็นว่าธุรกิจของลูกหนี้บ้านเราในการฟื้นฟูกิจการ ไม่ใช่ว่าลูกหนี้เป็นผู้ทำแผน

ผู้บริหารแผนแล้วจะสามารถฟื้นฟูกิจการได้เสมอไป การฟื้นฟูกิจการลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัว การจะฟื้นฟูกิจการได้ก็ต้องอาศัยเงินจากแหล่งเงินก็คือเจ้าหนี้ยี่นั่นเอง ถ้ากฎหมายเราให้ลูกหนี้เท่านั้นเป็นผู้ทำแผนผู้บริหารแผน เชื่อว่าการฟื้นฟูกิจการคงจะเป็นไปไม่ได้แน่นอน ถ้าเจ้าหนี้เขาไม่มีสิทธิมีเสียงในการที่จะเข้ามามีส่วนในการเสนอผู้ทำแผน ผู้บริหารแผนแล้ว เงินที่จะเข้ามาใช้จ่ายในการฟื้นฟูกิจการก็เชื่อว่าจะไม่มีเจ้าหนี้ยี่รายใดที่จะให้โอกาสให้ลูกหนี้ฟื้นฟูกิจการของตัวเอง นอกจากนั้นแล้ว ประเด็นต่อไปก็คือจากที่ทางกรมบังคับคดีได้ศึกษาแนวทางคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญแล้วก็เห็นว่า มีการตีความหรือมีคำวินิจฉัยเกี่ยวกับบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๔๖ มาแล้ว ว่ามาตรา ๕๐/๔๖ ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญซึ่งบทบัญญัติในมาตรา ๕๐/๔๖ ก็เป็นบทบัญญัติที่ค่อนข้างจะให้สิทธิกับเจ้าหนี้ โดยลูกหนี้ไม่มีสิทธิเลยในการโหวต ซึ่งบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๔๖ นั้นเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการพิจารณาแผน ว่าแผนที่ผู้ทำแผนเสนอมานี้จะผ่านการรับรองจากเจ้าหนี้หรือไม่ เพื่อให้แผนได้มีการใช้ในการฟื้นฟูกิจการต่อไป ในบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๔๖ ก็ไม่ได้ให้สิทธิกับลูกหนี้แต่ประการใด คงให้สิทธิให้เสียงกับเจ้าหนี้ยี่เท่านั้นเอง ซึ่งจริงๆ แล้ว ถ้าหากจะดูว่าเป็นการลดทอนสิทธิของลูกหนี้น่าจะเป็นบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๔๖ มากกว่า และมติของมาตรา ๕๐/๔๖ ที่ประชุมเจ้าหนี้ยี่ก็ใช้มติเพียงเจ้าหนี้ยี่เสียงข้างมากเท่านั้นเกินร้อยละ ๕๐ ขึ้นไป ก็สามารถที่จะอนุมัติแผนได้แล้ว และการอนุมัติแผนก็จะมีผลแม้ว่าลูกหนี้น่าจะเป็นผู้ทำแผนก็ตาม ถ้าหากว่าเจ้าหนี้เขาไม่เห็นด้วยเขาก็สามารถเสนอแผนเข้ามาแข่งแล้วเขาก็ลงมติรับแผนของเจ้าหนี้ยี่โดยที่ไม่สนใจแผนของลูกหนี้นี้ก็ได้ ซึ่งอันนี้ก็เห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๕๐/๔๖ ซึ่งมีคำวินิจฉัยไปแล้วว่าไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญ น่าจะเป็นเหตุผลเหมือนเป็นน้ำหนักที่จะมาสนับสนุนให้บทบัญญัติของมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ก็น่าจะไปได้ คงไม่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญแต่ประการใด

นายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ ประธานเจ้าหน้าที่บริหารบริษัทอุตสาหกรรมปิโตรเคมีกัลไทย จำกัด (มหาชน) พร้อมด้วย นายชวลิต อุตศาสตร์ และนายอดุลย์ ศรีชูชาติ ชี้แจงว่า ในประเด็นที่เกี่ยวกับมาตรา ๕๐/๑๗ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวรรคสองบางส่วนของมาตรา ๕๐/๑๗ ซึ่งบัญญัติไว้เกี่ยวกับการแต่งตั้งผู้ทำแผนว่า ในกรณีที่ลูกหนี้นี้ไม่ได้เสนอผู้ทำแผน มติเลือกผู้ทำแผนต้องเป็นมติของเจ้าหนี้ยี่ฝ่ายจำนวนหนี้ยี่ข้างมากซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้น แต่ในกรณีที่ลูกหนี้นี้เสนอผู้ทำแผนด้วยให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้นี้เสนอเป็นผู้ทำแผน ส่วนถ้อยคำจากนี้ที่เห็นว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญคือ เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ยี่ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ยี่ไม่น้อยกว่าสองในสาม ของจำนวนหนี้ยี่ทั้งหมดของเจ้าหนี้ยี่ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่น

เป็นผู้ทำแผน ในการลงมติตามมาตรา ๑๖ ให้เจ้าหน้าที่มีประกันออกเสียงได้เต็มจำนวนนี้ อันนั้นก็เป็นหลัก
ทั่ว ๆ ไป ซึ่งจะชี้แจงต่อไป คือ ในมาตราดังกล่าวกระทบถึงสิทธิในทรัพย์สินของลูกหนี้ซึ่งบัญญัติ
รับรองไว้ในมาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๒๕ ข้อเท็จจริงก็ปรากฏชัดว่า เมื่อตั้งแต่ปี
พ.ศ. ๒๕๔๐ ประเทศไทยเราประสบเศรษฐกิจตกต่ำเป็นอย่างมากจนทำให้ในวันที่ ๒ กรกฎาคม
พ.ศ. ๒๕๔๐ รัฐบาลก็ประกาศลอยตัวค่าเงินบาทผลทำให้ค่าเงินเมื่อเทียบกับอัตราแลกเปลี่ยนของ
ดอลลาร์สหรัฐลอยตัวขึ้นไปจาก ๒๕ บาท ไปเป็นสูงสุดขณะสิ้นปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ประมาณ ๕๗ บาท
เท่ากับว่าบรรดาผู้ประกอบการทั้งหลายไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ซึ่งมีการกู้ยืมเงินเพื่อมาใช้ในการประกอบกิจการ
ซึ่งเกือบจะเรียกได้ว่าทุกบริษัทก็ว่าได้ ในขณะที่มีการกู้ยืมเงินจากต่างประเทศแล้วอัตราแลกเปลี่ยน
เพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัวขณะนั้นทำให้หนี้เพิ่มทวีคูณผลที่ตามมาคือผู้ประกอบการต่าง ๆ มีหนี้สินเพิ่มขึ้น
ในขณะที่ทรัพย์สินเท่าเดิมหรือเมื่อเศรษฐกิจตกต่ำมูลค่าทรัพย์สินก็ลดลงกลายเป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัว
ไปหลายราย หนี้สินล้นพ้นตัวหมายความว่าหนี้สินมากกว่าทรัพย์สิน นอกจากนี้แล้วทางรัฐบาลได้มีการ
ประกาศปิดบริษัทเงินทุนอีก ๕๖ แห่งในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน ตรงนี้ก่อให้เกิดปัญหาในเรื่องของ
สภาพคล่องทางการเงินอย่างรุนแรงภายในประเทศ รัฐบาลในขณะนั้นได้เร่งออกกฎหมายหลายฉบับ
เพื่อจะมารองรับและแก้ไขสภาพเศรษฐกิจตกต่ำของประเทศ พระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔)
พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๓๓ ก็เป็นกฎหมายฉบับหนึ่ง
ที่มีวัตถุประสงค์ที่จะมาแก้ไขปัญหาสภาพเศรษฐกิจ ณ ขณะนั้น พระราชบัญญัติฉบับนี้มีวัตถุประสงค์
สรุปได้ดังนี้ เนื่องจากว่าสภาพเศรษฐกิจและสังคมในขณะนั้นเปลี่ยนไปมากโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อลูกหนี้
ที่เป็นนิติบุคคลประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราวอันอาจได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน
จากผู้ประสงค์จะให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้เพื่อให้ลูกหนี้มีโอกาสได้ฟื้นฟูกิจการ แต่เนื่องจาก
กฎหมายล้มละลาย ขณะนั้นมีมาตรา ๔๔ อนุ ๒ บัญญัติให้เจ้าหน้าที่ยอมให้ลูกหนี้ก่อนหนี้ขึ้นโดยรู้อยู่แล้วว่า
ลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัวไม่มีสิทธิขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลายได้ ผลก็คือทำให้เจ้าหน้าที่ประสงค์
จะให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้ที่ประสบปัญหาทางการเงินก็ไม่กล้าให้กฎหมายฉบับที่แก้ไข
ที่ว่านี้จึงได้ออกมาเพื่อที่จะแก้ปัญหาดังนี้คือเพื่อที่จะให้เจ้าหน้าที่เขามีสิทธิในการที่จะให้เงินช่วยเหลือ
แก่ลูกหนี้ต่อไปได้ เพื่อให้ลูกหนี้สามารถที่จะฟื้นฟูกิจการต่อไป ทั้ง ๆ ที่ลูกหนี้หลาย ๆ รายอยู่ในสภาพ
ที่จะฟื้นฟูได้หากได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน ตรงนี้หมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติระบุไว้ชัดเจน
โดยการนำแนวความคิด ของการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้เข้ามาใช้เป็นครั้งแรกเพราะว่ากฎหมายล้มละลาย

แต่เดิมก็คือถ้าเพื่อลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัวจะต้องถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดและกลายเป็นบุคคลล้มละลาย ถ้าไม่สามารถประนอมหนี้ได้ ฉะนั้นกฎหมายฉบับนี้จึงมุ่งประสงค์ที่จะคุ้มครองการให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้ที่ประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราว ณ ขณะนั้น เพื่อให้ลูกหนี้มีโอกาสได้ฟื้นฟูกิจการได้แล้วในขณะเดียวกันช่วยให้เจ้าหนี้อาจมีโอกาสรับชำระหนี้อย่างเป็นทางการได้ด้วยเพราะว่า ถ้าเพื่อลูกหนี้ล้มละลายไปก็อาจจะไม่ได้รับการชำระหนี้หรือได้รับเพียงเล็กน้อย หลักเกณฑ์ที่สำคัญของกฎหมายล้มละลายในส่วนที่มีการแก้ไขเรื่องของการฟื้นฟูกิจการ หลักการเบื้องต้นก็คือว่าลูกหนี้ขาดสภาพคล่องทางการเงินแต่ในการเขียนกฎหมายก็ยังไปใช้หลักเกณฑ์ของการมีหนี้สินล้นพ้นตัวซึ่งไม่ได้หมายความว่า ลูกหนี้จะเป็นบุคคลล้มละลายหรือจะต้องถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดแต่แม้ว่าจะมีหนี้สินล้นพ้นตัวนั้น ลูกหนี้รายใดที่จะขอเข้าฟื้นฟูกิจการในศาลล้มละลายได้จะต้องเข้าเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดคือสามารถที่จะฟื้นฟูกิจการได้ไม่ใช่ลูกหนี้รายนั้น มีหนี้สินล้นพ้นตัวแล้วไม่มีโอกาสในการที่จะฟื้นฟูกิจการได้อีกแล้ว ทั้งนี้ได้ใช้หลักเกณฑ์ว่าทางลูกหนี้สามารถที่จะฟื้นฟูกิจการได้และประกอบกิจการไปได้ในระหว่างการฟื้นฟูกิจการไม่เหมือนกับหลักเกณฑ์ของกฎหมายล้มละลายซึ่งมุ่งที่จะให้ลูกหนี้หยุดหมดทุกอย่าง เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้ามาควบคุมทุกอย่างเพื่อที่จะเอาทรัพย์สินออกไปจำหน่ายแล้วมาชำระหนี้ตรงนี้หลักการแตกต่างกันในเรื่องของการฟื้นฟูกิจการมุ่งที่จะให้ลูกหนี้สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ ฉะนั้น ในบทบัญญัติของกฎหมายฉบับนี้ในมาตรา ๕๐/๑๒ จึงได้มีหลักเกณฑ์ที่จะคุ้มครองสิทธิเกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้ไว้ชัดเจนว่า ไม่ว่าลูกหนี้จะเคยถูกฟ้องคดีแพ่งมาก่อนเกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้ก็ถือว่าให้หยุดไว้ไม่ว่า ลูกหนี้จะถูkf้องคดีล้มละลายอยู่ก็ให้หยุดไว้หรือว่ามีคำพิพากษาให้บังคับแก่ทรัพย์สินของลูกหนี้แล้วก็ให้หยุดไว้เช่นเดียวกัน ในทางกลับกันเขาก็ห้ามมิให้ลูกหนี้ไปจำหน่ายจ่ายโอนทรัพย์สินของลูกหนี้เอง ในระหว่างที่มีการฟื้นฟูกิจการจะเห็นว่าหลักเกณฑ์ต่าง ๆ พวกนี้มุ่งที่จะให้ความคุ้มครองแก่ทรัพย์สินของลูกหนี้ ในขณะเดียวกันต้องการให้ลูกหนี้สามารถประกอบกิจการต่อไปได้ในการประกอบกิจการนั้น จึงมีความจำเป็นต้องมีแผนฟื้นฟูกิจการ ในการทำแผนฟื้นฟูกิจการ กฎหมายในมาตรา ๕๐/๔๒ กำหนดไว้ว่าแผนจะต้องมีรายการดังต่อไปนี้เป็นอย่างน้อยซึ่งก็มีรายละเอียดค่อนข้างมาก แต่รายละเอียดที่พูดถึงหลักการและวิธีการฟื้นฟูกิจการว่าแผนจะต้องกำหนดการชำระหนี้การยึดกำหนดเวลาการชำระหนี้ การลดจำนวนหนี้ ที่กล่าวตรงนี้เนื่องจากว่าจะกระทบถึงเรื่องของการเขียนแผนในเรื่องของการชำระหนี้ซึ่งอาจจะเกี่ยวข้องไปถึงการแปลงหนี้เป็นทุนในลักษณะที่จะเข้าไปยึดกิจการหรือครอบงำกิจการได้โดยใช้แผนเป็นเครื่องมือ หลักการต่อไปก็คือจะมีการตั้งผู้ทำแผนหรือผู้บริหารแผนมาตรา ๕๐/๑๓ กำหนดหลักเกณฑ์โดยสรุป

ก็คือว่าที่ประชุมเจ้าหน้าที่จะประชุมกันเพื่อที่จะลงมติในหลาย ๆ เรื่องรวมทั้งในเรื่องของการตั้งผู้ทำแผน แต่มาตรา ๕๐/๑๑ วรรคสอง ในส่วนแรกบัญญัติว่า ในกรณีที่ลูกหนี้มิได้เสนอผู้ทำแผนมติดเลือกผู้ทำแผน ต้องเป็นมติของเจ้าหน้าที่ฝ่ายที่มีจำนวนหนึ่งข้างมากซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นคือกรณีลูกหนี้ไม่ได้ตั้งผู้ทำแผน แต่ในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วยในการประชุมเจ้าหน้าที่ลูกหนี้มีสิทธิเสนอผู้ทำแผน กฎหมายบอกว่าให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผนตรงนี้ถูกต้องตามหลักการ แต่ต่อไปข้อความว่าเว้นแต่จะมีมติของเจ้าหน้าที่ฝ่ายที่มีจำนวนหนึ่งไม่น้อยกว่าสองในสามของเจ้าหน้าที่ทั้งหมดของเจ้าหน้าที่ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผนตรงนี้ที่ทางฝ่ายลูกหนี้มีความเห็นว่าจริง ๆ แล้ว หลักเกณฑ์ของกฎหมายล้มละลายในส่วนของการฟื้นฟูกิจการเราได้นำมาแบบอย่างมาจาก ถ้าเทียบกับกฎหมายสหรัฐอเมริกา ก็คงเป็น Chapter 11 หรือภาคที่ ๑๑ ของกฎหมายล้มละลายของสหรัฐอเมริกา ความจริงเขามีหลักการคล้าย ๆ กัน แต่ในส่วนของสิทธิของลูกหนี้ในเรื่องของการฟื้นฟูกิจการตาม Chapter 11 แต่เดิมทีเดียวเป็น ๑๐๐ ปี ที่ผ่านมาก็เขาก็ใช้หลักเกณฑ์ของเจ้าหน้าที่ที่มีสิทธิที่จะเข้าไปควบคุมกิจการแต่ต่อมาได้แก้ไขกฎหมายไปแล้วให้ลูกหนี้มีสิทธิในการที่จะควบคุมและบริหารจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้เอง เว้นแต่กรณีปรากฏข้อเท็จจริงว่าลูกหนี้นั้นมีการกระทำการโดยทุจริตทำให้เกิดความเสียหายแก่ธุรกิจของบริษัทลูกหนี้นั้นจึงจะไม่ให้ลูกหนี้เป็นของเราเองจริง ๆ แล้วเขียนไว้ในช่วงแรกที่บอกว่าถ้าเมื่อลูกหนี้เป็นผู้เสนอผู้ทำแผนให้ตั้งบุคคลที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผนอันนั้นเป็นไปตามหลักของ Chapter 11 เหมือนกัน ถูกต้อง คือให้ลูกหนี้มีสิทธิที่จะควบคุมและบริหารจัดการกิจการของลูกหนี้เอง แต่พอระบุข้อยกเว้นไว้ว่าถ้าเมื่อเจ้าหน้าที่ที่มีเสียงสองในสามของจำนวนหนึ่งทั้งหมดต้องการตั้งคนอื่นก็มีสิทธิทำได้พอเขียนข้อยกเว้นไว้ตรงนี้ก็เปิดโอกาสให้เจ้าหน้าที่ประสงค์ที่จะเข้ามาจัดการกิจการ ยึดกิจการหรือเข้ามาครอบครองทรัพย์สินของลูกหนี้สามารถทำได้โดยการตั้งผู้ทำแผน ซึ่งเป็นคนของเจ้าหน้าที่แล้วให้เขียนแผนในลักษณะที่เจ้าหน้าที่ต้องการไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการชำระหนี้ อย่างที่ชี้แจงมาว่า อาจจะมีการแปลงหนี้เป็นทุนในราคาต่ำ ๆ เพื่อที่จะสามารถเข้าไปถือหุ้นส่วนใหญ่ หรือร้อยละ ๘๕ ขึ้นไป ในบริษัทได้อย่างง่ายดายซึ่งตรงนี้จะได้ชี้แจงต่อไปว่า ขัดกับวัตถุประสงค์จริง ๆ ของการฟื้นฟูกิจการอย่างไร ในส่วนนี้ก็ยังมีกรณีตั้งผู้บริหารแผนด้วยซึ่งผู้บริหารแผนจะต้องเป็นผู้ที่เข้าไปจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ตามแผนฟื้นฟูกิจการที่เขาสร้างขึ้นมา ในการตั้งผู้ทำแผน การตั้งผู้บริหารแผน ในเมื่อกฎหมายเขียนไว้ให้สิทธิกับทางเจ้าหน้าที่ที่มีเสียงข้างมากสองในสามที่จะตั้งได้โดยไม่ต้องผูกพันอยู่กับหลักเกณฑ์อันแรกก็คือว่า จะต้องตั้งผู้ที่ลูกหนี้เสนอให้เป็นผู้ทำแผน หรือเป็นผู้บริหารแผนก็จะทำให้

ความควบคุมตรงนี้ก็กลับไปอยู่กับทางเจ้าหนี้ เมื่อมีการทำแผนและบริหารแผนต่อไปจนกระทั่งการฟื้นฟูสำเร็จ กฎหมายระบุต่อไปว่า เมื่อศาลมีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการก็ให้มีผลทำให้ลูกหนี้หลุดพ้นจากหนี้ทั้งปวง ซึ่งอาจขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการได้และให้มีผลคือผู้บริหารของลูกหนี้กลับมามีอำนาจจัดการกิจการ และทรัพย์สินของลูกหนี้ต่อไป อันที่ ๒ คือผู้ถือหุ้นของลูกหนี้กลับมีสิทธิตามกฎหมายต่อไปอันนี้กฎหมาย จะระบุไว้ชัดเจนในมาตรา ๕๐/๗๕ เพื่อมุ่งประสงค์ที่จะชี้ให้เห็นว่า การฟื้นฟูกิจการนั้นสืบเนื่องมาจาก การขาดสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราวเท่านั้น ฉะนั้นจึงต้องมีการทำแผนอะไรต่าง ๆ มาเพื่อปรับปรุง ที่จะให้ลูกหนี้สามารถฟื้นฟูได้ เมื่อฟื้นฟูสำเร็จแล้วทุกอย่างจะกลับไปสู่ผู้ถือหุ้น ทำไมที่ระบุว่าต้องกลับไปสู่ ผู้ถือหุ้นเนื่องจากกฎหมายระบุไว้ว่า ในช่วงนั้นไม่ต้องมีการประชุมผู้ถือหุ้นเพื่อที่จะมาเพิ่มทุนหรือ ลดทุนอะไรต่าง ๆ ผู้บริหารแผนสามารถดำเนินการได้ผู้ถือหุ้นไม่ต้องมาออกเสียงลงคะแนนประชุมกัน เรื่องต่าง ๆ ในการบริหารกิจการของบริษัทแล้วเพราะผู้บริหารแผนเขาดำเนินการได้ ตรงนี้ในหลาย ๆ บริษัทที่ประสบความสำเร็จในการฟื้นฟูกิจการก็ปรากฏว่า ผู้ทำแผนก็ดี ผู้บริหารแผนก็ดี เป็นตัวบริษัทเอง หรือไม่ก็เป็นบริษัทลูกหนี้เอง หรือไม่ก็เป็นบริษัทที่บริษัทลูกหนี้จัดตั้งขึ้นมาหรือเสนอให้ตั้งเป็นผู้ทำแผน หรือผู้บริหารแผน ยกตัวอย่าง กรณีของบริษัท TPI โพลีน ซึ่งเป็นบริษัทในกลุ่มของ TPI ด้วยกัน ซึ่งเข้าฟื้นฟูกิจการเช่นเดียวกัน มีจำนวนหนี้หลายหมื่นล้านบาท เจ้าหนี้ยอมให้บริษัทนั้นทำหน้าที่เป็น ผู้ทำแผนแล้วเป็นผู้บริหารแผนต่อไปซึ่งแน่นอนต้องอยู่ในการควบคุมดูแลของเจ้าหนี้เพราะว่าตามกฎหมาย บอกว่ามีการตั้งคณะกรรมการเจ้าหนี้มาได้แล้วให้คณะกรรมการเจ้าหนี้มีอำนาจในการกำกับดูแลการปฏิบัติ ตามแผนของผู้บริหารแผน รวมทั้งในขณะที่ทำแผนในที่สุดก็คือต้องเสนอให้ที่ประชุมเจ้าหนี้อนุมัติแผน ถ้าเมื่อที่ประชุมเจ้าหนี้ไม่เห็นด้วยก็สามารถที่จะยับยั้งแผนนั้นได้ ฉะนั้นจริง ๆ แล้วบทบัญญัติต่าง ๆ เขามีควบคุมไว้แล้วแต่เพียงในมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง กลับไประบุเป็นข้อยกเว้นไว้เลยทำให้สามารถ ที่จะใช้สิทธิไม่ต้องคนที่ลูกหนี้เสนอให้มาเป็นผู้ทำแผนกลับไปตั้งคนของตัวเองทำให้เกิดมีปัญหาขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัญหาของบริษัทปิโตรเคมีกัลไทย ฯ กลับมาถึงเรื่องของสิทธิขั้นพื้นฐานที่บอกว่า มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง บางส่วนที่ได้ชี้แจงไปแล้วไปกระทบถึงสิทธิในทรัพย์สินของลูกหนี้อย่างไร เนื่องจากว่าหลักเกณฑ์ในเรื่องของกรรมสิทธิ์ตามกฎหมายซึ่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๓๖ กำหนดรับรองสิทธิหรือกรรมสิทธิ์ของเจ้าของทรัพย์สินไว้ในเรื่องของสิทธิในการใช้สอย สิทธิในการจำหน่าย จ่ายโอน สิทธิในการติดตามเอาคืนจากผู้ที่ไม่มียุทธินิติที่จะครอบครองทรัพย์สินนั้นอะไรต่าง ๆ ตรงนี้เป็น หลักกรรมสิทธิ์เป็นหลักของสิทธิขั้นพื้นฐานของเจ้าของทรัพย์สินคือตัวลูกหนี้เอง ดังนั้นในมาตรา ๔๘

ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ จึงได้บัญญัติไว้ว่าสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครอง ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นนี้ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ นอกจากนี้ในมาตรา ๕๐ บัญญัติรับรองว่าบุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม เมื่อพิจารณา ๒ มาตราที่ประกอบกับมาตรา ๒๕ พุทธถึงเรื่องของการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ว่าจะกระทำมิได้ เว้นแต่อาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้นและจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้ กรณีมีความจำเป็นในการที่จะต้องจัดให้มีการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ที่ขาดสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราว มีความจำเป็นที่จะต้องกำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องของการที่จะมีแผนในการฟื้นฟูกิจการ กำหนดเงื่อนไขของแผนต่าง ๆ ในขณะเดียวกันหลักเกณฑ์ที่สำคัญซึ่งถือว่า เป็นสาระสำคัญของสิทธิตรงนี้คือการที่จะมีสิทธิในการที่จะใช้สอย ในการที่จะจำหน่ายจ่ายโอนในทรัพย์สินของลูกหนี้เอง แม้กระทั่งในคดีแพ่งที่มีคำพิพากษาถึงที่สุด ให้บังคับให้ชำระหนี้กับทางทรัพย์สินของลูกหนี้แล้วเจ้าหนี้ก็ยังไม่มียกข้ออ้างเข้าไปควบคุมดูแลทรัพย์สินของลูกหนี้จนกระทั่งมีขั้นตอนของการบังคับคดีต่าง ๆ ในคดีล้มละลายก็ยังเป็นอำนาจของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในการที่จะรวบรวมทรัพย์สินออกไปแล้วไปจำหน่ายแล้วนำเงินมาชำระให้เจ้าหนี้ หรือแม้กระทั่งการบังคับตามสิทธิจำนำก็ดี จำนองก็ดี ตรงนี้ต้องเป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายแต่ถ้ากลับมาดูบทบัญญัติในมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ในส่วนที่เป็นข้อยกเว้นไว้จะเห็นว่าให้สิทธิกับเจ้าหนี้ในการที่จะเข้ามาควบคุมโดยการตั้งคนของตัวเองเข้ามาเป็นผู้ทำแผน เป็นผู้บริหารแผน การจัดทำแผนก็สามารถเขียนแผนในลักษณะที่เอื้อประโยชน์ให้กับเจ้าหนี้ตามที่เจ้าหนี้ต้องการได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่ว่าถ้าเจ้าหนี้ต้องการที่จะเข้าไปครอบงำกิจการนี้ง่ายมาก ที่เกิดขึ้นจริงสำหรับกรณีของบริษัท TPI ก็คือเวลาเขียนแผนเขาเขียนไว้โดยที่บุคคลที่เขาตั้งเป็นผู้ทำแผน คือบริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส จำกัด เกี่ยวกับที่มาของการทำแผน มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ในส่วนข้อยกเว้นที่ผิดกับเจตนารมณ์อย่างยิ่งก็คือ บริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส จำกัด เป็นบริษัทที่ถือหุ้นเกือบร้อยละ ๑๐๐ โดยบริษัท เฟอร์เรียร์ สอดจันสัน จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทที่จดทะเบียนในประเทศไทยบริษัท เฟอร์เรียร์ สอดจันสัน จำกัด ถือหุ้นร้อยละ ๑๐๐ โดยบริษัทที่จดทะเบียนใน บริติช เวอร์จิน ไอแลนด์ ซึ่ง ๒ บริษัทเป็นใครไม่ทราบถ้าเข้าไปจดทะเบียนใน บริติช เวอร์จิน ไอแลนด์ ก็ดี เคมัน ไอแลนด์ ก็ดี ประเทศพวกนี้เราไม่มีทางที่จะไปตรวจสอบว่าใครอยู่เบื้องหลัง ใครถือหุ้นอยู่แต่ก็ถือว่าเป็นบริษัทที่จดทะเบียนที่นั่นเขาเข้ามาถือหุ้นร้อยละ ๑๐๐ ในบริษัท เฟอร์เรียร์ สอดจันสัน จำกัด และ

บริษัท เฟอร์เรียร์ สอดจ์ตัน จำกัด ถือหุ้นเกือบร้อยละ ๑๐๐ ก็คือร้อยละ ๕๕.๕๕ ในบริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส จำกัด บริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส จำกัด ได้ขอส่งเสริมการลงทุนเพราะว่าเขาเป็นบริษัทต่างดาวการที่จะเข้ามาประกอบกิจการในประเทศไทยมีช่องทางก็จะต้องมาขออนุญาตตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๕๑ ขณะนั้น ซึ่งขณะนั้นกฎหมายยกเลิกไปแล้วเปลี่ยนไปเป็นพระราชบัญญัติการควบคุมการประกอบธุรกิจคนต่างดาว หรือไม่ก็ต้องไปฟังกฎหมาย BOI กฎหมายส่งเสริมการลงทุนเขาก็ไปขออนุญาตประกอบกิจการภายใต้กฎหมายส่งเสริมการลงทุนซึ่งสำนักงานส่งเสริมการลงทุนก็ให้แต่ให้อนุญาตเป็นที่ปรึกษาทางการเงินอย่างเดียว ที่ชี้แจงอย่างนี้เนื่องจากว่าการเป็นที่ปรึกษาทางการเงินจะมีบทบาทได้เพียงใดจะสามารถที่จะมาเป็นผู้ทำแผน ผู้บริหารแผน บริหารกิจการของบุคคลอื่นได้ไหม ซึ่งทางลูกหนี้เองก็เคยโต้แย้งไปว่า บริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส จำกัด ไม่สามารถที่จะมาเป็นผู้ทำแผนหรือผู้บริหารแผนได้ เพราะเหตุว่าขอบข่ายของสิทธิที่ BOI ให้ไว้คือแค่ที่ปรึกษาทางการเงินทำไมเขาขอได้เช่นนั้นเพราะว่าบริษัท เฟอร์เรียร์ สอดจ์ตัน จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทที่ถือหุ้นร้อยละ ๕๕ กว่า ๆ เขาก็ขอ BOI เหมือนกันเพราะว่าเขาเป็นบริษัทต่างดาวถือหุ้นโดยบริษัท BVI ขอ BOI เช่นเดียวกันแล้วได้บัตรส่งเสริมเป็นที่ปรึกษาทางการเงินแล้วเขาเป็นที่ปรึกษาใครเป็นที่ปรึกษาธนาคารใหญ่แห่งหนึ่งในประเทศไทย คือธนาคารกรุงเทพ จำกัด ธนาคารกรุงเทพ จำกัด เป็นเจ้าหน้าที่รายใหญ่รายหนึ่งของ TPI เราก็คัดค้านไปว่า

๑. การที่จะให้ บริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์สซึ่งเป็นบริษัทต่างดาวถือหุ้น ๑๐๐% โดยบริษัทต่างดาวได้รับเพียงแค่บัตรส่งเสริมการลงทุนให้เป็นที่ปรึกษาทางการเงินจะทำหน้าที่เป็นผู้ทำแผนที่ดี ผู้บริหารแผนที่ดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย กฎหมายในขณะนั้นคือประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๕๑ ซึ่งปัจจุบันก็มีการแก้ไขไปแล้ว อันนั้นเป็นเหตุผลอันหนึ่ง
๒. คือวัตถุประสงค์ของบริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส ณ ขณะนั้นที่จดทะเบียนไว้ก็คือเป็นที่ปรึกษาทางการเงินแล้วก็บอกว่าไม่มีวัตถุประสงค์ในการให้บริการอย่างอื่น เช่น การทำแผนที่ดี การบริหารกิจการหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่นที่ดี พวกนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องของที่ปรึกษาทางการเงินเพราะต้องเข้าไปทำหน้าที่บริหารจัดการเองจริง ๆ การเข้าไปเป็นผู้ทำแผน ผู้บริหารแผนหน้าที่ตามกฎหมายก็คือมีสิทธิในการที่จะเข้าไปบริหารจัดการกิจการและทรัพย์สินซึ่งในการบริหารจัดการกิจการและทรัพย์สินจะต้องเข้าไปรวมถึงการสั่งการให้มีการผลิตเท่านั้นเท่านั้น อนุมัติให้ซื้อวัตถุดิบ มีการเซ็นเช็คที่จะจ่ายเงินค่าสินค้าอะไรต่าง ๆ พวกนี้เราบอกว่าไม่ใช่หน้าที่ของที่ปรึกษาทางการเงินเกินกว่าขอบเขตซึ่งก็ได้มีการร้องไปที่ศาลล้มละลายกลางในประเด็นพวกนี้ ปราบฎว่า บริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส ไปขอหนังสือจากสำนักงาน BOI บอกว่าขอให้ช่วยชี้แจงว่ามีอำนาจที่จะทำได้ BOI ก็มีหนังสือตอบมา

โดยนายสถาพร กวิตานนท์ ขณะนั้นเป็นเลขาธิการสำนักงานส่งเสริมการลงทุนเซ็นหนังสือมาเองโดยรวดเร็วว่ามีอำนาจทำได้ แม้กระทั่งเป็นเพียงแค่ที่ปรึกษาทางการเงินก็ตามซึ่งเราก็ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งเราได้ร้องไปที่กรมทะเบียนการค้า ณ ขณะนั้นซึ่งปัจจุบันก็เปลี่ยนมาเป็นกรมพัฒนาธุรกิจ กรมทะเบียนการค้าก็บอกว่าต้องรอดูว่า BOI จะว่าอย่างไรในเมื่อต่อมามีหนังสือ BOI มากรมทะเบียนการค้าบอกถ้าเช่นนั้นก็ถือว่าทำได้ ซึ่งเราก็บอกความจริงกฎหมายคนละฉบับกฎหมาย BOI ก็กฎหมาย BOI กรมทะเบียนการค้าดูแลในเรื่องของตัวคำสั่งคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๑ ควบคุมการประกอบธุรกิจคนต่างด้าว ฉะนั้นการที่จะบอกว่าถ้า BOI บอกทำได้ทางนี้บอกก็ทำได้ ซึ่งความจริงแล้วกฎหมายคนละฉบับอยู่ภายใต้การพิจารณาคนละเรื่องกัน ซึ่งเราเคยได้มีการร้องไปที่ศาลปกครองว่าตรงนี้ไม่น่าจะถูกต้อง ศาลปกครองก็บอกเราไม่ใช่ผู้เสียหายก็ไม่ทราบว่าจะใครจะเป็นผู้เสียหายได้ในเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏขึ้นมาอย่างนี้ นั่นก็เป็นข้อคัดค้านของเราเกี่ยวกับตัวบุคคลที่จะมาทำหน้าที่เป็นผู้ทำแผนและผู้บริหารแผนซึ่งเราเห็นว่าไม่ถูกต้องอย่างยิ่งประกอบกับบริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส ไม่มีประสบการณ์ในเรื่องของการบริหารจัดการกิจการทางด้านปีโตรเคมีขนาดใหญ่ขณะนี้ บุคลากรที่ได้แนะนำตัวมาก็ไม่ได้มีประวัติในการบริหารจัดการกิจการเราก็เกรงว่าถ้าเข้ามาแล้วก็ก่อให้เกิดความเสียหาย ปรากฏว่าข้อคัดค้านของเราก็ตกไปแม้กระทั่งในขณะนั้นเราก็บอกว่าเราขอเสนอบริษัทที่ทางลูกหนี้ได้จัดตั้งขึ้นมาให้มาเป็นผู้ทำแผน คือ บริษัท TPI แพลนเนอร์ส ซึ่งจะประกอบด้วยบุคลากรซึ่งเป็นชุดเดิมกันกับที่บริหารจัดการกิจการอันนี้เพราะเราเห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นปัญหาจากการบริหารงานโดยทุจริตของผู้บริหาร TPI แต่อย่างไรไม่ได้เกิดจากการบริหารที่ผิดพลาดอย่างไร แต่เกิดจากวิกฤตทางเศรษฐกิจของประเทศซึ่งเกิดขึ้นค่อนข้างรวดเร็ว ณ เมื่อตอน ต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๐ อันนั้นเราก็เห็นว่าถ้าเมื่อตั้งลูกหนี้เองหรือคนที่ลูกหนี้เสนอให้เป็นผู้ทำแผนน่าจะตรงเจตนารมณ์และวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติล้มละลาย ในมาตรา ๕๐/๑๑ แต่เจ้าหน้าที่อาศัยความมีเสียงข้างมากเกินกว่าสองในสามใช้ชื่อยกเว้นเลือกบริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส จำกัด ให้มาเป็นผู้บริหารแผนเพราะรู้ว่าสามารถที่จะควบคุมได้แล้วต้องการที่จะให้เขียนแผนในแนวทางที่เจ้าหน้าที่ต้องการ แผนที่เขียนไว้ในแนวทางที่เจ้าหน้าที่ต้องการสรุปย่อว่าในเรื่องของการชำระหนี้จริง ๆ แล้วอย่างที่ชี้แจงในมาตรา ๕๐/๔๒ ว่าแผนจะต้องมีรายการอย่างไรบ้างส่วนหนึ่งของรายการที่กฎหมายกำหนดไว้ก็บอกว่าจะต้องมีรายการเกี่ยวกับการลดจำนวนหนี้ เนื่องจากว่าบริษัทที่เข้าฟื้นฟูกิจการขาดสภาพคล่องทางการเงินอย่างรุนแรงแล้วไม่สามารถชำระหนี้ได้ ณ ขณะนั้นบริษัทส่วนใหญ่หรือเกือบจะร้อยละ ๑๐๐ ยกเว้นอาจจะกล่าวได้ว่ายกเว้นบริษัท TPI กับบริษัท TPI โพลีน เท่านั้นที่แผนเขียนไว้ว่าให้ชำระหนี้เต็มไม่ว่าจะเป็นเงินต้นหรือ

ดอกเบี้ยไม่มีการลดหนี้ให้แล้วไม่มีการกำหนดว่าเจ้าหนี้จะให้เงินช่วยเหลือเพิ่มกับการประกอบธุรกิจแต่อย่างใด
ตรงนี้ที่เราเห็นว่า ไม่เป็นธรรมในเมื่อเรามีการเข้าฟื้นฟูกิจการตามกฎหมายฉบับนี้เราก็ดูจากตัวอย่าง
ของบริษัทอื่น ๆ เขาก็มีการลดจำนวนหนี้ให้ทั้งนั้นแต่อันนั้นไม่มี ก็ไม่เป็นไร ในเมื่อไม่มี นอกจากนี้
ยังได้นำหนี้ส่วนหนึ่งซึ่งเป็นหนี้ดอกเบี้ยค้างชำระจำนวนประมาณ ๗๐๐ กว่าล้านดอลลาร์สหรัฐ เป็นหนี้
ค่าดอกเบี้ยค้างชำระของเก่าซึ่งเป็นหนี้ค้างชำระที่เกินกว่า ๓ เดือน ซึ่งถ้าพิจารณาตามหลักเกณฑ์ของ
ธนาคารแห่งประเทศไทยซึ่งออกตามข้อเสนอแนะของ BRS ซึ่งเป็นธนาคารเรื่องการชำระหนี้
ระหว่างประเทศก็ได้นำหนี้ในส่วนนั้นมาเขียนไว้ในแผนว่าให้แปลงหนี้จำนวนนั้นมาเป็นหุ้นของบริษัท
ให้ได้ร้อยละ ๑๕ เขียนไว้ชัดเจนเสร็จแล้วค่อยมาคำนวณว่าต้องการได้ร้อยละ ๑๕ หุ้นนั้นควรจะเป็น
ราคาหุ้นละเท่าไร ตอนหลังก็มาคำนวณได้ว่าเป็นราคาหุ้นละ ๕.๔๕ บาท ในขณะที่จะเข้าฟื้นฟู
หุ้นที่ขายอยู่ในตลาด ๑๗ บาทกว่า แน่แน่นอนบริษัทใดก็ตามที่พอเข้าฟื้นฟูกิจการสถานะในตลาดหุ้นของ
ราคาของหุ้นในบริษัทย่อมลดลงก็คือโอกาสในจังหวะนั้นว่าคิดคำนวณออกมาได้ ๕.๔๕ บาท เพื่อที่จะ
แปลงออกมาเป็นร้อยละ ๑๕ ทำไมต้องร้อยละ ๑๕ เพราะว่าใครก็ตามที่ต้องการเข้าไปควบคุมกิจการ
ของบริษัทใดก็ตามถือหุ้นร้อยละ ๑๕ ทำได้ทุกอย่างไม่ว่าต่อไปจะทำอะไรก็แล้วแต่จริงอยู่ ณ ขณะที่
ฟื้นฟูกิจการการเข้าเป็นผู้ถือหุ้นยังไม่มีสิทธิไม่มีเสียงอะไรแต่ถ้าเมื่อเมื่อไหร่ก็ตามที่การฟื้นฟูกิจการสำเร็จ
เขาสามารถที่จะควบคุมกิจการได้เพราะว่าร้อยละ ๑๕ ทำอะไรก็ได้ทั้งนั้นและในขณะที่ทำการฟื้นฟูกิจการ
ในระยะต้นนั้นนอกจากราคาหุ้นแล้วราคาตามบัญชีของบริษัทเป็นมูลค่าของบริษัทยัง ๑๗.๗๐ บาท
ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องไปแปลงหนี้มาเป็นหุ้นที่มาควบคุมกิจการของบริษัทในราคา ๕.๔๕ บาท
ซึ่งเราก็ทักท้วงคัดค้านในประเด็นนี้เจ้าหนี้ก็ไม่ยอม นอกจากนี้ยังกำหนดไว้ว่าจะต้องนำทรัพย์สินของบริษัท
ไม่ว่าจะเป็นโรงไฟฟ้าของบริษัทเอง ของบริษัทมีโรงไฟฟ้าท่าเทียบเรือ คลังเก็บน้ำมัน รวมทั้งเงินลงทุนต่าง ๆ
ในบริษัทย่อย เช่น ของในบริษัท TPI โพลีนบอกว่า ต้องการนำไปขายเขาบอกว่าพวกนี้เป็น Non
Core Asset เป็นทรัพย์สินซึ่งไม่ใช่ทรัพย์สินหลักเราก็ทักท้วงไปบอกว่าโรงไฟฟ้าทำไมเราถึงต้องสร้าง
โรงไฟฟ้าขึ้นมา TPI ต้องสร้างโรงไฟฟ้าเพราะใช้ไฟฟ้ามากตรงนั้นถ้าเมื่อไฟฟ้าเราจะต้องใช้ในกิจการ
หลาย ๆ อย่าง ทีนี้ถ้าเมื่อเราจะต้องไปพึ่งซื้อไฟฟ้าจากการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค บางครั้งไฟฟ้าอาจจะต่ำมาก
ไม่พอเราก็ไม่มี Steam ที่จะให้ใช้ เราจึงต้องสร้างโรงไฟฟ้าขึ้นมาเพื่อใช้ เราสร้างท่าเรือขึ้นมาเพราะว่า
บริษัทต้องนำเข้าวัตถุดิบคือน้ำมันดิบจากต่างประเทศต้องใช้ท่าเทียบเรือแน่นอนเวลาผลิตน้ำมันเสร็จ
เป็นน้ำมันสำเร็จรูปก็ต้องใช้ท่าเทียบเรือเพื่อจะส่งน้ำมันต่อไป พยายามชี้แจงว่าพวกนี้ไม่ใช่ Non Core Asset

ในความหมายที่ว่าแต่เป็นทรัพย์สินที่จำเป็นต้องใช้ในการประกอบกิจการโดยตรง ตรงนั้นทางเจ้าหน้าที่ไม่ยอมอีกบอกว่า ต้องการขายเพื่อให้ได้เงินมาโดยเร็วมาชำระหนี้เราบอกว่าจริง ๆ แล้วขายไปตอนนี้ได้เงินมาไม่เท่าไรในขณะเดียวกันถ้าเพื่อขายไปแล้วเราต้องไปเช่าจากบุคคลอื่นไม่ว่าจะเป็นโรงไฟฟ้าหรือไปซื้อไฟฟ้ามาก็ดีหรือเราเช่าทำเรือในการที่จะต้องใช้ในการประกอบกิจการเพียง ๒ - ๓ ปี ก็ท่วมกับค่าที่เราขายไปแล้วอันนั้นไม่เห็นเหตุผลเลยที่จะต้องขายตอนนั้นแล้วในความเป็นจริงก็ไม่ใช่ว่าขายง่ายยังมีอีกหลาย ๆ เรื่องไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการนำทรัพย์สินที่ปลอดจำนองของ TPI ไปจดจำนองเพิ่มเราก็หวังว่าถ้าเมื่อจะจดจำนองเพิ่มน่าจะให้ประมวลสินเชื่อเพิ่มเพื่อเราจะได้นำมาใช้ประกอบกิจการก็ไม่มีภาระให้เพิ่มก็ไปจดเพิ่มไว้เป็นหลักประกันไว้ซึ่งอันนี้ก็เป็นเรื่องปลีกย่อย

คณะผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการ บริษัทอุตสาหกรรมปิโตรเคมีกัลไทย จำกัด (มหาชน) โดย พลเอก มงคล อัมพรพิสิฏฐ์ ซึ่งแจ้งว่า บริษัท TPI เป็นบริษัทปิโตรเคมีที่ใหญ่ที่สุดใน Southeast Asia หลังจากเกิดวิกฤติเศรษฐกิจของประเทศและประกาศเปลี่ยนแปลงระบบอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราของประเทศเมื่อปี ๒๕๔๐ บริษัทได้รับผลกระทบอย่างมากโดยเฉพาะหนี้เงินกู้ในรูปสกุลเงินต่างประเทศที่มีอยู่จำนวนมาก ทำให้มูลค่าหนี้สูง ผลกระทบจากอัตราแลกเปลี่ยนที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้บริษัทต้องประกาศหยุดพักชำระหนี้เมื่อ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๑ ตัวแทนเจ้าหน้าที่ของบริษัทได้ยื่นคำร้องเพื่อขอฟื้นฟูกิจการของบริษัทต่อศาลล้มละลายกลาง หนี้มีเท่าไรบ้าง เงินต้นหนี้ทั้งหมดมี ๒,๗๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐโดยประมาณ เป็นเจ้าหนี้ไทยประมาณ ๑,๒๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐหรือร้อยละ ๔๔ เจ้าหนี้ต่างชาติจำนวน ๒,๕๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือร้อยละ ๕๖ หนี้ประกอบด้วยเจ้าหนี้และลูกหนี้มีใครบ้าง จะเห็นได้ว่าเจ้าหนี้ไทยมี ๒๒ ราย ร้อยละ ๔๔ เจ้าหนี้ต่างประเทศมีทั้งหมด ๔๕ ราย ขอชี้แจงว่าเริ่มต้นตั้งแต่เจ้าหนี้ต่างประเทศของประเทศไทยนี้ก็คือเกือบหมด ของต่างประเทศนี้ทั้งโลก IFC นี้จะนับเป็น International finance Corporation คือ เป็นองค์กรของ World Bank ซึ่งประกอบด้วยสมาชิก ๑๕๖ ประเทศ ประเทศไทยก็เป็นสมาชิกคนหนึ่งในองค์กรนี้มีหน้าที่ให้เงินกู้กับประเทศที่กำลังพัฒนาเพื่อจะไปพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศซึ่งเป็นเจ้าหนี้อยู่ร้อยละ ๑๗.๖ แล้วก็มี Bank of America มีซัมซุง มีคูเวต มีญี่ปุ่น มีหมดทั่วโลก เมื่อเดือนตุลาคมปีที่แล้ว ข้าพเจ้ากับนายปรกรณ์ มาลากุล ณ อยุธยา ในฐานะประธานกรรมการธนาคารกรุงไทย และประธานกรรมการเอ็กซิม แบงก์ ได้ติดตามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังไปประชุม World Bank เมื่อหยุดจากการชี้แจงเรื่องทาง official แล้วทุกคนจะรุมเข้ามาหาเราว่าประเทศไทยนี้จะใช้หนี้หรือเปล่าได้มีการลือกันไปทั่วโลกว่าประเทศไทย โดยรัฐบาลนี้รู้เห็นเป็นใจหรือไม่ตั้งใจที่จะ

บังคับให้เป็นไปตามกฎหมายในการที่จะใช้หนี้ ผู้แทนของกระทรวงการคลังซึ่งเป็นข้าราชการระดับ ซี ๕ ซึ่งเป็นผู้แทนอยู่ที่วอชิงตันดีซี ก็แย้งกับข้าพเจ้าว่า ขอโปรดดำเนินการเรื่องนี้ด้วย คือแจ้งให้ทราบว่าเราก็มีการดำเนินการที่จะคิดที่จะใช้หนี้เหมือนกัน แต่ใจเย็น ๆ เพราะว่าเป็นเวลา ๓ - ๔ ปีแล้ว นี่ก็ ใจเย็น เพราะมีปัญหาอยู่มาก คือ ปัญหาที่เราพบในเรื่องของวงการเงินระหว่างประเทศต่อเรื่องนี้ ต่อไปคือการเข้ามาเป็นผู้บริหารแผนของ EP คือ บริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ จำกัด เป็นบริษัทของเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับคำสั่งจากศาลล้มละลายให้เข้ามาบริหาร รายละเอียดก็เป็นไปอย่างที่เสนอไว้ คือเมื่อศาลล้มละลายกลางสั่งให้ฟื้นฟูกิจการก็มีคำสั่งแต่งตั้งให้บริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส เข้ามาบริหารบริษัท TPI และบริษัทในเครืออีก ๖ บริษัท ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาซึ่งเป็นข้อขัดแย้งกันระหว่างลูกหนี้กับเจ้าหน้าที่ตั้งแต่เริ่มต้นเมื่อประมาณปี ๒๕๔๓ ทำให้พนักงานส่วนใหญ่ไม่เห็นชอบในการบริหารของ EP ในที่สุดก็ทำหนังสือถึงกรรมการเจ้าหน้าที่ในวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๔๕ ขอให้ถอดถอนบริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส จากการเป็นผู้บริหารแผนและมีการขับไล่ผู้บริหารของบริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส ได้แก่ ดร.ทองนิตร์ ฯ ดร.สิปปนนท์ ฯ และผู้บริหารแผนต่าง ๆ มีชาวต่างประเทศด้วย โดยมีข้อหาว่า ผู้บริหารแผนไม่ดำเนินการตามแผนในเรื่องต่าง ๆ ไม่สามารถจำหน่ายทรัพย์สินอะไร คือสรุปแล้วก็คือว่า ผู้บริหารแผนทำอะไรไม่ถูกเลย ผู้บริหารแผนปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต คือ การขายโรงไฟฟ้าอย่างไม่โปร่งใส ดำเนินธุรกิจผิดปกติวิสัยเอื้อประโยชน์คู่แข่งทางธุรกิจ ค่าใช้จ่ายในการบริหารแผนสูง ผู้บริหารแผนขาดประสิทธิภาพในการบริหารงานเรื่องต่าง ๆ สิ่งที่ท่านเห็นคือว่าตอนนั้น มีเรื่องกันค่อนข้างจะวุ่นวายมากที่ระยองมีการตั้งโปสเตอร์มีการขู่ม็อบจะหยุดงาน มีการดำเนินการหลาย ๆ อย่างที่สื่อให้เห็นว่าบริษัทอุตสาหกรรมปิโตรเคมีที่ดีที่สุดใน Southeast Asia กำลังจะเสียหายกันอย่างมาก นี่ก็คือ แบรินด์เนอร์ทั้งหลายที่สหภาพแรงงานเขาดำเนินการว่ากันไป ต่อไปสหภาพแรงงานก็ยื่นหนังสือขอความช่วยเหลือต่อ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ตอนนั้น ก็คือ ดร. ทักษิณ ชินวัตร ผ่านผู้ว่าราชการจังหวัดระยอง ต่อมาคณะรัฐบาลทำอะไรบ้างเมื่อได้รับทราบก็ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาโดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นประธาน ตรวจสอบข้อมูลอะไรต่ออะไรแล้วก็ไม่มีการดำเนินการที่ชัดเจนให้เป็นรูปธรรมเพราะว่าเรื่องยังอยู่ในการดำเนินการของศาล ต่อมาก็มียื่นขอขึ้น ๒ ครั้ง ทั้งปี ๒๕๔๔ และปี ๒๕๔๕ จนกระทั่งเมื่อนายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ ได้ขอให้ศาลล้มละลายถอดถอนบริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส ให้พ้นจากการเป็นผู้บริหารแผนและก็มีมีการดำเนินการในชั้นตอนกฎหมายต่าง ๆ ต่อศาลล้มละลาย จนกระทั่งผู้พิพากษาศาลล้มละลายไปถึงระยองไปดูสถานที่จริง ๆ ความเป็นอย่างไร และในที่สุดก็ได้มีคำสั่งให้บริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส พ้นจากการเป็นผู้บริหารแผน

ต่อมาก็คือว่าเมื่อศาลมีคำสั่งให้บริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส พ้นจากการเป็นผู้บริหารแผนแล้ว เจ้าหนี้ก็เสนอคนใหม่โดยเจ้าหนี้เสนอ ธนาคารกรุงเทพเสนอ ดร.สุวรรณ วลัยเสถียร มาเป็นผู้บริหารแผน ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งไม่ตั้งบริษัทที่เจ้าหนี้เสนอเป็นผู้บริหารแผน และออกคำสั่งว่าหากกระทรวงการคลังยินยอมเป็นผู้บริหารแผนคนใหม่แต่ที่ประชุมเจ้าหนี้ไม่อาจมีมติดังกล่าว คือไม่ยอมรับกระทรวงการคลังให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รายงานต่อศาลเพื่อจะได้ดำเนินการตามมาตรา ๕๐/๖๘ คือเข้าล้มละลายเมื่อศาลออกคำสั่งไปอย่างนี้กระทรวงการคลังทำหน้าที่ยินยอมเป็นผู้บริหารแผนเสนอรายชื่อพวกข้าพเจ้า ๕ คน เป็นผู้บริหารแผน ซึ่งพวกข้าพเจ้าได้รับการติดต่ออย่างกะทันหันบางคนอยู่เมืองนอกเขาก็เรียกกลับมาบางคนก็ยังไม่รู้เรื่องอะไร เมื่อยื่นไปแล้ววันที่ ๗ กรกฎาคม เจ้าหนี้จึงได้ลงมติยอมรับให้กระทรวงการคลังมาทำงาน วันที่หนึ่ง ที่กระทรวงการคลังได้ยื่นไปพอ วันที่สอง นายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี ตอนนั้นคือ ดร.สมคิด ฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง คือ ร้อยเอก สุชาติ เชาว์วิศิษฐ เรียกพวกข้าพเจ้า ๕ คน ไปสั่งงานนั้นเป็นครั้งแรกที่พวกข้าพเจ้า ๕ คน ได้พบกันและก็รู้ว่าจะให้ทำอะไร เมื่อวันที่สองเมื่อรับทราบออกมาแล้ว วันที่ ๑๑ ศาลล้มละลายก็ตั้งกระทรวงการคลังเป็นผู้บริหารแผนคนใหม่ พวกข้าพเจ้า ๕ คน ก็ไปยืนยันต่อศาลว่า จะทำงานอะไรบ้าง พอวันที่ ๒๘ ก็มีคำสั่งตั้งให้เป็นผู้บริหารแผนกับอีก ๖ บริษัทที่อยู่ในเครือของ TPI นโยบายการฟื้นฟูกิจการตามที่ข้าพเจ้าได้รับหน้าที่ รับคำสั่งจากรัฐบาลมีอยู่ด้วยกัน ๔ ข้อ ๑ บริษัทต้องดำเนินการต่อไป อุตสาหกรรมนี้ดีเหลือเกินอย่าทิ้งไปเมืองไทยจะเสียประโยชน์มาก ประการที่ ๒ พนักงานบริษัททั้ง ๘,๐๐๐ คน ต้องไม่ตกงานไม่ยอมให้ใครออกทั้งสิ้น ประการที่ ๓ เขาถือกันไปทั่วโลกแล้วว่าประเทศไทยเหนียวหนี้ยี่ไม่ยอมใช้หนี้บริษัทจะต้องได้รับเงินคืนและประการที่ ๔ ลูกหนี้จะต้องได้รับความเป็นธรรมนั่นคือคำสั่งที่ผมได้รับจากรัฐบาลเป็นนโยบายออกมาให้พวกกระผม ๕ คน ดำเนินการ ในการเข้าปฏิบัติตามคำสั่งศาลนั้น มีความรับผิดชอบดำเนินการใน ๒ ส่วนใหญ่ ๆ คือ ๑. บริหารกิจการประจำวันเพื่อให้บริษัท Rum ไปได้มีกำไร สามารถจะไปได้ ประการที่ ๒. แก้ไขแผนฟื้นฟูกิจการคือทำอย่างไรให้บริษัทนี้คงอยู่ต่อไปและหลุดพ้นจากแผนฟื้นฟูกิจการดำเนินการต่อไปได้มีอยู่ ๒ เรื่อง นอกจากบริหารงานปกติแล้วเราจะทำเรื่องการแก้แผนด้วย เรื่องผลการปฏิบัติเกี่ยวกับ TPI Group ขอแจ้ง ให้ทราบคร่าว ๆ ว่ามีการจัดและก็มีองค์ประกอบอย่างไรบ้าง TPI เป็นบริษัทที่เป็นอุตสาหกรรมปิโตรเคมีครบวงจรกล่าวคือ เอาน้ำมันดิบมาใส่เข้าไป ไหลออกมาถึงถลุงพลาสติกเลย ขายได้ทุกปอนด์ เป็นน้ำมันเบนซินขาย เป็นน้ำมันเครื่องขาย เป็นยางมะตอย เป็นทุกอย่างจนกระทั่งขายเป็นเม็ดพลาสติกดีที่สุดใน Southeast Asia โรงกลั่นเขาใหญ่เท่ากับ ปตท. แต่กิจกรรมเขาใหญ่กว่าอีก เขามีโรงงานปิโตรเคมี

อันนี้คือคร่าว ๆ ของ TPI จะมีโรงงาน จะเห็นว่ามี ๕ คอมแพ็กต์ และที่ Support Group ขอแจ้งให้ทราบคร่าว ๆ ว่าจะเริ่มต้นที่ คอมแพ็กต์ ๓ คือ ริไฟร์นารี คือโรงกลั่น แล้วก็จะได้ไปออกจากนั้นไปเป็นสต็อกเป็นโพลีโอฟีน คือสรุปแล้วขายได้ทุกขั้นตอนเป็นน้ำมันเครื่อง เป็นอะไรต่ออะไรขายได้หมด เพาเวอร์แพลน นี่เขามีโรงไฟฟ้าของตัวเอง มีโรงทำไอน้ำเป็นของตัวเองไม่ต้องพึ่งพาใคร ส่วน Support Group ก็คือพวกเอ็นจิเนียช้อมเครื่องอะไรต่ออะไรต่าง ๆ ก็หมายความว่าอยู่ได้ด้วยตัวเองเป็นโรงงานที่ใหญ่มาก อยู่ที่ระยองมีคนประมาณ ๔,๐๐๐ กว่าคน ต่อไปสำนักงานใหญ่ที่อยู่กรุงเทพฯ ๆ ก็ดำเนินการเรื่องฝ่ายบัญชี การตลาด ชุรการ มีคนประมาณซัก ๘๐๐ คน นอกจากนั้นเรายังมีพนักงานบริษัทในเครือคลังน้ำมันต่าง ๆ คลังพระประแดง คลังอยุธยา คลังชุมพร ก็มีพนักงานอีก ๓,๐๐๐ คน รวมแล้วประมาณ ๘,๐๐๐ คนเศษ คำว่าไปดูแลบริษัท TPI นั้น คือดูแลบริษัทตามคำสั่งศาล คือ ๑. บริษัทใหญ่ บวกด้วย ๖ บริษัทเล็ก แล้วก็นอกเหนือจากนั้นยังมีบริษัทที่ TPI ถือหุ้นรายใหญ่ตั้งแต่ ๕๕ เปอร์เซ็นต์ ไปจนถึง ๓๐ เปอร์เซ็นต์ อีกประมาณ ๕๐ กว่าบริษัท ที่เราถือ ๓๕ เปอร์เซ็นต์ มีอีกอันที่กำลังมีเรื่องอยู่คือบริษัท TPI โพลีน ถืออยู่ ๓๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ คำว่าเรานี้คือบริษัทถืออยู่ เป็นโรงปูนที่ใหญ่เป็นอันดับ ๓ ของประเทศไทย เพราะฉะนั้นกิจกรรมเขาค่อนข้างจะใหญ่โตและกว้างขวางมากเกี่ยวกับการปฏิบัติของพวกข้าพเจ้า จะต้องทำอะไรบ้าง นอกเหนือจากจะต้องกำหนดนโยบายคือประชุมกันทุกสัปดาห์แล้วจะต้อง Run งาน ตลอดเวลาเป็นแบบงานปกติตลอดเวลาทั้ง ๕ คน พวกเราก็แบ่งงานกัน คือข้าพเจ้ารับผิดชอบเรื่องคน คือมีคนไปพูดว่า คือลูกหนี้ไปพูดว่ากระทรวงการคลังเข้ามาที่นี่จะปลดคน โน้นคนนี่ทำให้พนักงานเกิดระส่ำระสาย เพื่อจะก่อหวิดดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดต่อไป ข้าพเจ้าก็ไปปรึกษาและยืนยันว่าจะไม่ปลดใครสักคนหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นได้คนเดียวก็ไปพูดกับพนักงานให้เข้าใจให้ทำงานไปจะถูกปลด จะถูกลงโทษ เมื่อทำความผิดตามกฎหมาย ดูแลเรื่อง Public relation นายอารีย์ วงศ์อารยะ รับผิดชอบเรื่องการบริหารงานทั่วไป และงานชุรการ นายพละ สุขเวช อดีตผู้ว่า ปตท. จะดูแลเรื่องผลิตตลาด และทั้งหมด Sale and marketing การจัดซื้อ ซึ่งยุ่งมากเราต้องซื้อน้ำมันมาผลิตอยู่ตลอดเวลา เช่น Check เป็นร้อย ๆ ใบ ซื้อกันที่เป็นพัน ๆ ล้านบาท เพื่อเอาน้ำมันดิบเข้ามาจะต้องดำเนินการขาย วันนี้ควรขายเท่าไร พรุ่งนี้ควรขายเท่าไร หรือยังไม่ขายเก็บไว้ก่อนราคาขึ้น ราคาขึ้น ราคาลง อะไรต่ออะไรนายพละ ๆ ผู้รับผิดชอบ เหลือนายปกรณ์ ๆ กับนายทอง ๆ จะดูแลเรื่อง Accounting and finance คือบัญชีและการเงิน นี่คือการแบ่งงานกันคร่าว ๆ ในการบริหารงานประจำวัน จะได้เห็นว่าการบริหารงานประจำวันมันมีภารกิจที่ต้องปฏิบัติมากมาย เฉพาะการเช่น Check ก็มีอยู่มากเป็น ๑๐๐ ล้านเหรียญสหรัฐ คนอื่นไม่อยู่กัน

ก็ต้องให้ข้าพเจ้าเซ็น เพราะเราต้องเซ็นกัน ๒ คน การจะเซ็นไม่เซ็นนี้ต้องมีคนช่วยเหมือนกัน ไม่งั้นอาจมีปัญหาได้ ก็จำเป็นจะต้องจ้างคนมาช่วยบริหาร ความที่จะจ้างมาเพื่อบริหารก็คือว่าช่วยเราดูเราต้องเอาบุคคลที่มีความรู้ความสามารถแล้วเราก็ไปรวบรวมคนมา รองผู้ว่าการการไฟฟ้าฝ่ายผลิต ผู้ช่วยผู้ว่าการ ปตท. รองผู้จัดการใหญ่ Thai oil ผู้ช่วยผู้ว่าการธนาคารชาติเหล่านี้พร้อมด้วยลูกมือของเขา มาช่วยกันดู ช่วยพวกเราบริหาร ทำไมเราถึงไม่ใช้พนักงานของบริษัทซึ่งเขาก็ทำได้ แต่การบริหารอย่างนี้ ก็จะต้องหาคนของเราเข้าไปดูแลเหมือนกันก่อนที่จะเซ็น ก่อนที่จะอะไรให้มั่นใจว่า เซ็นไปแล้วไม่มีปัญหานั้นคือสาเหตุประการหนึ่ง สาเหตุประการที่สอง ก็คือ เมื่อสมัย EP เป็นผู้บริหารเขาก็ทำแบบนี้ แต่เขาเป็นคนเข้ามาอยู่ในบริษัทเลย คือจ้างคนนี้เข้ามา บุคคลต่าง ๆ เหล่านี้ ต้องใช้คนที่คอร์ปอเรทสมควรก็จ้างเข้ามา เมื่อจ้างเสร็จพอจบหน้าที่ของเขาพวกนี้ก็ต้องออก เขาก็เรียกร้องค่าเสียหายตามกฎหมายแรงงาน ขณะนี้พวกข้าพเจ้าถูกฟ้องเป็นคดี ๖๒ คน ก็ฟ้องอยู่ที่นี่ถ้าจะต้องจ่าย ศาลสั่งให้จ่ายเต็มที่ คือประมาณ ๗๐๐ ล้านบาท นี่ก็ปัญหาเราก็ดำเนินคดีต่อบริษัทก็ไปรวมคนมาแล้วก็ตกลงกันว่าถ้าเพื่อว่าพวกข้าพเจ้าพ้นหน้าที่ จบงานนี้ก็เลิกกัน อย่าไปฟ้องอะไร ก็เลิกกันไป เพราะฉะนั้นจำเป็นจะต้องหาคนที่ทั้งคอร์ปอเรทและก็ต้องยอมเสียสละอะไรต่ออะไรพอสมควรแล้วก็ไม่ได้ปฏิบัติงานตามที่กฎหมายแรงงานกำหนดนั่นคือปัญหาที่จะทำ เราก็จ้างบริษัท ซินเนอจีโซลูชั่น จ้างยูนิเวอร์แซล แอสเซท นอร์ตัน ไรด เป็นที่ปรึกษากฎหมาย เวลานี้พวกข้าพเจ้าถูกฟ้องอยู่ ๕๒ คดี มันจำเป็นต้องมีที่ปรึกษากฎหมายเหมือนกัน ต่อไปคือเรื่องการแก้ไขแผนฟื้นฟูกิจการ ฯ การแก้ไขแผนฟื้นฟูกิจการ ฯ พวกเราได้มอบให้ ดร.ทง พิทยะ เป็นผู้รับผิดชอบหลักในการประสานกับใครต่อใคร เจ้าหนี้ ลูกหนี้และก็เจ้าหน้าที่ทั้งหลาย เจ้าพนักงานซึ่งจะได้ตั้งคณะกรรมการ พนักงานของเราของบริษัท TPI มีความประสงค์ต้องการให้บริษัทเดินไปรูปไปไหน ได้รู้สถานภาพโดยตลอดทุกขั้นตอน ทีนี้ทำไมเราต้องจ้างใครบ้าง เราจ้างบริษัทหลักทรัพย์ไทยพาณิชย์ มอร์แกน สแตนลีย์ เป็นที่ปรึกษาด้านการเงิน การปรับปรุงโครงสร้างหนี้ เงินประมาณแสนล้านบาทว่าจะใช้หนี้กันเท่าไร ฯ เราต้องจ้างบริษัทที่เป็นที่ยอมรับทั้งเจ้าหนี้ และลูกหนี้ พวกเราได้กำหนดนโยบายไว้กับผู้มาทำงานว่า จะต้องเป็นกลาง เพราะว่าถ้าเพื่อเจ้าหนี้จ้างบริษัทก็จะเข้าข้างเจ้าหนี้ ลูกหนี้จ้างบริษัทก็จะเข้าข้างลูกหนี้ ซึ่งเราได้พูดกันชัดเจนเวลาตอนหาบริษัทว่าบริษัทต้องเป็นที่ยอมรับในโลกด้วย ไม่ใช่จ้างบริษัทไหนก็ได้ เพราะว่าเจ้าหนี้เป็นธนาคารต่างชาติมากตามที่กล่าวมาข้างต้น แล้วก็บริษัทที่จะมาทำต้องไม่เคยมีธุรกิจเกี่ยวข้องกับเจ้าหนี้หรือลูกหนี้ในคดีนี้มาก่อน เพราะไม่งั้นจะเกิด conflict interest ได้ เพราะฉะนั้นก่อนข้างจะหายากเหมือนกัน ต่อไปคือบริษัท ABB จำกัด ซึ่งเป็นที่ปรึกษาทางเทคนิค

ซึ่งจะบอกว่า โรงงานของเรามีมูลค่าเท่าไรแน่ ทำอะไรได้บ้าง ซึ่งไปเอามาจากสวิส บริษัท เคมีกัล มาร์เกต แอสโซซิเอท คือบอกให้เขาคิดมาว่า อีก ๑๐ ปีข้างหน้าอุตสาหกรรมปิโตรเคมีอย่างโรงงานของ TPI จะพัฒนาไปอย่างไร จะได้เงินเท่าไรจะขายได้เท่าไร Market trend เป็นอย่างไร น้ำมันจะขึ้นจะลงอย่างไร และได้กำไรเท่าไร หรือขาดทุนเท่าไร เขาก็จะคิดมาให้ คิดเองได้ไหมความจริงคิดเองก็ได้ แต่ว่าไม่มีใครเขาเชื่อ เขาก็ต้องเอาคนที่เขาเชื่อถือ ต่อไปก็คือ บริษัท อนันต์ราติ นี่เป็นที่ปรึกษาทางระบบข้อมูลทางการเงิน ทำเรื่องข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับการเงิน เขาเป็นบริษัทอินเดีย ต่อไปก็คือ บริษัทที่ปรึกษากฎหมาย ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เหล่านี้พวกเราที่รู้ด้วยว่าอาจจะไปจ้างบริษัทนี้ทำไมมันแพง มันถูกอะไรต่ออะไร แม้ว่าเราจะทำได้ทำในระเบียบข้อบังคับ มีการประมวลอะไรต่ออะไรกันอย่างชัดเจนและเปิดเผยแล้ว เรายังแข็งไปที่ศาลล้มละลาย เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ว่า ช่วงเวลา ๒ เดือนได้ทำอะไรบ้าง เพื่อให้ศาลทราบไว้ ทุกขั้นตอนในการปฏิบัติ ต่อไปคือผลการปฏิบัติงานของพวกข้าพเจ้าในช่วงหนึ่งปีที่ผ่านมา ขอให้ดูภาพคร่าว ๆ สีฟ้าคือน้ำมันดิบที่เข้ามา แล้วสีเขียวคือรายได้ เดือนละหมื่นกว่าล้าน สิ่มวง คือ อิมิต้า คือ กำไรก่อนหักภาษีและค่าเสื่อม ขอชี้แจงให้เห็นว่า ตั้งแต่เราเข้ามาวันที่ ๑๑ กรกฎาคม เราได้กำไร ๖๕๗ ล้านบาท แล้วก็ไล่ขึ้นมาเรื่อย มันจะมีลดลงไปนิดหนึ่ง คือพฤศจิกายนเหลือ ๓๔๕ ล้านบาท เหตุผล เพราะว่าเราปิดโรงงานเพื่อซ่อม EP บริษัทเจ้าหนี้ที่ทำตามปกติเขาบอกว่าโรงงาน ๒ ปี จะต้องหยุดสัก ๒ - ๓ วัน เพื่อซ่อม เพื่อเช็ค ในครั้งหนึ่ง เพราะมัน Run ๒๔ ชั่วโมง เขาไม่ปิดเลย เขาจะปั๊มเงินให้ได้มากที่สุด ทีนี้พวกเราก็เกรงว่า จะมีปัญหาต่อโรงงานต่อไป ก็เสียยากเสียง่าย ไม่อยากให้บริษัทเสียหายก็ปิดโรงงานทำให้ลดลงไป แต่ว่าหลังจากนั้นออกมาแล้วก็จะขึ้นมาตามลำดับ อิมิต้า จนเดือนมิถุนายน ๑,๕๐๐ ล้านบาท แล้วก็เดือนกรกฎาคม ถ้าเพื่อนั้นก็ประมาณเกือบ ๆ ๒,๐๐๐ ล้านบาท ก็ขึ้นมา นี่คือผลการปฏิบัติงานเปรียบเทียบการปฏิบัติงานของพวกข้าพเจ้าที่เปรียบเทียบกับบริษัท EP ที่บริหารเป็นของเจ้าหนี้สีเขียว ๆ จะเห็นว่าเราจะเปรียบเทียบเป็น Quarter จะได้เห็นชัด ของเขา ๑,๓๐๐, ๑,๗๐๐, ๒,๕๐๐ ของนายประชัย ฯ ผู้บริหารลูกหนี้ตัวเอง ๑,๓๕๓ แต่พวกข้าพเจ้าทำเริ่มต้น ๒,๕๐๐, ๒,๔๐๐, ๒,๗๐๐ และ ๕,๐๐๐ นี่คือผลการปฏิบัติของที่พวกข้าพเจ้าทำเงินให้กับบริษัท อีกอันหนึ่ง จะเห็นกำไร net profit นี่คือหักค่าภาษี ค่าอะไรต่ออะไรแล้วยังเห็นชัดเจน บริษัทของเจ้าหนี้ที่มาบริหารบริษัทมีการขาดทุนถึง ๕,๐๐๐ ล้าน ในครั้งปี ทีนี้ครั้งปีที่เราทำ ทั้งปีที่แล้วและปีนี้รวมกัน จะเห็นได้ว่ามากกว่าเขาค่อนข้างจะถึงหลายเท่า ต่อไปผลการปฏิบัติอันอื่นก็อยากชี้แจงก็คือว่า ๑. ก็คือว่าแต่เดิมนั้นเมื่อเราเข้ามา เราต้องเสียดอกเบี้ยให้กับเจ้าหนี้ MLR + ๒ มินิมัม โจน เรท บวกด้วย

ร้อยละ ๒ เราก็ไปขอต่อรองลดลงมาเหลือ MLR-๑ ทำให้เราเซฟเงินได้ปี ๑,๔๔๐ ที่ทำอย่างนี้ได้เพราะว่า เจ้าหนี้เชื่อถือว่า พวก ๕ คน บวกด้วยกระทรวงการคลังคงจะหาทางใช้หนี้เขาก็มีความเชื่อถือ เราสร้าง กระแสเงินสดจนสามารถชำระดอกเบี้ยคงค้างทั้งหมด ๑๔ เดือน รวมทั้งที่ผู้บริหารลูกหนี้มาบริหาร ๓ เดือน แล้วก็ไม่จ่ายดอกเบี้ย เราก็ไปจ่ายให้ด้วย แล้วก็ขอแก้ไขว่า แต่เดิมนั้นเราจ่ายดอกเบี้ยทุกเดือนเป็นว่าของจ่าย ๓ เดือน เพราะบริษัทนี้ใหญ่ ถ้าเผื่อว่าคิดเงินทุกเดือนมันก็ค่อนข้างจะมีปัญหาอะไรต่ออะไร อีกต่อไป ก็คือว่า เงินที่เขาเรียกว่า เงินหมุนเวียนในการทำงาน Working Capital คนแย่งกันให้ เพราะด้วยความเชื่อถือว่า เราจะทำบริษัทให้ได้ดี ข้อที่จะชี้แจงต่อไปค่อนข้างจะหนักใจกับผู้แทนกระทรวงการคลังพอสมควร คือ เรื่องภาษี พวกข้าพเจ้าเป็นผู้แทนของรัฐ แต่บริษัทที่ผ่านมาก็เจตนาจะหลีกเลี่ยงภาษีของรัฐ โดยตลอด ทุกกรณีที่สามารถทำได้ เพราะฉะนั้นเมื่อเรามาก็ต้องไปคุยพูดกับนายสุภรัตน์ ฯ ว่าใจเย็น ๆ อย่าเพิ่งปรับ อย่าเพิ่งขึ้น ทำให้เกิดปัญหาในการทำงานเดี๋ยวต้องส่งเจ้าหน้าที่ไป เดียวก็เขตนั่นมาเขตนี้อีกมาให้มันมี ปัญหากันอยู่เรื่อย ซึ่งอันนี้ก็สามารถพูดกันให้เข้าใจและก็ส่วนที่จะชำระหนี้เขาได้ถูกต้องก็ให้เขาไป อีกอันหนึ่ง คือ ปัญหาแรงงาน ตามที่ชี้แจงในตอนแรก คือ จำนวน ๖๒ คน เราต้องให้ไปแล้ว ๗๓ ล้าน และก็จะถูกฟ้องร้องอยู่อีก ๗๐๐ ล้าน ซึ่งยังไม่รู้ว่าจะแพ้จะชนะกันอย่างไร อีกอันหนึ่งก็คือว่า บริษัทระยอง แทงค์ เทอร์มินอล คือ น้ำมันดิบขึ้นมามันต้องใส่ถังเลย แล้วถึงจะเอาไปทำ ที่นี้ผู้บริหารลูกหนี้เดิมนี่ทำไว้ อันนี้ก็ไม่ถูกกฎหมายไม่ได้รับอนุญาต ผู้บริหารลูกหนี้เดิม ก็คือ นายประชัย ฯ คือไม่มีใบอนุญาตแล้วก็เป็นหนี้เขา ซึ่งเราไม่ได้รับผิดชอบให้ไปบริหารแผน ชัมซุง คือ เกาหลี ทำเขาก็พยายามเอาประโยชน์ เข้าบริษัทเขามากที่สุด ทำให้เราจะมีปัญหา มีการฉ้อฉลว่าเอาเงินค่าเช่ามากไปซึ่งเราก็กำลังดำเนินการ เกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่ในทางกฎหมาย ปัญหาในการดำเนินการก็เกี่ยวเนื่องกันปัญหาที่ผิดกฎหมายของบริษัท มีหลายอย่าง เช่น ทำเรือทำขึ้นไปในทะเล ๒,๐๐๐ กว่าล้าน เขาไม่ได้รับอนุญาตจากกรมเจ้าท่า นี่ก็เป็นปัญหา เพราะเขาจะต้องไปขอเปิดเป็นวัน ทีละวัน ทางสาธารณสุขลงหาดนี้เราปิดเลย ไม่ใช่เราเขาทำเอาไว้ก่อน ก็มีปัญหากับชาวบ้านพอสมควร มีคดีอยู่หลายคดี อีกคดีหนึ่งก็คืออันที่ ๒ ทางกระทรวงการคลัง เขาค่อนข้างจะเป็นห่วง พวกข้าพเจ้าไม่เข้าใจกฎหมายชัดเจน แต่เมื่อศาลล้มละลายกลางออกคำสั่งว่า ให้กระทรวงการคลังเป็นผู้บริหารแผน เจ้าหนี้ต่างประเทศ ๓ ราย IFC KFW ของเยอรมัน US Exim Bank อุทธรณ์ไปที่ศาลฎีกาว่า คำสั่งศาลล้มละลายกลางนั้นไม่ถูกต้องนั้นหมายถึงว่า หากศาลฎีกาสั่งว่า คำสั่งศาลล้มละลายกลางนั้นไม่ถูกต้อง การบริหารงานของบริษัทนี้จะต้องกลับไปอยู่กับเจ้าหนี้อย่างเก่า ซึ่งก็จะมีปัญหาเหมือนกับที่เคยเกิดขึ้นมาในอดีต คือเจ้าหนี้กับพนักงานก็จะทะเลาะกันแล้วกับบริษัท

ก็จะมีความปัญหาในการปฏิบัติงาน ต่อไปก็คือว่าคดีต่าง ๆ ซึ่งบริษัท TPI ถูกเขาฟ้องอยู่ ๘๒ คดี ก็ต้องแก้ไขกันไป เรื่องต่อไปก็คือ การแก้ไขแผนฟื้นฟูกิจการซึ่งจะทำให้บริษัทสามารถดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจต่อไปได้ ข้อนี้ขอชี้แจงว่า ตามที่ได้จ้างบริษัท มอแกน สแตนลีย์ มาทำ ABB เป็นที่ปรึกษาเทคนิค และ CML ปรึกษาการตลาด ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ ก็เอามาให้พวกนี้ทำโดยให้นโยบายกับที่ปรึกษาเหมือนกับที่รัฐบาล ได้มอบนโยบายให้กับพวกข้าพเจ้าอย่างข้อ ๔ ข้อ ในการปฏิบัติ เราก็มีการจัดตั้งคณะทำงานสนับสนุน การปรับปรุงแก้ไขแผนฟื้นฟูกิจการพนักงานก็จะมีส่วนร่วมมาเสนอแนะโดยมีนายทอง ๆ เป็นประธาน ดำเนินการ มีการเจรจากับเจ้าหนี้และกรรมการเจ้าหนี้ เผลอแล้วประมาณสัปดาห์ละครั้งทั้งในรอบนอกกรอบ นอกจากนั้นแผนฟื้นฟูกิจการที่ได้รับการแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ขณะนี้ได้ส่งไปที่กระทรวงการคลังแล้ว และก็ได้รับความเห็นชอบแล้ว แผนโครงสร้างหนี้สรุปง่าย ๆ เป็นไปอย่างที่เห็น พอสรุปได้ว่า ๒,๓๐๐ ๑,๓๕๐ จ่าย ๕ ปี ปกติ ที่เหลือ ๔๕๐ ดิดไว้ก่อน ๑๒ ปี จ่ายอีก ๕๐๐ ล้านเหรียญซึ่งเป็นหนี้ที่มีวิธีการชำระพิเศษกับหนี้ สรุปแล้ว ๒๕๐ ล้านเหรียญ ใช้โดยเอาหุ้นของทีซีเจงเมื่อสักครู่ หุ้นของ TPI โพลีน หุ้นของโรงปูนที่มีอยู่เอาไปขายแล้วก็เอาเงินใช้หนี้เขาไป แล้วตกลงกับเจ้าหนี้ว่าถ้าเผื่อขายได้ต่ำกว่า ๒๕๐ ถือว่าเป็น ๒๕๐ ขายได้เกินนี้ก็ใช้หนี้ไป นี่คือวิธีชำระ จำนวน ๕๐๐ ล้านเหรียญสหรัฐ กระทรวงการคลัง โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจะเป็นผู้รับผิดชอบในการที่จะเอาไปขายให้กับใครบ้าง เราได้ออกไป ในแผนว่าเราจะขายให้กับนิติบุคคลไทย กองทุนของรัฐ บริษัทไทยที่มีความชำนาญในเรื่องทำโรงกลั่น กับปิโตรเคมี พออย่างนี้ก็แปลง่าย ๆ ว่าก็มี ปตท. มีปูน มี กบข. มีวายุพัตร์ ก็มีอยู่เท่านี้ มันก็ไม่มีอย่างอื่น แต่ในราคาเท่าใดนั้นก็ขึ้นอยู่กับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจะเป็นผู้พิจารณา ถ้าเผื่อขายได้เกิน จำนวนนี้ใช้หนี้ไม่ได้เอาไปที่ไหน เจ้าหนี้เขาจะเสียอะไรบ้างครับ เขาจะเสีย ๒๒๕ ล้านเหรียญ คือ หักกว่าล้านบาท ต้องยกให้เราแล้วก็หนี้ ๔๕๐ ล้านเหรียญเขาจะไม่ได้ดอก เขาก็จะเสีย นี่คือสิ่งที่เขา จะเสียโดยสรุปแล้วเจ้าหนี้จะได้รับผลประโยชน์คืนประมาณ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ขั้นตอนการดำเนินการต่อไป โดยสรุปแผนฟื้นฟูกิจการและได้รับการแก้ไขได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลังแล้ว พวกข้าพเจ้า ได้นำส่งให้คณะกรรมการเจ้าหนี้เพื่อดำเนินการลงคะแนนเสียงเขาจะลงคะแนนเสียงเพื่อเห็นชอบ หรือไม่เห็นชอบในวันที่ ๒๗ กันยายน แต่อย่างไรก็ดีในขั้นตอนการปฏิบัติตลอดทุกขั้นตอนนั้นพวกข้าพเจ้า ได้ประสานกับคณะกรรมการเจ้าหนี้ทุกขั้นตอนตามที่ชี้แจงมาแล้ว คิดว่าไม่น่าจะมีปัญหา แต่อย่างไรก็ดี มันมีการซื้อขายหนี้กันในตลาดโดยที่เราไม่สามารถจะรู้ได้เลยว่าจำนวนของเจ้าหนี้จะเปลี่ยนไปเป็นอย่างไรบ้าง ใครขายไปเท่าไรใครซื้อมาเท่าไร เวลานี้เรายังไม่รู้จึงยังไม่แน่เพราะเราต้องการเสียงถึง ๗๕% เมื่อเจ้าหนี้

เขาลงมติเสร็จถ้าเพื่อเขาเห็นชอบเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ก็จะเรียกเจ้าหนี้มาประชุมยืนยันอีกที เพื่อให้ศาลมีคำสั่งนั้นคือการปฏิบัติของพวกข้าพเจ้าโดยคร่าว ๆ

นายไกรสร บารมีอวยชัย อธิบดีกรมบังคับคดี ซึ่งแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรว่า

ประเด็นแรก กรณีพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๒๕ หรือไม่ การตราพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ตราขึ้นหลังจากที่ได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน คือ หลังวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๑ ไม่ใช่เป็นเรื่องที่ตราขึ้นก่อนวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญ ที่จะมีความขัดแย้งกันที่มีให้รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสอง และวรรคสาม มาใช้บังคับการดำเนินการตรากฎหมายในเรื่องดังกล่าวจึงต้องเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสอง เห็นว่า เป็นเรื่องโต้แย้งเกี่ยวกับวิธีการตรากฎหมาย ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘ มิได้ให้สิทธิผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาที่จะขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้ ปัญหาข้อนี้ศาลรัฐธรรมนูญได้เคยวินิจฉัยไว้เป็นบรรทัดฐานแล้วตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๓๕ - ๓๖/๒๕๔๔

อย่างไรก็ดี พระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปกับลูกหนี้ที่เป็นบริษัทจำกัด บริษัทมหาชนจำกัด หรือนิติบุคคลอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งมีหนี้สินล้นพ้นตัว และเป็นหนี้เจ้าหนี้เป็นจำนวนแน่นอนไม่น้อยกว่าสิบล้านบาท เมื่อศาลพิจารณาแล้วเห็นว่า มีเหตุอันสมควร และมีช่องทางที่จะให้ฟื้นฟูกิจการ และมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ พระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ไม่ได้มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ถึงแม้พระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ จะไม่ได้ระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายจำกัดสิทธิและเสรีภาพ แต่ก็เป็นเพียงการที่ตราไม่ถูกต้องตามรูปแบบที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้เท่านั้น แต่ไม่ใช่เรื่องตราไม่ถูกต้องตามกระบวนการขั้นตอนตามที่รัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้

สำหรับกฎกระทรวงว่าด้วยการจดทะเบียนและการกำหนดคุณสมบัติผู้ทำแผนและผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการ พ.ศ. ๒๕๔๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมได้ระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการออกกฎกระทรวงดังกล่าว ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๖ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐

ประเด็นที่สอง กรณีพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๓๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ หรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสาม วรรคสี่และวรรคห้า บัญญัติว่า “ในการประชุมเจ้าหนี้เพื่อพิจารณาเลือกผู้ทำแผน ถ้าที่ประชุมมีมติเลือกผู้ทำแผนได้ และศาลเห็นชอบด้วย ให้ศาลตั้งบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ทำแผน หากศาลไม่เห็นชอบด้วย ให้ศาลมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เรียกประชุมเจ้าหนี้อีกครั้งหนึ่งเพื่อเลือกบุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่งเจ้าหนี้หรือลูกหนี้เสนอชื่อเป็นผู้ทำแผน

ถ้าที่ประชุมเจ้าหนี้ไม่อาจมีมติเลือกผู้ทำแผนได้ ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เรียกประชุมเจ้าหนี้เพื่อพิจารณาเลือกผู้ทำแผนอีกครั้งหนึ่ง เว้นแต่ในกรณีที่เห็นสมควร ศาลจะมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการก็ได้

ในการประชุมเจ้าหนี้ในวรรคสามหรือวรรคสี่ ถ้าที่ประชุมมีมติเลือกผู้ทำแผนได้ ให้ศาลตั้งบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่ในกรณีที่มิเห็นสมควรที่จะไม่ตั้งบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ทำแผน หรือที่ประชุมไม่อาจมีมติเลือกผู้ทำแผนได้ ให้ศาลมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ

ตามบทบัญญัติดังกล่าว ศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจพิจารณาตั้งบุคคลใด ๆ ซึ่งที่ประชุมเจ้าหนี้มีมติเลือกเป็นผู้ทำแผนได้ตามพุดติการณแห่งคดี หาเป็นการบังคับให้ศาลตั้งบุคคลดังกล่าวซึ่งที่ประชุมเจ้าหนี้มีมติเลือกเป็นผู้ทำแผนในทุกกรณีไม่

มติเลือกผู้ทำแผนตามมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ที่บัญญัติว่า “ในกรณีที่ลูกหนี้มิได้เสนอผู้ทำแผน มติเลือกผู้ทำแผนต้องเป็นมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ข้างมากซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้น แต่ในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วย ให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้น กำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน” เป็นเพียงกระบวนการสรรหาผู้ทำแผน และได้ให้โอกาสลูกหนี้ที่จะเสนอผู้ทำแผนได้ และให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผนก่อน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ที่มีจำนวนไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน นอกจากนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมยังได้ออกกฎกระทรวงว่าด้วยการจดทะเบียนและการกำหนดคุณสมบัติของผู้ทำแผนและผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการ พ.ศ. ๒๕๔๕ ว่าผู้ทำแผนจะต้องเป็นบุคคลที่ได้จดทะเบียนไว้ต่อคณะกรรมการพิจารณาผู้ทำแผนและผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการ โดยผู้ทำแผนจะต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายกระทรวงข้อ ๑๓ และข้อ ๑๔ นอกจากนี้ผู้ทำแผน

จะต้องวางหลักประกันเพื่อชดเชยความเสียหายอันอาจเกิดขึ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้ทำแผนต่อ
สำนักฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ตามจำนวนที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ข้อ ๒๐ ด้วย แต่อย่างไรก็ตาม
กฎกระทรวงดังกล่าวยังได้ให้สิทธิแก่ลูกหนี้และผู้บริหารของลูกหนี้ โดยไม่ให้ใช้บังคับแก่กรณีที่ลูกหนี้
หรือผู้บริหารของลูกหนี้ได้รับการแต่งตั้งจากศาลให้เป็นผู้ทำแผน ตามกฎกระทรวง ข้อ ๒

มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง มิได้เป็นบทบัญญัติจำกัดสิทธิของลูกหนี้ในทรัพย์สินแต่อย่างใด
ลูกหนี้ยังมีสิทธิในทรัพย์สินของตนเองอยู่ เพียงแต่มาตรการตามพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔)
พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้กำหนดให้อำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ตกอยู่แก่ผู้ทำแผน ตามมาตรา
๕๐/๒๕ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อมิให้กองทรัพย์สินของลูกหนี้ลดน้อยถอยลงเป็นประโยชน์แก่เจ้าหนี้ ลูกหนี้
ตลอดจนผู้ถือหุ้น นอกจากนี้เพื่อเป็นการควบคุมการจัดการกิจการและทรัพย์สินของผู้ทำแผน ได้มีการจำกัด
สิทธิของผู้ทำแผนไว้บางประการ ตามมาตรา ๕๐/๑๒ (๕) โดยบัญญัติห้ามมิให้จำหน่าย จ่าย โอน ให้เช่า
ชำระหนี้ ก่อหนี้ หรือกระทำการใด ๆ ที่ก่อให้เกิดภาระในทรัพย์สิน นอกจากเป็นการกระทำที่จำเป็น
เพื่อให้การดำเนินการค้าตามปกติของลูกหนี้สามารถดำเนินต่อไปได้ ลูกหนี้จึงยังมีสิทธิในทรัพย์สินของตนเอง
ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ นอกจากนี้ลูกหนี้โดยผู้ทำแผนยังมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือ
ประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐

เมื่อที่ประชุมเจ้าหนี้ได้ลงมติยอมรับแผนตามมาตรา ๕๐/๔๖ และศาลได้มีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน
ตามมาตรา ๕๐/๕๘ อำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของผู้ทำแผนก็จะตกเป็นของผู้บริหารแผน
ตามมาตรา ๕๐/๕๕ วรรคแรก และเมื่อการฟื้นฟูกิจการได้ดำเนินการเป็นผลสำเร็จตามแผนแล้ว ศาลก็จะมี
คำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการตามมาตรา ๕๐/๑๐ ผู้บริหารของลูกหนี้ก็จะกลับมีอำนาจจัดการกิจการและ
ทรัพย์สินของลูกหนี้ต่อไป ซึ่งต่างกับกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้พิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ลูกหนี้จะไม่มีสิทธิและเสรีภาพ
ในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของตนเอง ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓
มาตรา ๒๔ โดยเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แต่ผู้เดียวจะเป็นผู้มีอำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สิน
ของลูกหนี้ เก็บรวบรวมและรับเงินหรือทรัพย์สินซึ่งจะตกแก่ลูกหนี้หรือซึ่งลูกหนี้มีสิทธิจะได้รับจากผู้อื่น
ประนีประนอมยอมความ ฟ้องร้องหรือต่อสู้คดีใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้ ตามพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๒๒ ดังนั้น บทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง จึงมิได้กระทบ
ต่อสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ พระราชบัญญัติ
ล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘
และมาตรา ๕๐ แต่อย่างใด

นายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ ซึ่งแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๓๓ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ส่วนที่มีข้อความว่า “...เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน...” ขัดต่อบทบัญญัติมาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ โดยอ้างเหตุผลว่า กรณีสืบเนื่องจากวิกฤตเศรษฐกิจ รัฐบาลประกาศลอยตัวค่าเงินบาททำให้หนี้สินของลูกหนี้เพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว จากเดิม ๖๘,๔๗๐ ล้านบาท ในปี ๒๕๓๘ เพิ่มขึ้นเป็น ๑๔๕,๗๐๘ ล้านบาท ในปี ๒๕๔๐ ประกอบกับรัฐบาลมีคำสั่งปิดสถาบันการเงิน ๕๖ แห่ง ธนาคารและสถาบันการเงินต้องเรียกให้ลูกหนี้ชำระหนี้และระงับการให้สินเชื่อเพื่อกันเงินไปชำระหนี้ต่างประเทศ ทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจในประเทศประสบปัญหาขาดเงินทุนหมุนเวียน ต้องพักการชำระหนี้ต่อมารัฐบาลออกกฎหมายจำนวน ๑๑ ฉบับ ซึ่งรวมทั้งพระราชบัญญัติล้มละลาย ในส่วนของ การฟื้นฟูกิจการ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้กิจการของลูกหนี้ที่เข้าสู่การฟื้นฟูกิจการดำเนินธุรกิจต่อไปได้ ไม่ต้องประสบภาวะล้มละลาย และเมื่อฟื้นฟูกิจการสำเร็จ กิจการของลูกหนี้ก็กลับมาเป็นของผู้บริหารของลูกหนี้ ดังจะเห็นได้จากบทบัญญัติตามมาตรา ๕๐/๑๒ มาตรา ๕๐/๑๔ และมาตรา ๕๐/๑๕ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลายฯ ที่บัญญัติคุ้มครองทรัพย์สินของลูกหนี้ไม่ให้มีการจำหน่าย จ่าย โอน หรือฟ้องร้องคดี เพื่อบังคับกับทรัพย์สินของลูกหนี้ และมีเจตนาให้ผู้บริหารของลูกหนี้กลับมาใช้อำนาจจัดการกิจการเมื่อยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ

เหตุที่บทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง มีผลกระทบกับลูกหนี้เพราะในการลงมติของที่ประชุมเจ้าหนี้เพื่อเลือกผู้ทำแผนเปิดโอกาสให้เจ้าหนี้ลงมติไม่เลือกผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอ ทั้งที่บุคคลที่เหมาะสมในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ คือ ตัวลูกหนี้เอง มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ในส่วนข้อความว่า “...เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน...” ขัดต่อเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติล้มละลายที่ต้องการให้อำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินกลับคืนมายังลูกหนี้ เมื่อยกเลิกการฟื้นฟูกิจการตามมาตรา ๕๐/๑๔ และมาตรา ๕๐/๑๕ นอกจากนี้ในหลักเรื่องกรรมสิทธิ์ตามมาตรา ๑๓๓๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลูกหนี้ซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน มีสิทธิใช้สอย จำหน่ายและได้มาซึ่งดอกผลแห่งทรัพย์สินและมีอำนาจติดตามและเอาคืนซึ่งทรัพย์สินของตน แม้ว่าลูกหนี้จะมีหนี้สินส่วนตัว แต่เมื่อศาลยังไม่มีการพิทักษ์ทรัพย์สินของลูกหนี้ เจ้าหนี้และเจ้าพนักงาน

พิทักษ์ทรัพย์ก็ไม่สามารถเข้าไปจัดการและยึดทรัพย์สินของลูกหนี้ได้ ทั้งนี้ตามมาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ประกอบกับมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ แห่งรัฐธรรมนูญซึ่งคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินและเสรีภาพในการประกอบกิจการ การที่จะจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล จะทำได้แต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้ แต่พระราชบัญญัติล้มละลาย มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิในทรัพย์สินและเสรีภาพในการประกอบกิจการของบุคคล โดยผู้ชี้แจงขอยกกรณีการฟื้นฟูกิจการของกลุ่มบริษัท ทีพีไอ เป็นตัวอย่าง ในวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๔๗ เจ้าหนี้ตั้ง บริษัท เอ็ฟเฟ็คทีฟ แพลนเนอร์ส จำกัด (“อีพี”) ซึ่งเป็นบุคคลต่างด้าวที่มีบริษัท เฟอร์เรียร์ สอดจัสัน จำกัด เป็นผู้ถือหุ้น ร้อยละกว่า ๕๐ บริษัท เฟอร์เรียร์ สอดจัสัน จำกัด มีผู้ถือหุ้นเป็นบริษัทที่ตั้งอยู่ที่ บริติช เวอร์จิน ไอแลนด์ (บีวีไอ) ซึ่งบริษัทที่ตั้งอยู่ที่ บีวีไอนั้นไม่สามารถตรวจสอบสถานะได้ อีพี เป็นบุคคลต่างด้าวเข้ามาขอบัตรส่งเสริมการลงทุนประเภทกิจการ “ให้คำปรึกษาทางการเงิน” แต่ในการทำหน้าที่เป็นผู้ทำแผน ผู้บริหารแผน อีพี ต้องบริหารองค์กรของลูกหนี้ ต้องทำการตกลงซื้อขายสินค้า และทำนิติกรรมอื่น ๆ รวมทั้งต้องลงนามส่งจ่ายเช็ค ซึ่งไม่ใช่กิจการที่อยู่ในขอบข่ายของธุรกิจให้คำปรึกษาทางการเงินที่ตนได้รับอนุญาตและไม่อยู่ในขอบวัตถุประสงค์ตามที่จดทะเบียนไว้ต่อกระทรวงพาณิชย์ ซึ่งลูกหนี้ได้คัดค้านมาโดยตลอด แต่ศาลชั้นต้นและศาลฎีกาจำต้องมีคำพิพากษาให้ อีพี เป็นผู้ทำแผน/ผู้บริหารแผนต่อไป เพราะมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย ฯ

อีพี เข้ามาทำแผนฟื้นฟูกิจการ ทีพีไอ (“แผน”) เพื่อประโยชน์ของเจ้าหนี้ เช่น

- ไม่มีการลดหนี้

- ไม่มีการนำเงินสดเข้ามาหมุนเวียนในกิจการของลูกหนี้ ไม่มีการให้สินเชื่อเพิ่มเติมเงินหมุนเวียนในกิจการของลูกหนี้ และกระแสดอกเบี้ยของลูกหนี้ที่ได้มาจากการดำเนินธุรกิจถูกนำมาชำระเงินต้นและดอกเบี้ย และใช้จ่ายเพื่อประโยชน์ของผู้ทำแผนและเจ้าหนี้อย่างฟุ่มเฟือย ขัดต่อเจตนารมณ์ของกฎหมายฟื้นฟูกิจการ

- ดำเนินการแปลงหนี้ดอกเบี้ยค้างชำระที่ไม่ได้บันทึกเป็นรายได้เป็นหุ้นของลูกหนี้ เพื่อให้เจ้าหนี้ได้หุ้นไป ร้อยละ ๗๕ เพื่อเข้ามาครอบครองกิจการของลูกหนี้ เพราะมีหุ้นร้อยละ ๗๕ เมื่อยกเลิกการฟื้นฟูกิจการตามพระราชบัญญัติมหาชน ฯ เจ้าหนี้จะใช้เสียงข้างมากเพื่อลงมติทำกิจการใดก็ได้ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง จึงเป็นผลกระทบสำคัญที่ทำให้เจ้าหนี้เข้าครอบงำกิจการของลูกหนี้

เพื่อเมื่อยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ อำนาจในการจัดการไม่กลับสู่ผู้บริหารของลูกหนี้ตามมาตรา ๕๐/๑๔ แต่อำนาจจัดการกิจการกลับไปอยู่กับเจ้าหนี้ ซึ่งขัดต่อวัตถุประสงค์ของกฎหมาย

- ขายสินทรัพย์ซึ่งไม่ใช่สินทรัพย์หลัก (Non Core Asset) ได้แก่ โรงไฟฟ้า ท่าเรือ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการดำเนินธุรกิจของลูกหนี้ เพราะหากขายไปในอนาคตลูกหนี้ต้องมีต้นทุนและเสียค่าใช้จ่ายในการผลิตสินค้าเพิ่มขึ้น เช่น ขายโรงไฟฟ้าไปก็ต้องไปซื้อไฟจากที่อื่นในราคาสูงขึ้น

- นำทรัพย์สินของลูกหนี้ที่ปลอดภาระค้ำประกันไปจำนอง จำนำ เพิ่มเติมในวงเงินจำนอง ๖๑,๐๐๔ ล้านบาท โดยไม่ให้สินเชื่อ

- ใช้จ่ายเงินของลูกหนี้เกินกว่าแผน ตามประมาณการในแผนกำหนดไว้ในระยะเวลา ๔ ปีเศษ ใช้เงิน ๓๓.๒ ล้านดอลลาร์ คิดเป็นเงินไทย ๑,๒๐๐ ล้านบาทเศษ แต่ อีพี ใช้เงินไปในช่วง ๓ ปี เป็นเงิน ๒,๐๐๐ ล้านบาท เกินกว่าแผน

- ลดกำลังการผลิตน้ำมันขั้นต่ำ ๑๒๕,๐๐๐ บาร์เรลต่อวัน อันเป็นปริมาณการผลิตขั้นต่ำที่จะทำให้สามารถชำระหนี้ได้ตามประมาณการที่แผนกำหนดทั้งที่โรงงานกลั่นน้ำมันของลูกหนี้ผลิตได้ ๒๑๕,๐๐๐ บาร์เรลต่อวัน แต่ อีพี ลดกำลังการผลิตเหลือเพียงเฉลี่ย ๖๐,๐๐๐ - ๕๐,๐๐๐ บาร์เรลต่อวัน โดยอ้างว่าลูกหนี้ขาดเงินทุนหมุนเวียน เป็นต้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ต่อมาศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ อีพี พ้นจากตำแหน่งแต่งตั้งลูกหนี้และเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เป็นผู้บริหารแผนชั่วคราว ในระหว่างเป็นผู้บริหารแผนชั่วคราว ลูกหนี้ได้กอบกู้สถานการณ์โดยเพิ่มกำลังการผลิตน้ำมันขั้นต่ำจนถึง ๒๐๐,๐๐๐ บาร์เรลต่อวัน เมื่อเพิ่มกำลังผลิตทำให้กิจการปิโตรเคมีครบวงจรมีรายได้เพิ่มขึ้น วัตถุดิบที่ได้จากการผลิตน้ำมันเพิ่มขึ้นจะถูกนำมาใช้ผลิตเม็ดพลาสติกเพิ่มขึ้น ทำให้ลูกหนี้มีรายได้เข้ามาในบริษัทลูกหนี้มากขึ้น

ต่อมาเมื่อเจ้าหนี้แต่งตั้ง กระทรวงการคลัง เป็นผู้บริหารแผนก็ปรากฏว่ากระทรวงการคลังได้ตั้งบุคคลเป็นตัวแทนเข้ามาบริหารแผน ๕ คน ประธานมีเงินเดือน เดือนละ ๑ ล้านบาท อีก ๔ คน คนละ ๗ แสนบาทเศษ จ้าง บริษัท ซินเนอจี โซลูชั่น จำกัด และที่ปรึกษาอื่นๆ อีกมาก ระยะเวลาเพียง ๑๐ เดือน ผู้บริหารแผนคนใหม่ใช้เงินไปแล้วกว่า ๔๐๐ ล้านบาท อีกทั้งยังเสนอแก้ไขแผนที่เป็นประโยชน์กับเจ้าหนี้โดยลดทุนแล้วเพิ่มทุน ให้เจ้าหนี้เข้ามาถือหุ้นมากกว่าเดิมจากร้อยละ ๑๕ เป็นร้อยละ ๕๐ และลดมูลค่าหุ้นของลูกหนี้จากราคาพาร์ ๑๐ บาท เหลือ ๑ บาท ซึ่งลูกหนี้เห็นว่าผู้บริหารแผนคนใหม่ไม่จำเป็นต้องแก้ไขแผนในลักษณะนี้

โดยสรุป บทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ และพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ในหมวดที่ ๓/๑ กระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ เฉพาะข้อความว่า “...เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน...” ซึ่งมีผลทำให้เจ้าหนี้เป็นฝ่ายมีสิทธิลงมติเลือกผู้ทำแผน ทั้งที่ลูกหนี้ได้เสนอบุคคลให้เป็นผู้ทำแผนด้วยนั้น ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘

ในชั้นพิจารณามีตุลาการหลายท่านสอบถามนั้น ขอชี้แจงดังนี้

๑. เกี่ยวกับคำพิพากษาของศาลล้มละลายกลางในคดี ทีพีไอ นั้น ศาลยังไม่เคยมีคำวินิจฉัยในส่วน of มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ คำพิพากษาที่สำคัญเกี่ยวกับคดีฟื้นฟูกิจการของ ทีพีไอ ปรากฏตามเอกสารลำดับที่ ๑๒

๒. ทำไมเรื่องขัดรัฐธรรมนูญนี้ลูกหนี้ไม่เคยร้องต่อศาล ตามมาตรา ๒๖๔ แห่งรัฐธรรมนูญมาก่อน และทำไมต้องร้องผ่านกรมการ ซึ่งช้ากว่าการร้องผ่านศาลตามมาตรา ๒๖๔ ในส่วนของการคัดค้านผู้ทำแผน/ผู้บริหารแผน

ขอชี้แจงว่า ในเริ่มแรกข้าพเจ้าและที่ปรึกษากฎหมายของข้าพเจ้าไม่มั่นใจว่า มาตรา ๕๐/๑๗ ดังกล่าวจะขัดรัฐธรรมนูญหรือไม่ และเกรงว่าหากยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ ๗ มาตรา ๒๖๔ โดยไม่มีเหตุผลที่หนักแน่นพอก็อาจจะถูกมองว่าเป็นการประวิงคดี เมื่อ อีพี เสนอแผนฟื้นฟูกิจการต่อที่ประชุมเจ้าหนี้ ลูกหนี้ก็ได้ทำการคัดค้านแผนและการตั้ง อีพี เป็นผู้บริหารแผนแล้ว แต่ศาลซึ่งมีนายไกรสร บารมีอวยชัย เป็นผู้พิจารณาคดีขณะนั้น มิได้ทำการไต่สวนคำคัดค้านของลูกหนี้กลับมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน ทั้ง ๆ ที่ตามคำพิพากษาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า แผนชอบหรือไม่ เป็นหน้าที่ของผู้บริหารแผนที่ต้องนำสืบ ฉะนั้นการอุทธรณ์คำสั่งเห็นชอบด้วยแผน เมื่อศาลล้มละลายกลางมิได้ไต่สวนคำร้องและคำคัดค้านของผู้บริหารของลูกหนี้ ประเด็นเกี่ยวกับคุณสมบัติและสถานะของผู้ทำแผน/ผู้บริหารแผนถูกส่งไปยังศาลฎีกาโดยไม่มี การไต่สวนทำให้ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏต่อศาล และเมื่อคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาทำให้ข้าพเจ้าไม่ได้ยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ

๓. ในระหว่างที่ข้าพเจ้าชี้แจงในการพิจารณาของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ในวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ข้าพเจ้าได้ชี้แจงโดยใช้ถ้อยคำว่า เจ้าหนี้บางรายถูกกักกับผู้ทำแผน เพื่อเข้ามาครอบงำกิจการของลูกหนี้

ข้าพเจ้าขอชี้แจงเพิ่มเติมว่า “กึ่งกึ่ง” หมายถึง “สมรู้ร่วมคิดกันโดยทุจริต” ตัวอย่างเช่น ท่านประธานที่ปรึกษาธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) เจ้าหนี้รายใหญ่ พลเอก มงคล อัมพรพิสิฏฐ์ ประธานคณะผู้บริหารแผน นายจิรายุ อิศรางกูร ณ อยุธยา ผู้บริหารระดับสูงของบริษัทที่เป็นคู่แข่งทางการค้า และ นายไกรสร บารมีอวยชัย อดีตผู้พิพากษา ซึ่งพิจารณาและพิพากษาคดีฟื้นฟูกิจการของ ทีพีไอ ได้ร่วมกันร้องทุกข์ดำเนินคดีอาญากับข้าพเจ้า เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๔.๓๐ นาฬิกา รายละเอียดปรากฏตามสำเนาภาพถ่ายหนังสือพิมพ์ เอกสารท้ายคำร้องหมายเลข ๑ ข้าพเจ้าขออ้างเป็นเอกสารประกอบคำชี้แจงลำดับที่ ๓๑

เกี่ยวกับธนาคารไทยถือหุ้นและถูกรอบงำโดยผู้ถือหุ้นต่างด้าวนั้น ขอชี้แจงว่า กฎหมายให้ต่างชาติถือหุ้นในธนาคารพาณิชย์ไทยนั้นต่อมาได้มีการแก้ไขกฎหมาย รายละเอียดปรากฏตามสำเนาพระราชบัญญัติธนาคารพาณิชย์ฯ เอกสารท้ายคำร้องหมายเลข ๒ ข้าพเจ้าขออ้างเป็นเอกสารประกอบคำชี้แจงลำดับที่ ๓๒ เพื่อแสดงให้เห็นว่า โดยสภาพความเป็นจริงในช่วงนั้นธนาคารพาณิชย์ไทยถูกรอบงำโดยผู้ถือหุ้นต่างด้าว โดยมีหลักฐานสนับสนุน ตัวอย่างเช่น ในนิตยสารดอกเบี๊ยะประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๔๗ มีบทสัมภาษณ์ นายจตุกร สิงห์โกวินท์ อดีตผู้บริหารระดับสูงของธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) โดยสรุปข้อความว่า “สิงคโปร์ อันตราย กินรวบแบงก์พาณิชย์ไทย ข้อเท็จจริงวันนี้คือแบงก์พาณิชย์ของไทยได้กลายเป็นแบงก์ของต่างชาติไปหมดสิ้นแล้ว ไม่มีแบงก์ไหนสักแห่งเดียวที่เป็นแบงก์ไทยแท้ ๆ แบงก์กรุงเทพไม่ใช่แบงก์ของตระกูลโสภณพนิช แบงก์กสิกรไทยก็ไม่ใช่ของตระกูลลำชา เพราะผู้ถือหุ้นถูกกระจายไปอยู่ในมือต่างชาติแล้ว โดยเฉพาะที่น่าจับตามองก็คือทุนจากสิงคโปร์ที่รุกคืบเข้ามาเขมือบกิจการแบงก์พาณิชย์ของไทยแบบกวาด “กินเรียบ” ล่าสุดคือการเข้ามาถือหุ้นในแบงก์ทหารไทย ตามติด ๆ ด้วย แบงก์เอเชียจนกล่าวได้ว่าสิงคโปร์เข้ามามีบทบาทครอบงำธุรกิจการเงินของไทยอย่างเต็มรูปแบบแล้ว” ซึ่งข้อเท็จจริงก็ปรากฏว่า มีธนาคารพาณิชย์ของไทยถูกรอบงำกิจการโดยต่างชาติหลายธนาคาร โดยการถือหุ้นแอบแฝงในนามของบุคคลอื่น เมื่อสถาบันการเงินของชาติถูกรอบงำโดยชาวต่างชาติดังนี้แล้ว ก็เป็นข้อพิสูจน์ได้ว่าพระราชบัญญัติดังกล่าวมิได้คุ้มครองผลประโยชน์ของชาติ และผู้ประกอบกิจการคนไทยเลย

เกี่ยวกับมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ของพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ เป็นการตรากฎหมายที่กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิในทรัพย์สินของลูกหนี้อย่างมากหากไม่ทำการแก้ไขกฎหมายก็จะเกิดความเสียหายต่อเศรษฐกิจของประเทศ ดังตัวอย่างในกรณีของ ทีพีไอ ในขณะนี้ ทีพีไอ สามารถดำเนินกิจการไปได้ด้วยตนเอง มีกำไรในปี ๒๕๔๖ และ ๒๕๔๗ มาโดยตลอด โดยมีรายรับ

ก่อนหักดอกเบี้ยภาษีและค่าเสื่อม (EBITDA) ในรอบ ๖ เดือน (มกราคมถึงมิถุนายน ๒๕๔๗) ประมาณ ๕,๘๐๐ กว่าล้านบาท หรือเฉลี่ยทั้งปีมากกว่า ๑๘,๐๐๐ ล้านบาท และมีสินทรัพย์หมุนเวียนอีกประมาณ ๓๘,๐๐๐ ล้านบาท รายละเอียดปรากฏตามสรุปสินทรัพย์ของลูกหนี้ เอกสารแนบท้ายลำดับที่ ๒๗ แต่เจ้าหนี้ก็ยังอาศัยบทบัญญัติแห่งมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ซึ่งบัญญัติให้เจ้าหนี้เท่านั้นที่มีสิทธิเลือกผู้ทำแผนและลงมติเห็นชอบด้วยแผนเข้ามาครอบงำกิจการโดยการเสนอแก้ไขแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ โดยให้มีการลดทุนและเพิ่มทุนในราคาที่ไม่เป็นธรรมเพื่อให้เจ้าหนี้และ/หรือพรรคพวกได้เข้าเป็นผู้ถือหุ้นในอัตราส่วนร้อยละ ๕๐ ของหุ้นของลูกหนี้ ทั้งที่กิจการของลูกหนี้ในขณะนี้ไม่จำเป็นต้องมีการเพิ่มทุน และเงินที่ได้จากการเพิ่มทุนครั้งนี้ไม่ได้เอามาใช้เป็นทุนหมุนเวียนในธุรกิจของลูกหนี้ เพื่อแก้ไขปัญหาสภาพคล่องทางธุรกิจตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายฟื้นฟูกิจการแต่อย่างใด แต่นำไปใช้ชำระหนี้แก่เจ้าหนี้ และจากค่าแถลงของกระทรวงการคลังยังเปิดโอกาสให้คู่แข่งทางการค้าของลูกหนี้ เช่น ปตท. เข้ามาซื้อหุ้นเพิ่มทุนก่อน และที่เหลือกระทรวงการคลังจะจัดสรรให้กับเจ้าหนี้และพรรคพวกให้ถือหุ้นของลูกหนี้ ร้อยละ ๖๐ อันเป็นการจำกัดเสรีภาพของบุคคลในการทำการค้าขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๗๕ ที่กำหนดให้รัฐต้องดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล และมาตรา ๘๗ บัญญัติว่า “รัฐต้องสนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรีโดยอาศัยกลไกตลาด กำกับดูแลให้มีการแข่งขันอย่างเป็นธรรม คุ้มครองผู้บริโภค และป้องกันการผูกขาดตัดตอน ทั้งทางตรงและทางอ้อม รวมทั้งยกเลิกและละเว้นการตรากฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ควบคุมธุรกิจที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ และต้องไม่ประกอบกิจการแข่งขันกับเอกชน เว้นแต่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ” รัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศกำหนดให้รัฐเป็นผู้กำหนดนโยบายและควบคุมการประกอบธุรกิจของเอกชนเท่านั้น และรัฐต้องไม่ประกอบกิจการแข่งขันกับเอกชน การที่กระทรวงการคลังเข้ามาเป็นผู้บริหารแผนของบริษัทเอกชน ซึ่งมีความจำเป็นต้องฟื้นฟูกิจการตามกฎหมาย จึงเป็นการแทรกแซงกิจการของเอกชนและเป็นการประกอบกิจการแข่งขันกับเอกชนโดยไม่เป็นธรรม และขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญดังกล่าวข้างต้น นอกจากนี้ กระทรวงการคลังไม่มีอำนาจหน้าที่ในการเป็นผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการของบริษัทเอกชน เพราะมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้บัญญัติอำนาจหน้าที่ของกระทรวงการคลังเพียงว่า “กระทรวงการคลังมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการเงินการคลังแผ่นดิน การประเมินราคาทรัพย์สิน การบริหารพัสดุภาครัฐ กิจการเกี่ยวกับที่ราชพัสดุ ทรัพย์สินของแผ่นดิน ภาษีอากร การรักษา

กิจการหารายได้ที่รัฐมีอำนาจดำเนินการได้แต่ผู้เดียวตามกฎหมายและไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการอื่น การบริหารหนี้สาธารณะ การบริหารและการพัฒนารัฐวิสาหกิจและหลักทรัพย์ของรัฐ และราชการอื่น ตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงการคลังหรือส่วนราชการที่สังกัดกระทรวงการคลัง” อำนาจหน้าที่ของกระทรวงการคลังมีอยู่เพียงเท่านี้ กระทรวงการคลังจึงไม่มีอำนาจทำหน้าที่เป็นผู้บริหารแผนของบริษัทยกหนี้ ซึ่งบริษัทเอกชนได้

ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าวข้างต้น กระทรวงการคลังไม่มีอำนาจหน้าที่ในการประกอบธุรกิจแข่งขันกับเอกชนและไม่มีความอำนาจและหน้าที่ในการจัดการกิจการและทรัพย์สิน ในฐานะผู้บริหารแผนของบริษัทยกหนี้ ดังนั้น การดำเนินการใด ๆ ตามแผนฟื้นฟูกิจการและตามที่กระทรวงการคลังได้เสนอให้มีการแก้ไขแผนฟื้นฟูกิจการ โดยใช้อำนาจรัฐเข้าแทรกแซงกิจการของเอกชนคือบริษัทยกหนี้ นั้น จึงขัดต่อกฎหมายและไม่เป็นธรรมต่อกู้หนี้และผู้ถือหุ้นเดิมเป็นอย่างยิ่งเพราะเมื่อลูกหนี้ชำระหนี้ตามแผนเสร็จสิ้นแล้ว บริษัทยกหนี้ก็จะตกเป็นของกระทรวงการคลัง เจ้าหนี้และพรรคพวก เนื่องจากเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ ทั้ง ๆ ที่ลูกหนี้และผู้ถือหุ้นเดิมมิได้กระทำความผิดใด ๆ เลยทั้งสิ้น เหตุที่มีปัญหา ก็เนื่องจากวิกฤตเศรษฐกิจ ฉะนั้น แผนฟื้นฟูกิจการควรเป็นกลางและเป็นธรรมต่อทุกฝ่าย กล่าวคือ ให้ลูกหนี้สามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้ และเมื่อชำระหนี้แก่เจ้าหนี้ตามแผนเสร็จสิ้นครบถ้วนแล้ว (ซึ่งไม่มีการลดหนี้เลย) บริษัทยกหนี้ก็ควรกลับสู่สภาพเดิม คือ เป็นของผู้ถือหุ้นเดิม

รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้ายคำร้องหมายเลข ๑๓ ผู้ชี้แจงขออ้างเป็นเอกสารลำดับที่ ๔๓ นอกจากนี้ เจ้าหนี้ยังอาศัยบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง เพื่อยินยอมให้กระทรวงการคลังเป็นผู้บริหารแผนคนใหม่ ทั้งที่กระทรวงการคลังไม่มีอำนาจหน้าที่ในการเป็นผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการของบริษัทยกหนี้ คงมีอำนาจตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ เท่านั้น กระทรวงการคลังจึงมีอำนาจทำหน้าที่เป็นผู้บริหารแผนคนใหม่ของบริษัทยกหนี้ ซึ่งเป็นบริษัทเอกชนได้

นอกจากนี้กระทรวงการคลังได้ใช้เงินของลูกหนี้เป็นค่าใช้จ่ายแผนตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ถึงมิถุนายน ๒๕๔๗ (ประมาณ ๑๐ เดือนเศษ) เท่าที่สามารถตรวจสอบได้ เป็นจำนวนเงิน ๔๒๒,๒๐๘,๕๔๐.๔๕ บาท จำนวนเงินดังกล่าวแบ่งเป็นค่าตอบแทนผู้บริหารแผน เป็นจำนวนเงิน ๔๒,๗๐๕,๖๗๗.๔๓ บาท ค่าตอบแทนที่ปรึกษาส่วนบุคคลของผู้บริหารแผนและคณะบุคคลซึ่งเป็นตัวแทนของผู้บริหารแผน จำนวนเงิน ๑๐,๘๕๗,๗๘๔.๕๔ บาท และค่าที่ปรึกษาด้านต่าง ๆ ของผู้บริหารแผน

จำนวนเงิน ๓๖๘,๖๔๑,๔๗๘ บาท จึงเห็นได้ว่า ไม่ว่าใครก็ตามที่ได้รับการแต่งตั้งเข้ามาเป็นผู้บริหารแผน ก็ไม่มีความชำนาญและต้องเสียค่าใช้จ่ายมหาศาลในการจ้างที่ปรึกษาซึ่งหากผู้บริหารของลูกหนี้มีสิทธิ ในการเป็นผู้บริหารแผนดังกล่าวก็ไม่ต้องเสีย เนื่องจากผู้บริหารของลูกหนี้มีความรู้ ความชำนาญ ในการดำเนินกิจการของลูกหนี้ นอกจากนี้เงินที่จ่ายให้ที่ปรึกษาต่าง ๆ ก็เพื่อประโยชน์ของเจ้าหนี้ เนื่องจากกฎหมายเปิดโอกาสให้กิจการของลูกหนี้ถูกรอรับจากเจ้าหนี้ เนื่องจากกฎหมายให้สิทธิ แก่เจ้าหนี้เพียงฝ่ายเดียวในการลงมติอนุมัติการแต่งตั้งและการถอดถอนผู้ทำแผน ผู้บริหารแผน

ผลของมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ในส่วนของกรยกเว้นที่ให้อำนาจเจ้าหนี้ที่มีจำนวนหนี้ ไม่น้อยกว่าสองในสามเลือกผู้ทำแผนและหรือผู้บริหารแผนนั้น ทำให้กลุ่มทุนและหรือเจ้าหนี้อาศัยเป็น ช่องทางในการเข้าครอบงำหรือครอบครองกิจการของบริษัทลูกหนี้ โดยใช้เงินทุนจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับ สินทรัพย์ของบริษัทลูกหนี้ ซึ่งไม่เป็นธรรมและก่อให้เกิดความเสียหายกับบริษัทลูกหนี้และผู้ถือหุ้นเดิม เป็นอย่างยิ่ง ทั้งยังเป็นการขัดกับเจตนารมณ์ของกฎหมายฟื้นฟูกิจการและขัดต่อจริยธรรมและศีลธรรมอันดี อีกด้วย รายละเอียดปรากฏตามตัวอย่างข่าวหนังสือพิมพ์ที่แนบมาพร้อมนี้ เอกสารแนบท้ายคำร้องหมายเลข ๑๔ ผู้ชี้แจงขออ้างเป็นเอกสารลำดับที่ ๔๔

พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ เป็นมาตรการที่บัญญัติขึ้นมาไม่ใช่เพื่อการบังคับชำระหนี้ หากแต่เป็นการให้โอกาส ลูกหนี้ในการฟื้นฟูกิจการ จึงได้มีการบัญญัติเพิ่มเติมแยกเป็นอีกหมวดหนึ่ง (๓/๑) ในพระราชบัญญัติล้มละลาย และในหมายเหตุ ท้ายพระราชบัญญัติได้ระบุเจตนารมณ์ในการบัญญัติกฎหมายว่า “เนื่องจากบทบัญญัติ บางมาตราของพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ไม่เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม ในปัจจุบัน โดยเฉพาะลูกหนี้ที่เป็นนิติบุคคลประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราว อันควรได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากผู้ประสงค์จะให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้เพื่อให้ลูกหนี้ได้มีโอกาส ฟื้นฟูกิจการ แต่เนื่องจากมาตรา ๕๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ บัญญัติให้ เจ้าหนี้ที่ยอมให้ลูกหนี้ก่อนขึ้น โดยรู้อยู่แล้วว่าลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัวไม่มีสิทธิขอรับชำระหนี้ในคดี ล้มละลาย อันเป็นเหตุให้ไม่มีสถาบันทางการเงิน หรือเอกชนรายใดยินยอมให้ความช่วยเหลือทางการเงิน แก่ลูกหนี้ที่ประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราว ลูกหนี้จึงต้องตกเป็นบุคคลล้มละลายทั้ง ๆ ที่ กิจการของลูกหนี้อยู่ในสภาพที่จะฟื้นฟูได้ หากได้รับความช่วยเหลือทางการเงินสมควรที่จะมีบทบัญญัติ คุ่มครองให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้ที่ประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราว เพื่อให้ลูกหนี้

มีโอกาสได้ฟื้นฟูกิจการได้ ซึ่งจะช่วยเจ้าหน้าที่ให้มีโอกาสได้รับชำระหนี้อย่างเป็นธรรมด้วย อันจะเป็นการส่งเสริมเศรษฐกิจและการค้าของประเทศให้เจริญก้าวหน้าต่อไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

จะเห็นได้ว่าเจตนารมณ์ในการออกกฎหมายฉบับนี้ก็เพื่อประโยชน์ในการที่จะคุ้มครองการให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้ที่ประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราวทั้งนี้เพื่อ

- ๑) ให้ลูกหนี้มีโอกาสได้ฟื้นฟูกิจการได้
- ๒) ให้เจ้าหน้าที่มีโอกาสรับชำระหนี้อย่างเป็นธรรม
- ๓) ส่งเสริมเศรษฐกิจ และการค้าของประเทศให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

และจากบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ ซึ่งบัญญัติว่า “จะยื่นคำร้องขอให้มีการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ไม่ได้ ในกรณีดังต่อไปนี้ (๑) ศาลได้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด” แสดงให้เห็นว่า กรณีที่จะยื่นคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้รายใดนั้น จะต้องเป็นกรณีที่ศาลล้มละลายยังมีได้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้รายนั้นเด็ดขาดซึ่งหมายถึงการที่ศาลล้มละลายยังมีได้มีคำพิพากษาให้ลูกหนี้ตกเป็นบุคคลล้มละลายด้วย

ประกอบกับบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๒ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ ซึ่งบัญญัติว่า “ภายใต้บังคับมาตรา ๕๐/๑๓ และมาตรา ๕๐/๑๔ นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งรับคำร้องขอไว้เพื่อพิจารณาจนถึงวันครบกำหนดระยะเวลาดำเนินการตามแผน หรือวันที่ดำเนินการเป็นผลสำเร็จตามแผน หรือวันที่ศาลมีคำสั่งยกคำร้องขอหรือจำหน่ายคดีหรือยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการหรือยกเลิกการฟื้นฟูกิจการหรือพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดตามความในหมวดนี้

(๑) ห้ามมิให้ฟ้องหรือร้องขอให้ศาลพิพากษาหรือสั่งให้เลิกนิติบุคคลที่เป็นลูกหนี้ถ้ามีการฟ้องหรือร้องขอคดีดังกล่าวไว้ก่อนแล้วให้ศาลงดการพิจารณาคดีนั้นไว้

(๒) ห้ามมิให้นายทะเบียนมีคำสั่งให้เลิกหรือจดทะเบียนเลิกนิติบุคคลที่เป็นลูกหนี้และห้ามมิให้นิติบุคคลนั้นเลิกกันโดยประการอื่น

(๓) ห้ามมิให้ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ กรมการประกันภัย หรือหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๕๐/๔ (๖) แล้วแต่กรณี สั่งให้เพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการของลูกหนี้ หรือสั่งให้ลูกหนี้หยุดประกอบกิจการ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากศาลที่รับคำร้องขอ

(๔) ห้ามมิให้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้หรือเสนอข้อพิพาทที่ลูกหนี้ อาจต้องรับผิดชอบหรือได้รับความเสียหายให้อนุญาตศาลการชี้ขาดถ้ามูลแห่งหนี้ที่เกิดขึ้นก่อนวันที่ศาล มีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน และห้ามมิให้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลาย ในกรณีที่มีการฟ้องคดีหรือเสนอ ข้อพิพาทให้อนุญาตศาลการชี้ขาดไว้ก่อนแล้วให้ศาลพิจารณาไว้ เว้นแต่ศาลที่รับคำร้องขอจะมีคำสั่ง เป็นอย่างอื่น

(๕) ห้ามมิให้เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาบังคับคดีแก่ทรัพย์สินของลูกหนี้ ถ้ามูลแห่งหนี้ตาม คำพิพากษานั้นเกิดขึ้นก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน ในกรณีที่ได้ดำเนินการบังคับคดีไว้ก่อนแล้ว ให้ศาลงดการบังคับคดีนั้นไว้ เว้นแต่ศาลที่รับคำร้องขอจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น หรือการบังคับคดีได้สำเร็จ บริบูรณ์แล้วก่อนที่เจ้าพนักงานบังคับคดีจะทราบว่าได้มีการยื่นคำร้องขอ หรือการบังคับคดีตามคำพิพากษา ให้ลูกหนี้ส่งมอบทรัพย์สินเฉพาะสิ่งเสร็จก่อนวันดังกล่าวนั้น

-----
(๖) ห้ามมิให้เจ้าหนี้มีประกันบังคับชำระหนี้เอาแก่ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน เว้นแต่ จะได้รับอนุญาตจากศาลที่รับคำร้องขอ

(๗) ห้ามมิให้เจ้าหนี้ซึ่งบังคับชำระหนี้ได้เองตามกฎหมายยึดทรัพย์สิน หรือขายทรัพย์สิน ของลูกหนี้

(๘) ห้ามมิให้เจ้าของทรัพย์สิน ที่เป็นสาระสำคัญในการดำเนินการของลูกหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อ สัญญาซื้อขายหรือสัญญาอื่นที่มีเงื่อนไขหรือเงื่อนไขในการโอนกรรมสิทธิ์ หรือสัญญาเช่าที่ยังไม่สิ้น กำหนดเวลาที่ได้ตกลงกันไว้ ติดตามและเอาคืนซึ่งทรัพย์สินดังกล่าวที่อยู่ในความครอบครองของลูกหนี้ หรือของบุคคลอื่นที่อาศัยสิทธิของลูกหนี้รวมตลอดจนฟ้องร้องบังคับคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินและหนี้ ซึ่งเกิดขึ้นจากสัญญาดังกล่าว ถ้ามีการฟ้องคดีดังกล่าวไว้ก่อนแล้วให้ศาลงดการพิจารณาคดีนั้นไว้ เว้นแต่ ศาลที่รับคำร้องขอจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น หรือหลังจากวันที่ศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการลูกหนี้ เจ้าพนักงาน พิทักษ์ทรัพย์ ผู้บริหารชั่วคราว ผู้ทำแผน ผู้บริหารแผน หรือผู้บริหารแผนชั่วคราว แล้วแต่กรณี ผิดนัด ไม่ชำระค่าเช่าซื้อ ราคาค่าตอบแทนการใช้ทรัพย์สินหรือค่าเช่าตามสัญญาสองคราวติดต่อกัน หรือกระทำผิดสัญญา ในข้อที่เป็นสาระสำคัญ

(๙) ห้ามมิให้ลูกหนี้จำหน่ายจ่ายโอน ให้เช่า ชำระหนี้ ก่อหนี้ หรือกระทำการใด ๆ ที่ก่อให้เกิด ภาระในทรัพย์สิน นอกจากเป็นการกระทำที่จำเป็นเพื่อให้การดำเนินการค้าตามปกติของลูกหนี้สามารถ ดำเนินต่อไปได้ เว้นแต่ศาลที่รับคำร้องขอจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

(๑๐) คำสั่งตามวิธีการชั่วคราวของศาลที่ยึดอายัด ห้ามจำหน่าย จ่ายโอน ทรัพย์สินของลูกหนี้ หรือให้พิทักษ์ทรัพย์สินของลูกหนี้ชั่วคราว ซึ่งมีอยู่ก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งรับคำร้องขอไว้เพื่อพิจารณานั้น ให้ศาลที่รับคำร้องขอมิอำนาจสั่งให้ระงับผลบังคับไว้ หรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างหนึ่งอย่างใด ตามที่เห็นสมควรก็ได้ แต่ถ้าต่อมาสานั้นมีคำสั่งยกคำร้องขอหรือจำหน่ายคดีหรือยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ หรือยกเลิกการฟื้นฟูกิจการก็ให้มีคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวหรือคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์สินของลูกหนี้ชั่วคราว ดังกล่าวตามที่เห็นสมควรต่อไป

(๑๑) -----”

แสดงให้เห็นว่า เมื่อมีการยื่นคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้แล้ว ห้ามมิให้มีการฟ้องหรือยึดอายัด ห้ามจำหน่าย จ่ายโอน ทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษา และแม้ถึงจะมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์สินของลูกหนี้ชั่วคราวก็ให้ศาลมีอำนาจสั่งระงับผลบังคับไว้ อันเป็นการแสดงถึงเจตจำนงของกฎหมายในการฟื้นฟูกิจการเพื่อให้ลูกหนี้สามารถครอบครองและใช้สอยทรัพย์สินทั้งหมดที่มีอยู่ดำเนินกิจการต่อไปได้ โดยไม่ต้องตกอยู่ภายใต้คำฟ้อง คำพิพากษา การบังคับคดี รวมถึงการพิทักษ์ทรัพย์สิน

จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า บทบัญญัติแห่งการฟื้นฟูกิจการนั้นมุ่งประสงค์ที่จะคุ้มครองเจ้าหนี้ที่ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้ที่ประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราวเพื่อให้ลูกหนี้มีโอกาสได้ประกอบธุรกิจของตนเองต่อไปเพื่อฟื้นฟูกิจการอันจะช่วยเจ้าหนี้ให้มีโอกาสได้รับชำระหนี้อย่างเป็นธรรม โดยลูกหนี้ที่สามารถเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการนั้นจะต้องไม่เป็นผู้ที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์สินเสร็จเด็ดขาดหรือศาลมีคำสั่งให้เป็นบุคคลล้มละลายแล้ว และเมื่อเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูแล้วยังได้รับการยกเว้นไม่ต้องตกอยู่ภายใต้วิธีการชั่วคราวของศาล การยึด การอายัด และการบังคับคดีตามคำพิพากษาของศาล จนกว่าจะมีการยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ หรือยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ ดังนั้นกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินต่างๆ ของลูกหนี้จึงยังคงเป็นของลูกหนี้ และมีสิทธิอันชอบธรรมตามกฎหมายในอันที่จะครองและใช้ประโยชน์หรือจัดการทรัพย์สินของตนในทางใด ๆ ในการดำเนินธุรกิจอันไม่กระทบต่อสิทธิของผู้อื่นตามนัยมาตรา ๑๓๓๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบมาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ และมาตรา ๒๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐

ดังนั้นการที่มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ ซึ่งบัญญัติว่า “ในกรณีที่ลูกหนี้มิได้เสนอผู้ทำแผน มติเลือกผู้ทำแผนต้องเป็นมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ข้างมากซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้น แต่ในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วยให้ผู้ทำแผน

ที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน ในการลงมติตามมาตรานี้ให้เจ้าหนี้มีประกันออกเสียงได้เต็มตามจำนวนหนี้” จะเห็นได้ว่าการเลือกผู้ทำแผน ไม่ได้กำหนดให้ใช้เสียงลงคะแนนของเจ้าหนี้ข้างมาก แต่กำหนด ให้ใช้เสียงลงคะแนนจากจำนวนหนี้สองในสาม ซึ่งอาจไม่ใช่เจ้าหนี้ข้างมากก็ได้ และในกรณีที่ทั้งลูกหนี้และเจ้าหนี้ต่างได้เสนอผู้ทำแผนของตนด้วยนั้นสิทธิในการพิจารณาเลือกผู้ทำแผนย่อมตกแก่ฝ่ายเจ้าหนี้ และเป็นกรณีที่เกินไปไม่ได้อย่างแน่นอนว่าเจ้าหนี้จะออกเสียงลงคะแนนหรือพิจารณาเลือกบุคคลที่ลูกหนี้เสนอมานั้นเป็นผู้ทำแผน เพราะเจ้าหนี้ได้เสนอผู้ทำแผนของฝ่ายตนแล้ว จึงเป็นที่แน่นอนว่าผู้ทำแผนจะต้องเป็นบุคคลที่เจ้าหนี้เสนอมานี้ โดยฝ่ายลูกหนี้จะไม่มีโอกาสใดๆ เลย เมื่อผู้ทำแผนเป็นคนของเจ้าหนี้จึงถือไม่ได้ว่าเป็นคนกลางที่จะเข้ามาดำเนินการให้เกิดความยุติธรรมให้แก่ลูกหนี้และเจ้าหนี้ได้ และเมื่อศาลได้มีคำสั่งตั้งผู้ทำแผนแล้ว ตามนัยมาตรา ๕๐/๒๕ สามารถเข้าไปจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ ซึ่งอาจเขียนแผนและหรือกำหนดเงื่อนไขในแผนฟื้นฟูกิจการ เพื่อประโยชน์แห่งเจ้าหนี้ที่เลือกตนเองเข้ามาเป็นผู้ทำแผนได้ อีกทั้งการเข้าไปจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ของผู้ทำแผนย่อมเป็นการกระทบกระเทือนต่อสิทธิในความเป็นเจ้าของทรัพย์สินของลูกหนี้ และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพของลูกหนี้โดยตรง ตามนัยมาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ และมาตรา ๒๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ประกอบมาตรา ๑๓๓๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เพราะลูกหนี้ยังมีได้ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดหรือตกเป็นบุคคลล้มละลาย แต่อย่างไร

สิทธิในทรัพย์สินและเสรีภาพของบุคคลในการประกอบกิจการหรืออาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลอันรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ได้บัญญัติรับรองและคุ้มครองไว้ตามมาตรา ๒๗ ดังนั้นการตรากฎหมายออกมาจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนจำเป็นต้องมีการพิจารณาให้รอบคอบว่ากฎหมายนั้นตราขึ้นภายใต้เงื่อนไขที่รัฐธรรมนูญกำหนดหรือไม่และเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพเกินกว่าที่จำเป็นหรือไม่ กล่าวคือต้องเป็นไปตามบทบัญญัติ มาตรา ๒๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์ในการจำกัดสิทธิไว้ว่าจะกระทำได้

- เฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้ และ
- เท่าที่จำเป็น และ

- จะกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพนั้นไม่ได้ และ
- มีความเท่าเทียมหรือเสมอภาค

ซึ่งเมื่อพิจารณาบทบัญญัติ มาตรา ๕๐/๑๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ ที่บัญญัติว่า “... เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน...”

จะเห็นได้ว่าบทบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่เป็นไปตามกรอบและหลักเกณฑ์ของมาตรา ๒๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ กล่าวคือ

การบัญญัติยกเว้นให้สิทธิเจ้าหนี้ที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามเลือกคนที่ตัวเองเสนอเป็นผู้ทำแผนแทนบุคคลที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผนนั้นเป็นการตรากฎหมายที่

๑) เกินกว่าความจำเป็น เพราะแม้ถึงรัฐธรรมนูญจะให้อำนาจให้มีการจำกัดสิทธิและเสรีภาพได้ แต่การจำกัดนั้นต้องให้มีผลกระทบต่อผู้ถูกจำกัดน้อยที่สุด และต้องพิจารณาว่ามีทางอื่นที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมายหรือไม่ มีความสมเหตุสมผลหรือไม่ ซึ่งในกรณีการฟื้นฟูกิจการวัตถุประสงค์คือเพื่อให้ลูกหนี้สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้อย่างเป็นธรรม กฎหมายก็ควรที่จะบัญญัติไว้แต่เพียงว่าให้ลูกหนี้เป็นผู้ทำแผนให้เจ้าหนี้เป็นผู้ควบคุมลูกหนี้ในการดำเนินกิจการให้เป็นไปตามที่แผนกำหนด และให้เห็นชอบร่วมกันก็น่าจะเป็นการเพียงพอ ซึ่งเป็นธรรมและเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่าย และสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมายได้แล้วอีกทั้งยังไม่เป็นการรบกวนสิทธิในทรัพย์สินและเสรีภาพในการประกอบกิจการของลูกหนี้ด้วยไม่ใช่ให้คนของเจ้าหนี้เข้ามาเป็นผู้ทำแผน ซึ่งสามารถเข้าจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ตามมาตรา ๕๐/๒๕ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ อันทำให้เจ้าหนี้สามารถขึ้นารวมถึงผู้ทำแผนสามารถกำหนดเงื่อนไขในแผนที่อาจเอื้อประโยชน์ต่อเจ้าหนี้ที่เลือกตนเองเข้ามาเป็นผู้ทำแผนได้และหรืออาจมีการกำหนดให้มีการจำหน่ายโอนทรัพย์สินของลูกหนี้เพื่อให้เจ้าหนี้ที่มีหนี้จำนวนมากได้รับชำระหนี้โดยเร็วโดยไม่คำนึงถึงว่าลูกหนี้จะสามารถประกอบกิจการต่อไปได้หรือไม่และหรือกำหนดให้มีการแปลงหนี้เป็นหุ้นหรือแปลงหนี้เป็นหุ้นเพื่อประโยชน์ของเจ้าหนี้ในการเข้าครอบงำหรือครอบครองกิจการของลูกหนี้และหรือมีการจำหน่ายโอนทรัพย์สินของลูกหนี้เพื่อให้การประกอบกิจการของลูกหนี้มีต้นทุนสูงขึ้นและหรือกระทำการใด ๆ อันเกี่ยวกับความลับในทางการค้าของลูกหนี้ในกรณีเจ้าหนี้มีผลประโยชน์ทับซ้อน เช่น มีบริษัทในเครือที่ประกอบธุรกิจเช่นเดียวกับลูกหนี้ โดยกฎหมายฟื้นฟูไม่มีบทบัญญัติใดสามารถปกป้องหรือคุ้มครองลูกหนี้ในกรณีเช่นนี้ได้เลยเพราะอำนาจการเห็นชอบด้วยแผนตามมาตรา ๕๐/๔๖ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ ก็เป็นของเจ้าหนี้ที่มีหนี้จำนวนมาก

๒) กระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิในทรัพย์สินและเสรีภาพในการประกอบอาชีพของลูกหนี้ และการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม เพราะเมื่อศาลมีคำสั่งตั้งผู้ทำแผนตามที่เจ้าหนี้ที่มีจำนวนหนี้สอง ในสามเลือกมา (ซึ่งอาจไม่ใช่เจ้าหนี้ข้างมาก เพราะเป็นการใช้จำนวนหนี้สองในสามเป็นเกณฑ์กำหนด) ทำให้ผู้ทำแผนมีอำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ได้ตามมาตรา ๕๐/๒๕ แห่งพระราชบัญญัติ ล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ทั้ง ๆ ที่ลูกหนี้ยังไม่ถูกคำพิพากษาให้พิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดหรือ พิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลายแต่อย่างใด สิทธิในทรัพย์สินและเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือ ประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมของลูกหนี้ที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จึงยังคงต้องได้รับการยอมรับและคุ้มครอง การทำลาย - ลบล้างสิทธิดังกล่าวไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมย่อมไม่ชอบธรรม และขัดต่อรัฐธรรมนูญ

๓) ไม่มีความเท่าเทียมหรือเสมอภาคไม่อาจกล่าวอ้างได้ว่ากฎหมายฉบับนี้มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป และไม่ได้มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง แต่บุคคล ที่ต้องถูกบังคับภายใต้กฎหมายนี้ก็กลับไม่มีความเท่าเทียมหรือเสมอภาคกันเพราะกฎหมายกำหนดให้สิทธิ ในการออกเสียงลงคะแนนเลือกผู้ทำแผนหรือผู้บริหารแผนที่ดี เห็นชอบด้วยแผนที่ดีเป็นของเจ้าหนี้ที่มีหนี้ จำนวนมาก ซึ่งเจ้าหนี้ที่มีหนี้จำนวนน้อยจึงอาจถูกเจ้าหนี้ที่มีหนี้จำนวนมากลงมติในที่ประชุมเจ้าหนี้ บังคับให้ผูกพันตามแผนที่เป็นประโยชน์ต่อตัวเองตามที่ผู้ทำแผนอันเป็นบุคคลที่ตนเองเลือกมาเสนอได้เสมอ โดยที่บทบัญญัติมาตรา ๕๐/๔๒ ทวิ และมาตรา ๕๐/๔๒ ทริ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ไม่ได้ให้อำนาจศาลในการที่จะวินิจฉัยถึงความเป็นธรรมที่เจ้าหนี้ทั้งหลายควรจะได้รับ โดยพิจารณาเปรียบเทียบ ระหว่างเจ้าหนี้แต่ละกลุ่มกฎหมายเพียงแต่ให้อำนาจศาลในการพิจารณาเปรียบเทียบเฉพาะระหว่างเจ้าหนี้ ในกลุ่มเดียวกันเท่านั้น จึงก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันหรือเสมอภาคกัน ในระหว่างเจ้าหนี้ที่มีหนี้จำนวนมาก เจ้าหนี้ที่มีหนี้จำนวนน้อยและลูกหนี้ทั้ง ๆ ที่กฎหมายมีเจตนาให้ลูกหนี้สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ นิติสัมพันธ์ของบุคคลที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายในการพิจารณาช่วยเหลือให้ลูกหนี้ดำเนินกิจการต่อไปได้นั้น จึงควรจะเท่าเทียมกันเพราะไม่ใช่ขั้นตอนการประนอมหนี้หรือการชำระหนี้ที่กฎหมายกำหนดให้มีการ ได้รับชำระหนี้ตามสัดส่วนแห่งหนี้

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นทั้งหมดครม.การคลัง การธนาคารและสถาบันการเงิน วุฒิสภา และผู้ชี้แจงได้พิจารณาแล้วเห็นว่าเมื่อเจตนารมณ์ของการให้มีบทบัญญัติว่าด้วยการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้

เป็นไปเพื่อการคุ้มครองบุคคลผู้ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้ที่ประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราวเพื่อให้ลูกหนี้สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ ซึ่งจะช่วยให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้อย่างเป็นธรรม อันจะเป็นการส่งเสริมเศรษฐกิจและการค้าของประเทศให้เจริญก้าวหน้าต่อไป และลูกหนี้เองยังมีได้ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดและตกเป็นบุคคลล้มละลาย (แม้จะเข้าหลักเกณฑ์ที่อาจถูกฟ้องให้ล้มละลายเนื่องจากมีหนี้สินล้นพ้นตัวก็ตาม) ลูกหนี้จึงยังคงมีสิทธิอย่างสมบูรณ์ตามกฎหมายที่จะครอบครองจัดการทรัพย์สินและประกอบกิจการของตนได้ต่อไป ซึ่งเป็นกรณีที่แตกต่างกับกรณีที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว หรือคำพิพากษาให้ลูกหนี้ล้มละลายแล้วที่กฎหมายได้ให้สิทธิเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์และบรรดาเจ้าหนี้ที่จะเข้ามามีบทบาทในการจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ได้ ตามนัยมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ หรือการที่กฎหมายกำหนดให้เจ้าหนี้ตามคำพิพากษามีสิทธิจะนำเจ้าพนักงานบังคับคดีทำการยึดและอายัดทรัพย์สินของลูกหนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในภาคบังคับคดีตามกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ดังนั้นการที่มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ในส่วนที่บัญญัติยกเว้นให้สิทธิเจ้าหนี้ที่มีจำนวนหนี้สองในสามเลือกบุคคลที่ตนเองเสนอเป็นผู้ทำแผนแทนบุคคลที่ลูกหนี้เสนอ โดยศาลต้องมีคำสั่งตั้งบุคคลที่เจ้าหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผนมิเช่นนั้นต้องมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งฟื้นฟูกิจการนั้นเป็นการดิรอนและกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพในทางทรัพย์สินและการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมของลูกหนี้ตามมาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ที่ได้รับรองคุ้มครองไว้ อีกทั้งทำให้การฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ไม่อาจเป็นผลสำเร็จได้สมดังเจตนารมณ์ของกฎหมาย เพราะกฎหมายไม่สามารถปกป้องคุ้มครองลูกหนี้ได้ กรณีอาจมีเจ้าหนี้ที่มีหนี้จำนวนมากไม่มีความสุจริตใจในการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้

คดีมีปัญหาต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ส่วนที่มีข้อความว่า “แต่ในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วย ให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน...” มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ โดยขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๒๕ หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐

มาตรา ๒๕ “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย

บทบัญญัติวรรคหนึ่งและวรรคสองให้นำมาใช้บังคับกับกฎหรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วย โดยอนุโลม”

มาตรา ๔๘ “สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครอง ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นนี้ ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

การสืบทอดย่อมได้รับความคุ้มครอง สิทธิของบุคคลในการสืบทอดย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ”

มาตรา ๕๐ “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม

การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณสุข การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบการประกอบอาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค การผังเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาดหรือขัดขวางไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน”

พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓

มาตรา ๕๐/๑๗ “ในการพิจารณาตั้งผู้ทำแผน ถ้าลูกหนี้หรือเจ้าหนี้ผู้คัดค้านไม่ได้เสนอบุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผนด้วย เมื่อศาลสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ ศาลจะมีคำสั่งตั้งบุคคลที่ผู้ร้องขอเสนอเป็นผู้ทำแผนก็ได้ ถ้าศาลเห็นว่าบุคคลที่ผู้ร้องขอเสนอไม่สมควรเป็นผู้ทำแผนที่ดี หรือลูกหนี้ เจ้าหนี้ ผู้คัดค้านเสนอบุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผนด้วยก็ดี ให้ศาลมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เรียกประชุมเจ้าหนี้ทั้งหลายโดยเร็วที่สุดเพื่อพิจารณาเลือกบุคคลใดสมควรเป็นผู้ทำแผน

ในกรณีที่ลูกหนี้มิได้เสนอผู้ทำแผน มติเลือกผู้ทำแผนต้องเป็นมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ข้างมาก ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้น แต่ในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วย ให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอ เป็นผู้ทำแผน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผนในการลงมติตามมาตรา นี้ ให้เจ้าหนี้มีประกันออกเสียงได้เต็มตามจำนวนหนี้

ในการประชุมเจ้าหนี้เพื่อพิจารณาเลือกผู้ทำแผน ถ้าที่ประชุมมีมติเลือกผู้ทำแผนได้และศาลเห็นชอบด้วย ให้ศาลตั้งบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ทำแผน หากศาลไม่เห็นชอบด้วย ให้ศาลมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เรียกประชุมเจ้าหนี้อีกครั้งหนึ่ง เพื่อเลือกบุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่งเจ้าหนี้หรือลูกหนี้เสนอชื่อเป็นผู้ทำแผน

ถ้าที่ประชุมเจ้าหนี้ไม่อาจมีมติเลือกผู้ทำแผนได้ ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เรียกประชุมเจ้าหนี้ เพื่อพิจารณาเลือกผู้ทำแผนอีกครั้งหนึ่ง เว้นแต่ในกรณีที่เห็นสมควร ศาลจะมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟู กิจการก็ได้

ในการประชุมเจ้าหนี้ในวรรคสามหรือวรรคสี่ ถ้าที่ประชุมมีมติเลือกผู้ทำแผนได้ ให้ศาลตั้ง บุคคลดังกล่าวเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่ในกรณีที่มิได้ผลอันสมควรที่จะไม่ตั้งบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ทำแผน หรือที่ประชุมไม่อาจมีมติเลือกผู้ทำแผนได้ ให้ศาลมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ

ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รายงานผลของการประชุมเจ้าหนี้ที่พิจารณาเลือกผู้ทำแผนทุกครั้ง ต่อศาลภายในสามวันนับแต่วันประชุม เพื่อให้ศาลพิจารณาและมีคำสั่งต่อไป

การเสนอชื่อผู้ทำแผนต่อที่ประชุมเจ้าหนี้ต้องเสนอหนังสือยินยอมของผู้ได้รับการเสนอชื่อ เป็นผู้ทำแผนด้วย”

ผู้ร้องและนายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ กล่าวอ้างว่า เมื่อพิจารณาบทบัญญัติ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ลูกหนี้มิได้เสนอผู้ทำแผน มติเลือกผู้ทำแผนต้องเป็นมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวน หนี้ข้างมากซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้น แต่ในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วยให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้ เสนอเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมด ของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน ในการลงมติตามมาตรา นี้ ให้เจ้าหนี้มีประกันออกเสียงได้เต็มตามจำนวนหนี้” และในวรรคสาม บัญญัติว่า “ในการประชุมเจ้าหนี้ เพื่อพิจารณาเลือกผู้ทำแผน ถ้าที่ประชุมมีมติเลือกผู้ทำแผนได้ และศาลเห็นชอบด้วย ให้ศาลตั้งบุคคลดังกล่าว เป็นผู้ทำแผน หากศาลไม่เห็นชอบด้วย ให้ศาลมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เรียกประชุมเจ้าหนี้

อีกครั้งหนึ่ง เพื่อเลือกบุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่งเจ้าหนี้หรือลูกหนี้เสนอชื่อเป็นผู้ทำแทน” เห็นว่า เมื่อศาลได้มีคำสั่งให้ฟื้นฟูปฏิบัติการของลูกหนี้ ตามนัยมาตรา ๕๐/๑๐ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๓๗ แล้ว ในกรณีที่ทั้งลูกหนี้และเจ้าหนี้ต่างได้เสนอผู้ทำแทนของตนด้วยนั้น สิทธิในการพิจารณาเลือกผู้ทำแทนย่อมตกแก่ฝ่ายเจ้าหนี้ และโดยปกติย่อมเป็นไปได้อย่างแน่นอนว่า เจ้าหนี้จะออกเสียงลงคะแนนหรือพิจารณาเลือกบุคคลที่ลูกหนี้เสนอมานั้นเป็นผู้ทำแทน ทั้ง ๆ ที่เจ้าหนี้ได้เสนอผู้ทำแทนฝ่ายตนด้วย ในทางปฏิบัติจึงเป็นที่ค่อนข้างแน่นอนว่า ผู้ทำแทนจะต้องเป็นบุคคลที่เจ้าหนี้เสนอมารวม มิฉะนั้น ศาลจะต้องมีคำสั่งให้ยกเลิกคำสั่งฟื้นฟูปฏิบัติการ ส่วนกรณีที่ให้อำนาจแก่ศาลในอันที่จะตรวจสอบอีกชั้นหนึ่งว่า จะให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบด้วยนั้น จะเห็นได้ว่า แม้ศาลจะไม่ให้ความเห็นชอบด้วย แต่เจ้าหนี้ก็ยังมีสิทธิที่จะพิจารณาเลือกบุคคลที่ตนเป็นฝ่ายเสนอมารับเป็นผู้ทำแทนได้อีกครั้งหนึ่ง โดยในชั้นนี้กฎหมายมิได้บัญญัติให้อำนาจศาลในการใช้ดุลพินิจพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความชอบดังที่เจ้าหนี้ได้ลงมติเลือกในครั้งแรก

เกี่ยวกับสิทธิขั้นพื้นฐาน ตามมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง บางส่วนกระทบถึงสิทธิในทรัพย์สิน เนื่องจากหลักเกณฑ์ในเรื่องของกรรมสิทธิ์ ซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๓๖ บัญญัติรับรองสิทธิ หรือกรรมสิทธิ์ของเจ้าของทรัพย์สิน เจ้าของทรัพย์สินมีสิทธิใช้สอย จำหน่ายจ่ายโอน หรือในการติดตามเอาคืนจากผู้ไม่มีสิทธิครอบครองได้

หลักกรรมสิทธิ์เป็นหลักของสิทธิขั้นพื้นฐานของเจ้าของทรัพย์สินคือตัวลูกหนี้เอง ดังนั้น ในมาตรา ๔๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ จึงได้บัญญัติไว้ว่าสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครอง ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นนี้ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ นอกจากนี้ในมาตรา ๕๐ บัญญัติรับรองว่าบุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม เมื่อพิจารณา ๒ มาตรานี้ประกอบกับมาตรา ๒๕ พุทธศักราช ๒๕๓๗ เรื่องของการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ว่าจะกระทำมิได้ เว้นแต่อาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้ กรณีมีความจำเป็นในการที่จะต้องจัดให้มีการฟื้นฟูปฏิบัติการของลูกหนี้ที่ขาดสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราว มีความจำเป็นที่จะต้องกำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องของการที่จะมีแผนในการฟื้นฟูปฏิบัติการ กำหนดเงื่อนไขของแผนต่าง ๆ ในขณะเดียวกัน หลักเกณฑ์ที่สำคัญซึ่งถือว่า เป็นสาระสำคัญของสิทธิตรงนี้คือการที่จะมีสิทธิในการที่จะใช้สอย ในการที่จะ

จำหน่ายจ่ายโอนในตัวทรัพย์สินของลูกหนี้เอง แม้กระทั่งในคดีแพ่งที่มีคำพิพากษาถึงที่สุด ให้บังคับให้ชำระหนี้กับทางทรัพย์สินของลูกหนี้แล้วเจ้าหนี้ก็ยังไม่มียุติเข้าไปควบคุมดูแลทรัพย์สินของลูกหนี้ จนกระทั่งมีขั้นตอนของการบังคับคดีต่าง ๆ ในคดีล้มละลายก็ยังเป็นอำนาจของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในการที่จะรวบรวมทรัพย์สินออกไปแล้วไปจำหน่ายแล้วนำเงินมาชำระให้เจ้าหนี้ หรือแม้กระทั่งการบังคับตามสิทธิจำนำ หรือจำนอง

พิจารณาแล้ว ตามมาตรา ๕๐/๑๗ ถ้าลูกหนี้หรือเจ้าหนี้ผู้คัดค้านไม่ได้เสนอชื่อบุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผนด้วย เมื่อศาลสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ ศาลจะมีคำสั่งตั้งบุคคลที่ผู้ร้องขอเสนอเป็นผู้ทำแผนก็ได้ ถ้าศาลเห็นว่าบุคคลที่ผู้ร้องขอเสนอไม่สมควรเป็นผู้ทำแผนที่ดี หรือลูกหนี้เจ้าหนี้ผู้คัดค้านเสนอบุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผนด้วยก็ดี ให้ศาลมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เรียกประชุมเจ้าหนี้ทั้งหลายโดยเร็วที่สุด เพื่อพิจารณาเลือกว่าบุคคลใดสมควรเป็นผู้ทำแผน วรรคสอง ในกรณีที่ลูกหนี้ไม่ได้เป็นผู้เสนอผู้ทำแผนมติเลือกผู้ทำแผนต้องเป็นมติของเจ้าหนี้ที่มีจำนวนหนี้ข้างมากซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้น แต่ในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วย ให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้น กำหนดให้บุคคลอื่นเป็นผู้ทำแผน ในการลงมติตามมาตรา ๕๐/๑๗ ให้เจ้าหนี้มีประกันออกเสียงได้เต็มตามจำนวนหนี้ กรณีที่ให้ที่ประชุมเจ้าหนี้ลงมติออกเสียงเลือกผู้ทำแผนในกรณีที่ลูกหนี้เสนอผู้ทำแผนด้วยว่าถ้าหากเจ้าหนี้เขาลงมติก้นเป็นจำนวนที่ไม่น้อยกว่าสองในสามก็ให้บุคคลที่เจ้าหนี้เลือกเป็นผู้ทำแผนได้ บทบัญญัติในมาตรา ๕๐/๑๗ ไม่ใช่เป็นบทบัญญัติที่จะต้องเป็นไปตามมติของเจ้าหนี้เสมอไป ตามวรรคสองเป็นเรื่องการประชุมเจ้าหนี้เพื่อเลือกบุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นผู้ทำแผนขึ้นมาเท่านั้น เมื่อเลือกได้แล้วผลของการที่จะได้รับเป็นผู้ทำแผนหรือไม่ จะขึ้นอยู่กับศาล ศาลจะมีดุลพินิจในการที่จะตั้งหรือไม่ก็ได้ เพราะฉะนั้นบุคคลที่ที่ประชุมเจ้าหนี้แม้ว่าจะลงมติเลือกเข้ามาแล้ว โดยไม่เลือกตัวลูกหนี้ คือ มติสองในสามของจำนวนหนี้เข้ามาแล้ว ผลที่สุดยังขึ้นอยู่กับศาล ในวรรคสาม ในการประชุมเจ้าหนี้เพื่อเลือกผู้ทำแผนถ้าที่ประชุมมีมติเลือกผู้ทำแผนได้และศาลเห็นชอบด้วย ให้ศาลตั้งบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ทำแผน หากศาลไม่เห็นชอบด้วยให้ศาลมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เรียกประชุมเจ้าหนี้อีกครั้งหนึ่งเพื่อเลือกบุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่งเจ้าหนี้หรือลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน ตามวรรคสามแสดงให้เห็นว่า ลำพังการเลือกผู้ทำแผนไม่ใช่เป็นสิทธิของเจ้าหนี้เสียงข้างมากหรือเสียงสองในสาม ที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ทำแผนโดยทันที กฎหมายให้ศาลเข้ามาดูแลอีกชั้นหนึ่งว่า บุคคลที่ได้รับการเลือกเข้ามานั้นสมควรเป็นผู้ทำแผนหรือไม่

ซึ่งถ้าหากศาลไม่เห็นสมควรก็จะสั่งให้เลือกกันใหม่ และถ้าเลือกไม่ได้จริงๆ กฎหมายก็บัญญัติในวรรคต่อๆ ไปว่าให้ศาลมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ การเลือกผู้ทำแผนของที่ประชุมเจ้าหนี้ไม่ใช่เด็ดขาด ที่ว่าเลือกแล้วบุคคลที่เจ้าหนี้เลือกนั้นจะต้องเป็นผู้ทำแผนเสมอไป ผลที่สุดแล้วก็ให้ศาลเป็นผู้พิจารณา

เกี่ยวกับบุคคลที่จะร้องขอทำแผนนั้น จะต้องมีความสมบูรณ์ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการจดทะเบียนและการกำหนดคุณสมบัติของผู้ทำแผนและผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการ พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยผู้ทำแผนจะต้องเป็นบุคคลที่ได้จดทะเบียนไว้ต่อคณะกรรมการพิจารณาผู้ทำแผนและผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการ ต้องมีความสมบูรณ์และไม่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมาย ข้อ ๑๓ และข้อ ๑๔ นอกจากนี้ผู้ทำแผนจะต้องวางหลักประกันเพื่อชดเชยความเสียหายอันอาจเกิดขึ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้ทำแผนต่อสำนักฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ตามจำนวนที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ข้อ ๒๐ ด้วย อย่างไรก็ตาม กฎหมายดังกล่าวยังได้ให้สิทธิแก่ลูกหนี้และผู้บริหารของลูกหนี้ โดยไม่ให้ใช้บังคับแก่กรณีที่ลูกหนี้หรือผู้บริหารของลูกหนี้ได้รับการแต่งตั้งจากศาลให้เป็นผู้ทำแผน ตามกฎหมาย ข้อ ๒ การเลือกผู้ทำแผนไม่ได้เป็นสิทธิของเจ้าหนี้โดยเด็ดขาด โดยที่ลูกหนี้ไม่มีโอกาสที่จะเสนอผู้ทำแผนได้โดยตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง

ปัญหาที่ว่าเป็นการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินหรือจำกัดเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพ หรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ลูกหนี้ยังมีสิทธิในทรัพย์สินของตนเอง เพียงแต่มาตรการตามพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้กำหนดให้อำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ตกอยู่แก่ผู้ทำแผน ตามมาตรา ๕๐/๒๕ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อมิให้กองทรัพย์สินของลูกหนี้ลดน้อยถอยลงเป็นประโยชน์แก่เจ้าหนี้ ลูกหนี้ ตลอดจนผู้ถือหุ้น นอกจากนี้เพื่อเป็นการควบคุมการจัดการกิจการและทรัพย์สินของผู้ทำแผน ได้มีการจำกัดสิทธิของผู้ทำแผนไว้บางประการ ตามมาตรา ๕๐/๑๒ (๕) โดยบัญญัติห้ามมิให้จำหน่าย จ่าย โอน ให้เช่า ชำระหนี้ ก่อหนี้ หรือกระทำการใดๆ ที่ก่อให้เกิดภาระในทรัพย์สิน นอกจากเป็นการกระทำที่จำเป็นเพื่อให้การดำเนินการค้าตามปกติของลูกหนี้สามารถดำเนินต่อไปได้ ลูกหนี้จึงยังมีสิทธิในทรัพย์สินของตนเอง ลูกหนี้โดยผู้ทำแผนยังมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐

เมื่อที่ประชุมเจ้าหนี้ได้ลงมติยอมรับแผนตามมาตรา ๕๐/๔๖ และศาลได้มีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนตามมาตรา ๕๐/๕๘ อำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของผู้ทำแผนก็จะตกเป็นของผู้บริหารแผนตามมาตรา ๕๐/๕๕ วรรคแรก และเมื่อการฟื้นฟูกิจการได้ดำเนินการเป็นผลสำเร็จตามแผนแล้ว ศาลก็จะมีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการตามมาตรา ๕๐/๗๐ ผู้บริหารของลูกหนี้ก็จะกลับมีอำนาจจัดการกิจการ

และทรัพย์สินของลูกหนี้ต่อไป ซึ่งต่างกับกรณีศาลมีคำสั่งให้พิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ลูกหนี้จะไม่มีสิทธิและเสรีภาพในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของตนเอง ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๒๓ มาตรา ๒๔ โดยเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แต่ผู้เดียวจะเป็นผู้มีอำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ เก็บรวบรวมและรับเงินหรือทรัพย์สินซึ่งจะตกแก่ลูกหนี้หรือซึ่งลูกหนี้มีสิทธิจะได้รับจากผู้อื่น ประนีประนอมยอมความ ฟ้องร้องหรือต่อสู้คดีใดๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้ ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๒๓ มาตรา ๒๒

บทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ไม่ได้เป็นกฎหมายที่ตราขึ้นเกินกว่าความจำเป็น ไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิในทรัพย์สินและเสรีภาพในการประกอบอาชีพของลูกหนี้ มีความเท่าเทียมกัน และใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่ได้มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง

ที่ผู้ร้องอ้างว่า การที่กฎหมายของประเทศไทยให้เจ้าหนี้มีสิทธิเสนอผู้ทำแผนด้วยโดยไม่ได้ให้สิทธิแก่ลูกหนี้เช่นเดียวกับกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ทั้งๆ ที่กฎหมายของประเทศไทยก็ได้แม่แบบมาจากกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ก็คือ Chapter eleven ใน Bankruptcy code นั้น เห็นว่า โดยความเป็นจริงกฎหมายของประเทศไทยไม่ได้เอามาจากประเทศสหรัฐอเมริกาโดยทั้งหมด โดยเฉพาะบทบัญญัติเกี่ยวกับการเลือกผู้ทำแผนไม่ได้เอาแบบมาจากประเทศสหรัฐอเมริกา หลักเกณฑ์ในการจะขอฟื้นฟูได้ของอเมริกา เขาจะมีเงื่อนไขว่ากรณีลูกหนี้ขาดสภาพคล่องก็สามารถที่จะขอให้มีการฟื้นฟูกิจการได้ แม้ว่าลูกหนี้ยังไม่ถึงกับมีหนี้สินล้นพ้นตัว กล่าวคือ ลูกหนี้ไม่มีเงินสดที่จะชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ได้เมื่อหนี้สินถึงกำหนดพุด่างๆ คือ ไม่มีเงินสดก็มีสิทธิที่จะขอฟื้นฟูได้ สำหรับประเทศไทยมีเงื่อนไขว่า ลูกหนี้ต้องหนี้สินล้นพ้นตัว เมื่อลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัวไม่มีทรัพย์สินเพียงพอที่จะชำระหนี้ได้จึงจะขอฟื้นฟูกิจการได้ ฉะนั้นทรัพย์สินต่าง ๆ เป็นทรัพย์สินที่จะต้องเอาไปชำระหนี้กับเจ้าหนี้ทั้งหมด ลูกหนี้ไม่มีทรัพย์สินเพียงพอที่จะชำระหนี้ได้ จึงให้โอกาสเจ้าหนี้เป็นผู้ทำแผน ผู้บริหารแผน มีโอกาสเสนอผู้ทำแผน ผู้บริหารแผนที่เป็นเช่นนี้เพราะ ธุรกิจของลูกหนี้ในการฟื้นฟูกิจการจะต้องอาศัยเงินทุน หรือแหล่งเงินซึ่งแหล่งเงินเช่นนั้นก็มาจากเจ้าหนี้นั่นเอง ถ้าให้ลูกหนี้เท่านั้นเป็นผู้ทำแผน ผู้บริหารแผน โดยที่เจ้าหนี้ไม่มีสิทธิมีเสียงในการที่จะเข้ามามีส่วนในการเสนอผู้ทำแผน ผู้บริหารแผนแล้ว ก็เชื่อว่าจะไม่ได้รับความร่วมมือจากเจ้าหนี้ โอกาสที่จะฟื้นฟูกิจการก็ไม่อาจทำได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๐/๑๗ วรรคสอง ที่บัญญัติว่า “..แต่ในกรณีที่ลูกหนี้ เสนอผู้ทำแผนด้วย ให้ผู้ทำแผนที่ลูกหนี้เสนอเป็นผู้ทำแผน เว้นแต่จะมีมติของเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีจำนวนหนี้ ไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมดของเจ้าหนี้ซึ่งได้ออกเสียงลงคะแนนในมตินั้นกำหนดให้บุคคลอื่น เป็นผู้ทำแผน..” ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ เนื่องจากไม่มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๒๕

นายอุระ หวังอ้อมกลาง

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ